

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Holiday Games

*The One Where
the Small Town
Girl flees to NYC,
Falls for a Big
City Hottie, and
Has a Non-
Denominational,
Feel Good Holiday
Romance with
lots of Hot Cocoa
and Kisses under
the Mistletoe...*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LILI VALENTE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

3/€@ @O/(€/B\$'//glQ48

Küçük Kasabalı Gir'in New
York'a Kaçtığı, Büyük Şehirli
Seksi Bir Kıza Aşık Olduğu ve
Ökseotu Altında Sıcak Kakao ve
Öpücüklerle Dini Olmayan, İyi
Hissettiren Bir Tatil Geçirdiği

the holiday games

Küçük Kasabalı Kızın New York'a Kaçtığı, Büyük Şehirli Bir Yakışıklıya Aşık Olduğu ve Mezhebe Bağlı Olmayan Bir

Ökseotu Altında Bol Sıcak Kakao ve
Öpücüklerle İyi Hissettiren Tatil
Romantizmi

Lili Valente tarafından

Tüm Hakları Saklıdır

Telif Hakkı **The Holiday Games** © 2024 Lili Valente

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir Telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) geri alma sistemi veya iletilmesi. Bu aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu eserin

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri. The

bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması yetkili değildir, bunlarla ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmektedir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen bir Özellikle sıcağın hoşlanıyorsanız, paylaştığınız her kişi için ek bir kopya, itfaiyeci alfa erkeklerin yer aldığı seksi, duygusal romanlar. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Sandra Shipman ve Kelly L. tarafından düzenlenmiştir. Kapak tasarımı Angela Haddon tarafından yapılmıştır.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

contents

[Kitap Hakkında](#)

[Bölüm 1](#) [Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#) [Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#) [Bölüm](#)

[10](#) [Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#) [Bölüm](#)

[13](#) [Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#) [Bölüm](#)

[16](#) [Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#) [Bölüm](#)

[19](#) [Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#) [Bölüm](#)

[22](#) [Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#) [Sonsöz](#)

[Sinsi Bakış](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Lili](#)

[Valente](#)

about the book

Hayatım bir Hallmark filminden koparılmış olabilir.

Adım Caroline "Candy" Cane, bir kır otelim var, Noel ağacı çiftliği işleten bir adamla çıkıyorum ve annemin nane şekeri her yıl Reindeer Corners festivalinde birincilik kazanıyor. Kısacası, romantizm seven her kızın küçük kasaba hayalini yaşıyorum.

Ta ki New York'a son dakikada yaptığım bir seyahatte erkek arkadaşımı bir Rockette'le (elf kostümü içinde) sevişirken yakalayana kadar.

Bu nedenle, misafirperverlik temalı bir reality şovda rol almam teklif edildiğinde, ulusal televizyonda patenle sıcak kakao servis etme şansına balıklama atlıyorum.

Tek sorun ne? Ateşli, kara kara düşünen, mükemmel patronluk taslayan yapımcı Leo...

Bir erkekte istediğim her şey onda var ama aynı zamanda yeni patronum ve tamamen yasak bölge.

Ve bu, hayatlarımızın - ve geçmişlerimizin - hayal edebileceğimizden daha yakından iç içe geçtiğini fark etmeden önce.

**Ökseotunun altında asla öpmemem gerektiğini artık
bildiğim tek adamla tatil büyüü yapmaya cesaret
edebilir miyim?**

Kutlama yapan herkese, ne kutluyor olursanız olun. Kış nazik, eviniz sıcacık ve kitaplarınız buharlı ve eğlenceli olsun! (Bu yıl birbirimizi sevelim.)

bir

...

Candace "Candy" Caroline Cane

Küçük bir kasabada yaşayan bir kadın
Vermont kırsalında, sıcak kakao, atlı kızak
gezintileri ve... varoluşsal kaygılarla dolu
bir tatil aşığı rüyası.

W Reindeer Corners adında bir kasabada doğup
büyüdüğünüzde, bazı şeyleri doğal kabul
edersiniz...

Bir: Tatilleri SEVECEK ve genellikle ilk torunlarının
doğumunu bekleyen büyükanne ve büyükbabalar için
ayrılmış kuduz bir şevkle yıllık Tinsel Time festivalini
bekleyeceksiniz. (Ya da organ bağışçısı bekleyen bir nakil
adayı...)

İki: Bakkaldan aldığınız naneli kakaoya karşı bir
bağımlılık geliştirecek ve iki haftada bir canınız çekecek.
(Ama sorun değil. Kasabadaki herkes bağımlıdır ve
dükkkanda yaz ortasının sonsuz alacakaranlığında bile asla
bitmez).

Üç: Tüm yıl boyunca Noel ruhunu koruyacak ve
karşılaştığınız her yabancıyı neşeli bir gülümsemeye
karşılacaksınız.

parlak, "Reindeer Corners'a hoş geldiniz, burada her zaman yılın en büyüğü zamanı!"

Bu özellikle turizm sektöründe çalışıyorsanız geçerli, ki çoğumuz öyle yapıyoruz. Vermont kırsalında çok fazla iş seçeneği yoktur. Ya çiftçisinizdir, ya uzaktan çalışan bir işçisinizdir, ya oduncusunuzdur ya da yaprak dikenlere ve toz arayanlara hizmet veren birçok yerel halktan birisinizdir. Liseden en iyi üç arkadaşımın ikisi kayak eğitmeni ve Kayla, en iyi arkadaşım ve ben hancıyız. İkimiz birlikte, Reindeer Corners Inn'in iyi yağlanmış, durmak bilmeyen bir şenlik makinesi gibi çalışmasını sağlıyoruz.

Ve bununla gurur

duyuyorum.

Gerçekten gurur

duyuyorum.

Asgari ücretin çok üzerinde maaş veren hızlı tempolu bir işim, Noel ağacı yetiştiren tatlı erkek arkadaşım, arkadaşlarım ve sevgi dolu ailem için şükrediyorum.

Her şey mükemmel olurdu... eğer varoluşsal korku ve yaklaşan kıyamet düşünceleri olmasaydı.

Bay ve Bayan Templeton'a ilçenin haritasını gösterirken ve Aralık ayının keskin bir günü için mükemmel olan çeşitli ilgi çekici noktaları daire içine alırken bile, içimde dönüp duruyorum.

Dudaklarım "Fat Horse Çiftliği'nde inanılmaz bir akça ağaç lattes ve şurubun nasıl yapıldığını görebileceğiniz bir müze var" diyor ama düşüncelerim "İşte bu" diye fısıldıyor. Hayatının geri kalanı. Turistlere şeker kulübelerini ve kar ayakkabısı parkurlarını tarif edeceksin. Bu sana uyar mı? Bu senin amacın gibi mi hissettiriyor? Gerçekten yeterli mi?

Gülümsüyorum ve ekliyorum: "Sonra da Cavender's Hollow'dan geçerek muhteşem dağ manzaraları eşliğinde otele dönebilirsiniz."

Bu arada ruhum mırıldanıyor: Yirmi yıl içinde ölebilirsin. Candace Teyze sadece elli beş yaşına kadar yaşayabildi. Carl Amca ancak elli yaşındaydı. Ailede kalp hastalığı var. Vahşi ve değerli hayatınız yarı yolda bitebilir ve bunun için iki "çalışan" dışında ne

gösterebilirsiniz?

Yıl" plaketleri ve müstehcen sayıda Noel kazakları?

Sese sessizce arkadaşlarımı hatırlatıyorum, özellikle de kız kardeşim gibi olan ve her zaman arkamı kollayan Kayla'yı. Ayrıca bana yıl boyunca hindi ve dolma sandviç yapan harika bir büyükannem ve harika ebeveynlerim var. Annem ve babam küçük kasabamızdan uzun bir hafta sonundan fazla ayrılmadılar ama otelcilik diplomamı almak için New York'a taşındığımda beni gönülden desteklediler.

Soygunculardan, metrolardan ve büyük şehirlerdeki fare istilasından korktukları için ziyarete gelemeseler bile...

İçimdeki Kıyametin Sesi kendini beğenmiş bir ses çıkarıyor. Bobby Christmas Williams'ın bu listeye girmediğini fark ettim. Hayatınızın hiçbir yere gitmediğini gösteren uyarı işaretlerine ılık bir ilişkide sıkışıp kalmayı da ekleyin.

Kaşlarımı çatıp karşı çıktım, Chris'e yaklaşıyordum. Chris kocaman bir kalbi olan tatlı bir adam. Hayatımda onun gibi biri olduğu için şanslıyım.

Kıyamet Sesi homurdanıyor. Hâlâ bir erkeğin seni duvara yapıştırması için ölmüyormuşsun gibi mi davranıyoruz? Tercihen biraz saç çekme ve müstehcen konuşmayla?

Çenem düştü. Uygunsuz. Çok uygunsuz. İsteyiz!

Çalış shmerk. Ses iç çekiyor. Ama tabii, gerçekliği uzak tutmak için herhangi bir bahane. İnkâra devam edersen, belki uçurumdan atlamadan önce koridordan aşağı inmeyi başarırısın.

Çenemi sıkıyorum. Uçurumdan atlamayacağım. Ve artık seninle konuşmayacağım. Git başımdan, meşgulüm.

"Canım? Candy?" Bayan Templeton diyor, sesindeki bir şey bunun adımı ilk söyleyişi olmadığından şüphelenmeme neden oluyor.

Yine boşlukla boğuşurken yakalandığımı fark ederek gülüyorum ve at kuyruğumu tutan büyük kırmızı fiyongu düzeltiyorum. "Özür dilerim. Dün gece geç saatlere kadar annemin festival için şekerleme yapmasına yardım ettim. Hâlâ biraz yorgunum.

Sabah. Sizin için başka sorularınız varsa yanıtlayabilir miyim? Ya da maceranızda yanınıza almanız için mutfaktan bir sıcak kakao ve kurabiye sepeti getireyim mi?"

Bayan Templeton gülümsüyor, akıl sağlığımla ilgili korkuları yatışmış görünüyor. "Hayır, sorun değil. Bu sabah zaten krep ve turta yedik!"

Bay Templeton gülererek, Noel Baba süveterinin önünü zorlayan geniş göbeğini okşayarak, "Bele dikkat etmek lazım," diye ekliyor. "En azından birazcık."

"Ve festival için kalori biriktiriyoruz," diye ekliyor Bayan Templeton ellerini çırparak. "Başlaması için sabırsızlanıyoruz. Tüm yıl boyunca en sevdiğimiz etkinliklerden biri."

"Oh, ben de. Çok eğlenceliydi," diyorum Templeton'lar el sallayıp arabalarına doğru giderken otomatik olarak, ama açıkçası artık festival hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Standların arasında çılgınca koşturan bir

çocukken,

Ailem şekerleme satarken arkadaşlarımla kartopu savaşı yapardım, Tinsel Time'a bayılırdım. Festivalin kasabaya getirdiği geliri hala seviyorum - hem kütüphane hem de yol onarımı için birincil bağış kaynağımız - ancak son birkaç yıldır, şirin küçük kasaba şaklabanlığı hakkındaki görüşüm bozuldu.

Neşeli ve büyülü bir görünüm sergiliyoruz, ancak perde arkasında Ren Geyiği Köşeleri diğer yaşlanan dağ kasabalarıyla aynı hastalıklardan muzdarip.

Seçim Kurulumuz, gençler ve aileler için uygun fiyatlı konut inşa etme izinlerini onaylamayı reddeden, kasabanın "tarihi doğasını korumakta" ısrar eden huysuz yaşlı insanlarla doludur, oysa konutlar o kadar kıtlaşır ve fiyatlar o kadar şişer ki burada doğup büyüyen çoğu insan, ailelerinin yanına taşınmadıkları sürece burada kalmayı karşılayamaz.

Konut krizi, milyonerlerin ve yatırımcıların küçük evleri nakit parayla alıp tatil amaçlı kiralamaya başlamasıyla daha da kötüleşiyor. Ya da daha da kötüsü, evin oturma odasına sahte bir Noel ağacı dikip

Yıl boyunca açık bırakıyorlar, çünkü "tatil yerlerini" sadece Aralık ayının yirmi ikisinden Ocak ayının üçüne kadar ziyaret ediyorlar. Yılın geri kalanında evler boş duruyor ve büyükannemizin garajının üstündeki stüdyo dairelerde yaşayan bizleri, her şeyin bu kadar sevimli ve turist dostu olmadığı başka bir yerde doğmuş olsaydık neler olabileceğine dair hayallerle alay ediyor.

"İçindeki Grinch yine ortaya çıktı," diye fısıldıyor Kayla. Kulağımdan birkaç santim uzakta, irkilmeme ve kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu.

"Nane çubukları," diye küfrediyorum, yüzümü ona döndüğümde gülerek. "Beni korkuttun."

Sırıttıyor, yeşil gözleri kardan adam Frosty küpelerindeki pullar kadar parlıyor. "Korkmuş görünmüyordun. Huysuz görünüyordun."

Oflayıp elimi çırpıyorum. "Huysuz değilim. Yılın en büyüğü zamanında tatil neşesi yayarak harika bir gün geçiriyorum."

"Doğru." Kayla kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve çilli burnunu kaldırıyor. Sarı saçları ve her daim pembe yanaklarıyla, otelin imzası olan kırmızı-beyaz çizgili kazağı ve ona uygun fiyongu giymediği zamanlarda bile genç bir Noel Anne'ye benziyor.

Uygun bir şekilde şenlikli görünmek için daha çok çalışmam gerekiyor. Solgun yanaklarımı parlatmak için allık kullanıyorum ve ruhum gibi siyah saçlarımı aydınlatmak için karamel röfle ekliyorum.

En azından ben genelde öyle yaparım.

Bu yıl, Lydia Deetz'in Beetlejuice'ten esinlenen Cadılar Bayramı kostümü için tamamen siyaha boyadım ve bir daha vurgulamaya fırsat bulamadım. O seksen doları yeni bir ısıtıcıya harcasam daha iyiydi. Büyükannemin garajının üstündeki küçük dairem kışın soğuk oluyor ve eski ısıtıcım geçen Nisan ayında bozuldu.

Evet, Nisan ayında Reindeer Corners'da hava hala dondurucu soğuk. Çocukken bunu pek düşünmezdim ve

daha iyi bilirim. Ancak dört yıl boyunca New York'ta yaşadktan ve ılıman bir baharın ne kadar güzel olabileceğini deneyimledikten sonra, Mart ayının sonunda soğukla ilgili mizah anlayışımı kaybediyorum. "Büyüyü hissediyor gibi görünmüyorsun."

Kayla ikiye katlıyor. "Kakaonun içine kedi işemiş gibi görünüyorsun."

"Ew," diyorum burnumu kırıştırarak. "Bunu, kum kabı eğitiminin pek iyi gitmediği anlamına mı alıyorum?"

İç çekiyor. "Smithers hâlâ kar botlarıma işiyor. Her gece. Bu sabah arabaya giderken tenis ayakkabılarımı giymek zorunda kaldım ve neredeyse kendimi buzda öldürüyordum."

Dilimi şaklatarak, "Çözümümü zaten paylaştım" diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Eski kar botlarımı kumla doldurup yeni kar botları alamam. Botlar çöp kutusu olmak için tasarlanmamıştır." Öfkeyle ellerini kalçalarına dayıyor. "Ve Smithers'ı tanıyorsam, her iki çifte de işlemeyi sevdiğine karar verir ve başladığım yere geri dönerim. Tam bir baş belası."

"Ama sevimli bir tane," diye ekliyorum.

"Çok sevimli," diye mırıldanarak telefonunu çıkarıyor. "Dün gece ateşin yanında ren geyiği boynuzlarıyla çektiğim fotoğrafa bak! Ne kadar değerli bir şey, değil mi? Bunun çıktısını alacağım ve ön taraftaki topluluk ilan panosuna asacağım. Misafirlerimiz buna bayılacak!"

Smithers'ın şirinliği karşısında uygun kız sesleri çıkarırken, Kıyametin Sesi tekrar sesini yükseltiyor ve ısrar ediyor: Hiçbir şeyi Kayla'nın bu kediye sevdiği kadar sevmeyeceksin. Kalbin bir kömür yığınınna dönüşüyor. Otuz beş yaşına geldiğinde, için tamamen ölmüş olacak.

"Yapmayacağım," diye tıslıyorum. "Şimdi sakın ol, çok yoruluyorsun."

Kayla kaşlarını çatarak sertçe bana bakana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum. "Ne?"

"Yok bir şey," diye kekelıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu sefer gerçekten kaybediyor muyum? İçimdeki sesler dışımdaki seslere mi dönüşmek üzere?! Belki de terapiye

yatırım yapmalıydım.

o ısıtıcı yerine... "Dün gece iyi uyuyamadım. Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum C.C. Bu sezon kendinde değildin."

Geçen sezon da kendimde değildim ama sanırım bunu saklamakta daha iyi bir iş çıkarmıştım.

Altı kişilik ailelerini lobiden geçirip geç kahvaltı için restorana götüren Granger'lara gülümsemeye ve şenlikli bir el sallamaya zorlayarak fısıldıyorum, "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Kendimi toparlayacağım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kayla'nın bakışları yumuşar. "Tatlım, bunu yapmak istemediğini biliyorum ama seni bu hafta üç kez Grinch suratını dinlendirirken yakaladım."

"Bir hafta içinde üç kez o kadar da kötü değil."

"Bugün Çarşamba," diyor açıkça ve omuzlarımın çökmesine neden oluyor. Gülümsüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Ama sorun değil. Noel heyecanını geri kazanmana yardımcı olacak bir planım var. Konferans organizatörlerini aradım ve kayıttaki ismi değiştirmenin sorun olmayacağını söylediler."

Çenem düşerken doğruluyorum. "Ne?"

"Ve senin için business class tren bileti ayırttım ve otel rezervasyonundaki ismi değiştirmek için The Empire'ı aradım," diye ekliyor Kayla, kendinden giderek daha memnun görünüyor. "Benim yerimi alman için her şey hazır. Tek yapman gereken bavullarını toplamak ve yarın seni tren istasyonuna bırakacak birini bulmak. Teklif ederdim ama senin vardiyalarını ben karşılayacağım."

Başımı salladım. "Hayır, Kayla. Yapamam. Bütün yıl bu geziyi dört gözle bekledin. Rockefeller Center'daki ağacı ve Rockette tatil gösterisini göreceksin ve Central Park'ta buz pateni yapacaktın."

Omuz silkiyor. "Yine de o şeyleri yapacağım. Sadece yılbaşı gecesi yapacağım. Böylece Harry de benimle gelebilir ve ben de işle ilgili şeyleri dert etmek zorunda kalmam. Her şey tatil eğlencesi ve erkek arkadaşımın romantik ökseotu öpücükleri olacak." İç geçiriyor ve baş döndürücü sırtışı daha da genişliyor.

"Ve eğer şanslıysam, geçen Noel'den beri verdiğim ipuçlarından birini alır, o dev ağacın yanında bana evlenme teklif eder ve tüm romantik hayallerimi gerçeğe dönüştürür."

Kayla, Reindeer Corners'ın gerçek bir mümini. Yılbaşı büyüsunün boğazına dayatıldığı bir ömürden sonra bile, yılın bu zamanını diğerlerinden daha çok seviyor ve "evet, sonsuza dek senin kızın olacağım" demek için dev bir Noel ağacının altından daha iyi bir yer düşünemiyor.

Aynı zamanda inanılmaz bir arkadaşı.

"Teşekkür ederim," diyorum, bir kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum. "Sen en iyisisin."

"Biliyorum," diyor sırtarak, sıkılana karşılık verirken.

"Ama dürüst olmak gerekirse, Tinsel Time festivalini kaçırmak zorunda kalmayacağım için mutluyum.

Umursamayacağımı düşünmüştüm ama yarın gitmeyi düşündükçe daha da üzöldüm. Daha önce hiçbir festivali kaçırmamıştım ve şimdi de kaçırmak istemiyorum." Son bir sarılma ile beni bırakıyor ve eski masaüstü bilgisayarımızı uyandırmak için fareye uzanıyor. "Ayrıca, büyük bir otel konferansında çok daha başarılı olursun. Kalabalıktan bunalıyorum." Aynı derecede büyük olan bilgisayarımızın üstündeki büyük saate bakıyor. masif LOBİ

Ağaç. "Konuşmak . Kalabalıklar,

Baxter aile toplantısı erken giriş ve yemekli öğle yemeği gerektiriyor. Mutfağın ziyafet salonunu onlar için hazırlayabildiğinden emin olabilir misin?" "Tamamdır."

Masanın arkasından çıkıyorum ama diğer tarafa geçip en iyi arkadaşımın önündeki cilalı tahtaya parmağımı vuruyorum. Ekrandan başını kaldırdığında, "Tekrar teşekkürler bebeğim. Sanırım şehre yapacağım bir gezi, kış sezonunun geri kalanı için yeniden heyecanlanmama yardımcı olacak mükemmel bir şey olacak."

"Ben de," diye gülümseyerek kabul ediyor. "Ve kim bilir? Belki de işimize dahil edebileceğimiz yeni hancı numaraları ve Noel'in gerçek anlamını öğrenirsin."

Gülüyorum, en sevdiğim şehre kaçacağım için çok heyecanlıyım ve Kıyametin Sesi'ni usulca dinliyorum

bazı insanların -benim gibi insanların- Noel'in gerçek anlamını asla öğrenemeyeceğini söylüyor.

Bu doğru değil! Sadece misafirlerimiz için tatil büyüğü yapma baskısına bir ara vermeye, yılın bu zamanının getirdiğı iyi hisleri zorlamadan deneyimleme şansına ihtiyacım var. Konferans dersleri arasında şehirdeki tatil pazarlarını ve yiyecek tezgahlarını dolaşarak geçireceğim birkaç günün ardından kendimi şenlikli ve muhteşem hissedeceğim. Eski halime, otelcilik okulundan mezun olmak ve tatlı, küçük kasabasına dönmek için sabırsızlanan kadın halime geri döneceğim.

Ben buna inanıyorum. Gerçekten inanıyorum.

Tüm hayatımın değişmek üzere olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan günümün geri kalanını iş yerindeki yangınları söndürerek ve yolculuk için toparlanmak üzere eve koşarak geçiriyorum.

Ya da Kıyametin Sesi'nin benimle işinin henüz bitmediğini. Yakın bile değil.

iki

...

Leo Sampson Fenton

Bir zamanlar tatmin edici ve yaratıcı olan
hayatı, kedi gütme egzersizine dönüşmüş
bir adam.
Yabani, şöhrete aç kediler.

"W mahvolduk." Yönetmenim, Ainsley, iki tane beş
Hancılar içinde bizim-soon-to-be-
doomed

Cumartesi öğleden sonra The Tender Rose Tea Room'un
zemininde reality show güreşi yaparken gözleri her geçen
saniye daha da büyüyordu.

Seattle'dan gelen sözde "tatlı" yarışmacı Meredith,
kollarından tutup dışarı sürüklemeye çalışanlardan birini
kolayca atlatırken, "Çok fena," diye katılıyorum kuru bir
sesle.

Bunun yerine ileri atılarak Georgia'dan gelen "baş
belası" yarışmacı Hannah'nın burnuna yumruk atarak kan
akıtıyor. Hannah tüm bunları başlatan "C kelimesi"
hakaretini tekrarlayarak karşılık veriyor.

Ainsley'nin eli ağzını kapatmak için havalanırken, boom
mikrofon operatörü ortaya çıkan yazı tipini yakalamak için
direğini eğiyor

Meredith de karşılığında küfürler savuruyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Ainsley, zaten solgun olan yüzü kahverengi perçeminin altında hayalet gibi bembeyaz olmuş. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

İç çekiyorum, devreye girip bu işi halletmek için gerekli iradeyi toplamaya çalışıyorum. Burada yaratıcı ve yapımcı benim. Bu şov benim büyük finansal desteğe sahip ilk büyük solo projem, Amerikalıların şiddete, entrikaya ve melodrama sapmak yerine The Great British Bake Off gibi zevkli bir reality şov yapabileceklerini kanıtlama şansım.

Ama Meredith ve Hannah belli ki bu notu almamışlar ve minik parmak sandviçler ve çörekler odanın içinde uçuşmaya başlarken tek düşünebildiğim "bu benim hayatım olamaz" oldu.

Olamaz.

Ben bir yazarım. Hem de komedi yazarıyım. Sketch Night Live'da üç yıl geçirdim ve Sandy Saunders Skit Show'da baş yazar olarak işe geçmeden önce en popüler karakterlerinden biri için bir film bile yazdım. Orada, bir monolog ve skeç yaratıcısı olarak zanaatımı geliştirdim ve insanları güldüren, hissettiren ve düşündüren çalışmalarla televizyon izleyicilerini memnun ettim.

Hiç bitmesini istemedim.

Uzun bir süre, öyle görünmüyordu. Sandy, komedi dünyasının sıkı çalışan bir deviydi. İçki ya da uyuşturucu kullanmıyordu ve ülkedeki en iyi komedyenlerle yakın ilişkiler kurarak seyircilerin her hafta programa gelmesini sağlayan ünlü konuk yıldızlarla sonsuz bir tedarik sağlıyordu.

Sonra da gidip otuzlu yaşlarında bir kriz geçirdi ve kız kardeşinin üvey oğluyla yattı. Üvey yeğeniyle. Sadece birkaç aydır üvey yeğeniydi ve yirmi yaşındaydı - zar zor da olsa yasaldı - ama bu halkın kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Kamuoyu mahkemesi Sandy'yi lime lime etti, geriye ikonik pantolon takımından birkaç pul ve ağartılmış sarı saçlarından başka bir şey bırakmadı.

O bir tutam saç şimdi Karayipler'de bir adada, üvey yeğeniyle birlikte mutlu bir şekilde emekli oldu ve harika vakit geçiriyor. Sandy'nin eski iş arkadaşımızın grup sohbetine gönderdiği resimler güneş, kum ve su altı balesi yapmayı öğrettiği ıstakozlarla dolu.

Bu arada, altı ay boyunca hala yapım aşamasında olan komedi programlarından hiçbirinden bir haber alamadan kaldırımlarda dolaştım. Skeç eğlencesinde zor zamanlar yaşanıyor ve sahnenin emektarları için bile eskiden olduğu kadar çok yazarlık işi yok.

İşte bu şekilde kendimi Realer than Real kanalı için Azgın Ev Kadınları'nın bir sezonunun yapımcılığını yaparken buldum. İlk yapımcı kalp krizi geçirdi - muhtemelen beş sezon boyunca azgın ev kadınlarının birbirlerine bağırımlarını dinlemenin stresinden- ve dizginleri devrilmek için devreye girdim. Daha önce hiç yapımcılık yapmamıştım ama acil durum birikimlerim tükeniyordu, bir işe ihtiyacım vardı ve Realer than Real çalışanları çaresizdi.

Bir sezon boyunca idare edeceğimi, her kuruşu biriktireceğimi ve kaçınılmaz olarak kovulduğumda yeniden iş aramaya hazır olacağımı sanıyordum.

Ama ne yazık ki... Harika bir iş çıkardım.

Meğer azgın ev kadınlarından samimi itiraflar alma konusunda çok iyiymişim. O kadar iyiymişim ki, hayatımın üç yılını bu akıl almaz drama yüzünden kaybettim.

Eğer bu dizi kanalımın ya da başka bir realite televizyonu tedarikçisinin hemen satın alıp daha fazla bölüm sipariş edeceği kadar popüler olmazsa, on dört Şubat'tan itibaren azgın köpeklerle dördüncü bir sezon için geri döneceğim. (Ev kadınları Sevgililer Günü'nde özellikle oynak oluyorlar ve kanal da bundan yararlanıp vurucu bir bölüm hazırlamak istiyor.)

Eğer geri dönmek zorunda kalırsam, içimdeki son sanatçıyı da öldüreceğim.
ve kalan azıcık espri anlayışımı da yok edecek.

Eğer geri dönmek zorunda kalırsam.

Başımı sallayarak bu düşünceyi kovuyorum. Şu anda boşluğa bakarak zaman harcayamam. Kurtarmam gereken zevkli bir reality şov var. Aptalca ve kaba bir şey yapmadıklarından emin olmak için bu yarışmacılara yedi gün yirmi dört saat bebek bakıcılığı yapmam gerekse bile zevkli olacak, lanet olsun.

"Bu kadar yeter!" Mikrofon operatörü Trevor'ın irkilmesine ve kulaklıklarını çıkarmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle bağıryorum. "Üzgünüm Trevor," diyorum sesimi hafifçe alçaltarak. Ama sadece birazcık. Şu anda Meredith ve Hannah'nın dikkatini çekmiş durumdayım ve bunu kaybetmek istemiyorum. "Meredith, Hannah, ikiniz de dışarıdasınız."

Meredith'in çenesi düşer. "Ama o-"

"İlk yumruğu sen attın," diye araya girdim bakışlarımı Hannah'ya doğru kaydırırken. "Ve gerçek yüzünü gösterdin. Bu sette sözlü saldırılara ya da küfürlü konuşmalara müsamaha göstermiyoruz."

Hannah insanların artık espri anlayışının kalmadığına dair bir şeyler mırıldanırken kostüm danışmanımız Kara şöyle seslendi: "Birine saç örgüsüyle değersiz bir 'c-kelimesi' demek komik değil kızım. Bu çok kaba" diyerek ekibimle gurur duymamı sağladı.

Innkeeping with You'nun perde arkasında çalışan insanlar: Holiday Games Edition'da sahne arkasında çalışanlar, her kesimden ve farklı geçmişlerden gelen farklı insanlardan oluşuyor, ancak hepsinin üç ortak özelliği var: Çok çalışıyorlar, huysuz tarafımın korkulacak bir şey olmadığını biliyorlar ve nazikler.

Nezaket önemlidir. Sandy Show'da bir pop yıldızına karşı müstehcen şakalar yazarken bile, sözlü yumruklarımı incitici değil, eğlenceli tutmak için elimden geleni yaptım.

Bu diziyi kurtarmak için bile olsa, çöp insanlarla iki hafta daha geçirmeyeceğim.

"Eric, Meredith'e eşyalarını toplaması için otele kadar eşlik et ve öğleden sonra LaGuardia'dan kalkacak bir uçağa bindir. Grace, aynısını Hannah için de yap lütfen ama onu JFK'den uçağa bindir." "İkiniz de yetişkin gibi davranmadığınız için, şehrimizden ayrılana kadar sizi

küçük çocuklar gibi ayıracağız." diye eklerken dikkatimi kadınlar arasında paylaşıyorum.

"Çekimi alsam iyi olacak yoksa aptal şovunuz hakkında bildiğim her şeyi sosyal medyada paylaşacağım," diyor Hannah, genç prodüksiyon asistanlarımızdan Grace yanına geldiğinde. "Ve altı bin takipçim var!"

"Gizlilik anlaşmanızı ihlal ederseniz sizi dava ederiz," diyorum gülümseyerek. Grace onu kapıdan çıkarıp Chelsea'nin sakın caddesine götürürken el sallıyorum. "Güle güle, Hannah. Daha iyi seçimler yap."

"Özür dilerim," diyor Meredith, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken. "Lütfen beni göndermek zorunda bırakmayın. Tekrar iyi olabilirim. Söz veriyorum. Sadece çözülmemiş bir sürü öfkem var. Çoğunlukla çocukluğumdan kalma sanırım."

"O zaman seni saldırı suçundan hapse attırmadan önce bununla ilgilenmelisin," diyorum daha yumuşak bir sesle. "Hannah sana karşı suç duyurusunda bulunmayı düşünemeyecek kadar çek almaya odaklandığı için şanslısın. Evine git ve kendine iyi bak, tamam mı? Çekimlerin ilk üç günü için bir çek dosyadaki adrese gönderilecek."

Kahverengi gözleri genişliyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onu temin ederim. "O seni kışkırttı. Bu onun yüzüne yumruk atmanı mazur göstermez ama... anlıyorum."

Meredith burnunu çeker ve başını sallar. "Teşekkürler. Belki öfke kontrolüne falan bakarım. Ailem her zaman terapinin gerçek sorunları olmayan insanlar için olduğunu söyler ama... belki de yanılıyorlar. Belki yardımcı olabilir."

Ainsley dikkatini Meredith ile cep telefonunda ne yapıyorsa onun arasında bölerek, "Benim için öyleydi," diyor. "Benim de çok öfkem vardı. Bir keresinde bir partide bir erkek öğrenci birliğine bowling topu fırlatmıştım."

Bir metre boyundaki, sıska kollu Ainsley'nin tamamını gördüğümde kaşlarım kalkıyor.

Yüz ifademi okuyarak, "Öfke insana daha fazla güç verir," diye ekliyor. Burnunu kırıştırarak Meredith'e bakıyor. "Ta ki ev sahibinden beslenmeye başlayıp seni yavaş yavaş içten dışa doğru yiyip bitirene kadar."

Meredith düşünen bir ses çıkarır. "Bu kesinlikle içimi kemiriyor."

"Terapi ve olumlu kendi kendine konuşma," diyor Ainsley, utangaç bir gülümsemeyle telefona dokunmaya ara vererek. "İlk başta aptalca geliyor ama sevdiğiniz biriyle konuşur gibi kendinizle konuşmak oldukça güçlü."

Meredith titrek bir sırtıyla gözyaşlarını yanaklarından siliyor. "Belki de bu gösteriden ihtiyacım olan şeyi aldım."

"Umarım öyledir," diyorum ve Ainsley'ye dönmeden önce ona ve Eric'e veda etmek için elimi kaldırıyorum. "Bana telefonundaki tüm bu tıkırtıların alternatif oyuncularla iletişime geçtiğini söyle."

Ainsley, "Alternatif 'baş belamız', Goth Girl Inn'i işleten dövme Jenna, biz konuşurken Poughkeepsie'den şehre doğru yola çıktı," diyerek göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

Belki de bunu ateşten çekip çıkarabiliriz. Sadece üç gündür çekim yapıyoruz ve bu da çoğunlukla tanıtımlar, oyuncu röportajları ve bu ilk yarışmaydı. Çay ocağı mücadelesini yeni oyuncularla yeniden çekmemiz gerekse bile, bu bizi programın gerisine düşürmez ya da bütçeyi aşmaz.

"Herkes erkenden yemeğe çıksın," diye sesleniyorum kalan üç oyuncu ve ekibe. "Öğle vakti, bundan sonra ne yapacağımıza dair bir güncelleme ile yeniden toplanacağız. Profesyonelliğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bu günün hiçbirimizin beklediği gibi geçmediğini biliyorum ama toparlanıp daha güçlü bir şekilde geri döneceğiz. Ve seni Noel'e kadar eve getireceğiz. Söz veriyorum."

Kısa ama yoğun alkışlar moralimi daha da yükseltiyor. Ekibimin güvenini kaybetmedim ve dışarıda muhteşem bir kış günü var, bu akşamki buz pateni yarışmasını çekmek için mükemmel.

Sadece yeni oyuncuları buraya getirmemiz gerekiyor-ASAP.

Ainsley, "'Tatlı' seçiminin daha zorlu olduğunu kanıtlıyor," diye ekliyor ve midemin tekrar bulanmasına neden oluyor. "Ashley hamile ve kötü bir sabah bulantısıyla mücadele ediyor, Kitty Ruh Eşi Arayan Bekâr Erkekler'de işe girdi ve son üçe kaldı, Priscilla ise bir tarikata katıldı."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Tarikat mı?"

Ainsley başını sallayarak hücrelerine geri bakıyor. "Ama güzel bir tarikat olduğunu söyledi. Günde sadece dört saat çalışmak zorundalar, yiyebilecekleri kadar kinoa ve lahana alıyorlar ve istediği zaman ayrılabilir. Ama o istemiyor." Ainsley tekrar yukarı bakıyor. "Görünüşe göre tarikat üyeleri eski kocasından daha iyiler ve o da lahanayı çok seviyor."

"Bunu hissediyorum. Kale çok iyi," diyor Trevor yanından geçerken ve nazik parmaklarıyla Ainsley'nin omzuna dokunuyor. "İyi misin evlat? Bir an bayılacaksın sandım."

Ainsley kızarıyor ve soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim. Sadece bu kadarını beklemiyordum. Leo bunun güzel bir reality şov olacağını söylemişti."

Trevor bana doğru bilmiş bir sırıtış fırlatıyor, altın sarısı yüzünde dişleri parlıyor. "Evet, Leo iyimser biri. Çok sevimli. Sanki üç yılını hepimizle birlikte reality şov çamurunda yuvarlanarak geçirmemiş gibi."

"Ben sevimli değilim," diyorum. "Kararlıyım. Bu gösteri farklı olacak."

"Sen öyle diyorsan." Trevor tekrar Ainsley'e bakar. "Sana şarküteriden bir sandviç getirmemi ister misin? Bahse girerim bu seni öğle yemeği yiyemeyecek kadar meşgul edecektir."

"Evet, teşekkür ederim," diyor Ainsley, kızarması derinleşerek. "Bir İtalyan ile-"

"Ekstra muzlu biber ve laktoz meselesi yüzünden peynir yok," diye araya giriyor Trevor göz kırparak. "Ne sevdiğini biliyorum."

O uzaklaşırken, Ainsley iç çeker.

Gülümsemek için savaşıyorum. Gerçek aşktan ben de vazgeçtim ama genç nesil için hala umudum var. Zar

atıyorum

Sonsuza dek aşık olmak, en iyi gençken ve aldığınız riskin büyüklüğünü anlayamayacak kadar aptalken, kalbinizi yanılabılır bir insan yaratığına teslim ederken yapılabilecek bir şeydir. Yirmi yedi yaşında, yönetmenlik kariyerine harika bir başlangıç yapan Ainsley, aşka bir şans vermek için mükemmel bir konumdadır.

Şans.

"Ona çıkma teklif etmelisin," diye mırıldanıyorum Trevor duymazdan geldiğinde.

Ainsley gergin bir kıkırdamayla at kuyruğunu çekiştiriyor. "Hayır, yapamam. Biz birlikte çalışıyoruz!"

"Ne olmuş yani? Onu işe alma ya da kovma yetkisi sende değil, bende. Etik olarak temizsin."

Dudağını ısıırıyor. "Belki, ama fark etmez. Beni o şekilde sevmiyor."

"Sanırım olabilir," diyorum. "Sana sandviç ısmarlıyor ve siparişini zaten biliyor. Bu 'Senden hoşlanıyorum ve yüzünle öpüşmek istiyorum'un erkek dilindeki karşılığı. Güven bana, bu tür şeyleri bilirim."

Başını, gözlüklerinin burnundan aşağı kaymasına neden olacak kadar sert sallıyor. Tekrar yukarı iterken ısrarla, "Asla olmaz. O sadece iyi bir insan. Herkese karşı çok tatlı. Ben özel biri değilim." Ben daha itiraz edemeden ekliyor: "Görünüşe göre daha önce incelenmiş bir adayı işe alamayacağız ama hâlâ bir umut var. Şuna bir bakın." Telefonunu kaldırıyor ve parlak renkli bir web sitesi gösteriyor.

Gözlerimi kısarak yüksek sesle okuyorum: "55th Yıllık Otelciler Konferansı ve Ticaret Fuarı."

Ainsley, "Bu hafta sonu ülkenin dört bir yanından iki binden fazla kişi katılacak," diyor. "İçlerinden biri mutlaka şehre yaptığı seyahati uzatmak ve işletmesi için ekstra para ve görünürlük kazanmak isteyen tatlı, neşeli bir hancı olmalı. Vermont ve New Hampshire kırsalından katılacak hancıların isimlerini şimdiden belirledim. Şirin dağ kasabalarından geliyorlar, büyük olasılıkla sabırlı olma deneyimine sahipler

Akçaağaç şurubu almaya gelen iğrenç şehir halkıyla daha kolay başa çıkabilecekler ve sette işler gerginleşirse yumruk atmaya daha az meyilli olabilecekler. Ayrıca, çekim için ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi alması için kuzeye bir asistan gönderebilecek ve bunları bir gün içinde sete geri getirebileceğiz."

"Evet!" Ellerimi çırpıyorum. "Sen bir dahisin."

Ainsley ışınlanır. "Biliyorum. Satıcı fuarı için iki bilet ayırttım bile. Bu öğleden sonra başlıyor. Öğle yemeğinden sonra potansiyel adaylara dağıtmak üzere birkaç paket hazırlayacağım ve saat iki buçukta Javits Center'da buluşacağız."

"Mükemmel. Ama on paketi bir araya getirin. Geniş bir ağ atmalıyız. Güverteye ne kadar çok balık sürüklersek, ihtiyacımız olan tatlı, sabırlı balığı yakalama şansımız o kadar artar."

Ve daha kötüsü olursa, her zaman başka bir kişilik tipiyle çalışabilirim. Geleneksel reality şov bilgeliği, izleyicilerin desteklemesi için en az bir sorunsuz kişiyi seçmeyi öneriyor, ancak Miami'den hancı Eduardo, alaycı cephesinin altında tarçınlı bir rulo. San Diego'lu Dirk bir palavracı ama Minnesota'daki Bad Dog'dan Millie de sağlam bir insan gibi görünüyor. Tuhaf biri ve dürüstçe hanına hayalet bir hamster da dahil olmak üzere ruhların musallat olduğuna inanıyor, ama çok tatlı biri.

Belki başka bir arketiple çalışabilirim.

Belki de Meredith gibi kılık değiştirmiş başka bir baş belası, ama öfke kontrolü sorunları olmadan...

Ainsley ile birlikte öğleden sonra Javits Center'a gittiğimizde ve kendimi hayatımda gördüğüm en güzel kadınla yüz yüze bulduğumda hâlâ kılık değiştirmiş baş belalarını düşünüyorum.

Uzun siyah saçları, melek yüzü ve kaosa olan iştahı, geniş sergi koridorunda hızla ilerleyip "Quebec'te Buz Kampı" standında şişirilmiş bir igloya dalmasıyla açıkça ortaya çıkan bir kadın.

Saniyeler sonra, kahverengi kot pantolon ve geniş omuzlarını karikatürize edecek kadar geniş gösteren kırmızı flanel ceket giyen pembe yanaklı bir adam köşeden koşarak geçiyor.

"Candy? Candy sen misin?" Yanımdan geçerken bir ileri bir geri bakıyor, "Candy" içeride saklanıyor olabilir mi diye igloya bakmayı akıl edemiyor.

Ama yaratıcı düşüncelerle çok fazla zaman harcayan biri gibi de görünmüyor. Batı Massachusetts'te büyürken okuldan sonra yüzüme vurmaktan hoşlanan iri yarı çiftlik çocuklarından birine benziyor.

Doğu Massachusetts ıstakoz seven sahil kasabaları ve büyük şehir ışıklarıdır. Batı Massachusetts ise inekler, mısır ve ödüllü domuzlarıyla yakın ilişkiye girmeleri hakkında şaka yaptığınızda bundan hoşlanmayan adamlardır. (Kendimi savunmam gerekirse, dayak şakalardan önce başlamıştı ve ben hala sıska bir geç çiçek açarken, hayvancılık esprileri benim tek savunma biçimimdi).

Şimdi, baltasını taşa vurmuş bir çiftçi çocuğuna karşı kendimi kolayca savunabilirim. Neredeyse her gece setten çıktıktan sonra spor salonuna giderim. Bu benim stres atma ve dünyanın en sinirli kedisi Greg "Satan "ın evine gitmeden önce zihnimi temizleme yöntemim.

Ama hayatımın ilk altı yılını bir prens gibi şımartılarak geçirdikten sonra bıkkın bir bekârın yanına taşınmaya zorlansaydım ben de kızardım.

Vivian'ın Greg'i geride bıraktığına hâlâ inanamıyorum. O aptal kediye gerçekten sevdiğini sanıyordum.

Ama sonra, onun da beni sevdiğini düşündüm.

Tek kelime etmeden beni terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Ortadan kaybolmadan önce ne bir açıklama, ne bir uyarı, ne de "sen değil, benim" dedi. Birkaç gün sonra Vermont'ta, bir İskoç festivalinde takıldığı bir oduncuyla öpüşürken fotoğraflanmasaydı cinayetten şüphelenebilirdim.

Şimdi evliler ve iki çocukları var. Biliyorum çünkü Vivian'ın sosyal medyasını Seytan'ın eski evcil hayvanından

takip ediyorum.

Şehirde yaşarken onun için hazırladığı hesap. Kedi sapığını fark etmesini ve beni engellemesini bekliyorum. Ya da Greg'i ona Vermont'a göndermemi talep eden bir mesaj atmasını.

Ya da en azından DM'lerime girip beni terk ettiğin ve benden nefret eden kötü bir kediyle baş başa bıraktığın için özür dile.

Ama şu ana kadar bir şey yok.

Dört yıl sonra, tüm bu olanlar hâlâ canımı sıkıyor.

Ayrıca aşk oyununu kazanmak için gerekenlere sahip olmadığımın da emin olmamı sağlıyor. Vivian'la iki yıl birlikte oldum ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Hiçbirini. Aldatması, yalan söylemesi, hayalet gibi dolaşması, kedileri terk etmesi, hepsi tam bir şoktu.

Bu beni bir daha asla gafil avlanmamaya ya da aptal yerine konmamaya kararlı kıldı. Çıkar ilişkisinden daha anlamlı bir ilişki arzulayan yanıma kapattım. Artık flört etmiyorum. Kadınları bu şekilde zar zor fark ediyorum. Happy hour'da ya da katılmak zorunda olduğum nadir endüstri partilerinde çekici kızlarla sohbet etmek için kendimi çekici hissetmiyorum. Bir flört uygulaması indirmedim ve gelecekte sağa sola kaydırmak gibi bir planım yok. Asla. Asla.

Bana deli diyebilirsiniz, ancak insanlar için online alışverişi normalleştirmek toplumsal bir adım gibi görünmüyor ve ben tek başıma mutluyum. Bunu gerçekten seviyorum! Yalnızlık sağlam, güvenli, eğlenceli ve iyi bir şey.

Yine de nedense Ainsley'e New England Innkeeper'ın buluşma ve selamlaşma etkinliğine bensiz devam etmesini söylediğimi duyuyorum.

Ne olduğunu anlamadan, ayaklarımı beni iglo girişine götürdü ve çömelmiş, kırmızı kazaklı mekle göz göze gelmek için içeri bakıyorum.

Hâlâ gördüğüm en çarpıcı kadın ve fısıldayarak "Hiç o günlerden birini yaşadın mı? 'Şişme bir igloya dalmanın iyi bir fikir gibi görüldüğü' günlerden biri?"

Dudaklarım seğiriyor. "Oh evet. Hem de çok."

Gölömsüyor ve benim de ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp igloya sürünerek ona katılmam için gereken tek şey bu.

Üç

...

Caroline

W Küçük bir kızken Beyaz Atlı Prensimin nasıl görünmesini istediğime dair oldukça iyi bir fikrim vardı.

Uzun boylu, rahat bir gülümsemesi, koyu renk gözleri ve alnına düşen dağınık kahverengi saçları olurdu. Bıkkın ama gizliden gizliye hassas bir kalbi olurdu. Maceraları benim kadar severdi ve en sevdiğim animasyon filmi olan Karmakarışık'taki Flynn Rider gibi kıvrak bir zekâya ve sadece benim sakinleştirebildiğim aynı derecede hızlı bir öfkeye sahip olurdu.

Neden erkeklerin huysuz olmasının romantik olduğunu düşündüm bilmiyorum ama ataerkilliği suçlayalım. Yeterince derinlemesine incelerseniz, çoğu şey için ataerkilliğin suçlu olduğunu görürsünüz.

Ama şu anda içinde sıkışıp kaldığım yalanlar ağının sorumlusu o değil.

Hepsi benim suçum.

Ama en azından çocukluk hayalimdeki adamla kapana kısılmış durumdayım, zeki gözleri ve "Candy, sanırım?" diye sorarken alaycı bir ifade taşıyan derin sesiyle.

Kaşlarım havaya kalktı. "Caroline, aslında. Sadece memleketimden insanlar bana Candy der."

Boğazının altından düşünceli bir ses çıkarıyor. "Yani, Candy'yi çağırmak için koşan fanilalı adam... bir arkadaş.

evden?"

"Erkek arkadaşım." Bu lezzetli adama kapıldığımı söylemekten nefret ediyorum ve böyle hissettiğim için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Chris inanılmaz bir adam! Ama benim için doğru kişi o mu? Bir süredir bu konuda şüphelerim var.

Her geçen saniye daha da güçlenen şüpheler...

Bu yabancıyı, Bobby Christmas Williams'ı öpmek istediğimden daha çok öpmek istiyorum ki bu da muhtemelen berbat bir insan olduğumun kanıtı.

"Ona birkaç günlüğüne teyzem Theresa'nın evine gideceğimi söyledim," diye devam ediyorum. "Şehre gideceğimi söylersem, beni korumak için gelmek konusunda ısrar edeceğini biliyordum."

"Ama koruma istemediniz," diyor Bay Sexy, bir soru değil, bir ifade.

Başımı salladım. "Hayır. New York Üniversitesi'ne gittim. Dört yıl boyunca şehirde yaşadım. Yolumu bilirim. Ama ilk yılımda Bowery'de soyulduğumu Chris'e anlatmak gibi bir hata yaptım." İç çekiyorum. "Şimdi New York'un kızların sırt çantalarını çalan bıçaklı haydutlarla dolu olduğunu düşünüyor. Ben de yalan söyledim. Onu endişelendirmemeye ve çiftlikten uzak kalmasını sağlamaya çalışıyordum. Kongrede ağaç satacağımı bilmiyordum."

Yabancı kaşlarını çatıyor. "O bir Noel ağacı çiftçisi mi?"

"Oh evet. Hardcore. Üçüncü nesil. Tam adı Bobby Christmas Williams ama Chris olarak tanınıyor," diyorum ve yabancının kaşları "az önce limon emdi" suratına dönüştüğünde gülüyorum. Ama limon suratlı olsa bile hâlâ gülünç derecede yakışıklı. "Biliyorum. Korkunç bir durum. Ama biz Reindeer Corners, Vermont'ta yaşıyoruz, yani... çok da yabana atılacak bir şey değil. Her yer Noel çılgınlığı içinde."

"İlginç," diye mırıldanıyor, düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ve orada bir otelde mi çalışıyorsun?"

Gözlerim açılıyor, ama sonra bir otelcinin konferansında olduğumu ve muhtemelen zihin okuyucu olmadığını hatırlıyorum.

Duh, Caroline. "Evet. Reindeer Corners Inn'de. On yılı aşkın bir süredir. Sektörde misin?"

"Hayır, şu anda şehirde çekilen bir reality şovun yapımcısıyım," diyor. "Asistanım ve ben Innkeeping with You için bir son dakika yarışmacısı bulmak için buradayız: Tatil Oyunları Sürümü. Realer than Real kanalı için alışveriş yaptığımız konukseverlik temalı bir yarışma. Kazanan, mevcut otelini yenilemek ya da yeni bir otel açmak için yüz bin dolar kazanacak." "Mesela daha az Noel kazağı ve daha fazla dekorasyon seçeneği olan bir yer mi? Eğer bir insan bu tür şeylerden bıktıysa?"

Dudaklarım aralanıyor, nereye varmak istediğini anladığımda kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Yani..." Başını sallıyor ve ben de yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Gerçekten mi? Ben mi? Şovunda mı? Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yıllarca pansiyonculuk deneyimi olan küçük bir kasaba kızı olduğunuzu biliyorum. Tatlı ve iyi konuşan birine benziyorsun. Ve güzelsin, bu yüzden kamerada harika görüneceksin. Başka ne bilmem gerekiyor?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Suçlu değilsin, değil mi? Ya da program popüler olur ve muhabirler geçmişini araştırırsa ortaya çıkmasını istemeyeceğin karanlık sırlar saklamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, suçlu değilim ve sırrım yok," diyorum, keşke karanlık bir sırrım olsaydı. Ya da en azından erkek arkadaşıma teyzemin evinde olacağımı söylediğimde New York'ta olduğum gerçeği dışında bir sırrım olmasını. Ama yok, o yüzden omuz silkiyorum. "Ne yazık ki çok sıkıcıyım."

"Bu üzücü değil. Sıkıcı olan küçümsenir. En azından kötü bir şey olmadığı anlamına gelir."

Bu bilgelik incisini onaylamak için başımı iki yana eğiyorum. Hayattaki basit şeyler için minnettar olacak kadar seksi ve hasarlı.

Sakin ol kalbim.

"Ama sıkıcı olduğun konusunda ciddi şüphelerim var," diye devam ediyor. "Seni gördüğüm andan itibaren ilgimi çektin, bir igloya sürünmeden önce bile." Gülümsüyor ve rüzgârlı şehirde trenden indiğimden beri ilk kez içim ısınıyor. "Proje hakkında daha fazla şey duymak ister misin? Bir parçası olmakla ilgilenebileceğin bir şey olup olmadığını görmek ister misin?"

Dudağımı ısııyorum, garip bir hisle doluyorum, elektrikli, köpüklü, son birkaç yıldır beynimin arkasını çekiştiren ruhumu uyuşturan korkunun tam tersi bir his.

Bu o kadar yabancı bir duygu ki, bunun umut olduğunu anlamak için bir çırpınış gerekiyor.

Heyecan ve umut birbirine karışmış ve Tanrım, iyi hissettiriyor. Yazın ortasında Central Park'ta koştuktan sonra içilen soğuk bir su gibi. Bir köşeyi döndüğünüzde çıkmaz sokak sandığınız yolun aslında büyüleyici yerlere ve hayal bile edemeyeceğiniz maceralara açılan bir yol ayrımı olduğunu görmek gibi.

Bu yüzden, bir reality şova çıkmak için en ufak bir isteğim olmamasına ve ailemin çok utanacağından emin olmama rağmen - New Englandlılar kirli çamaşırlarını, temiz çamaşırlarını ya da ikisinin arasındaki herhangi bir şeyi sergilemekten hoşlanmazlar

-Kendimi başımı sallarken buldum. "Evet, daha fazlasını duymak isterim. Teşekkürler."

"Mükemmel." Bay Seksi telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj atıyor. "Asistanıma bizimle üst kattaki restoranda buluşmasını söyleyeceğim." "Sanırım burada kalıp erkek arkadaşınla karşılaşma riskini almak istemezsin? En azından onu plan değişikliğinden haberdar edene kadar?"

"Evet, muhtemelen en iyisi bu," diyorum, onu şişme iglodan çıkarken takip ederek.

Planlarım değişti.

Chris bu plan değişikliğinden ailemden daha fazla hoşlanmayacak. Chris özel bir insan.

huzurlu, küçük kasaba hayatında hiçbir sürprizle karşılaşmayacak. Kusursuz davransam ve yarışmayı kazansam bile, muhtemelen bu ilgiden o kadar utanacak ki haftalarca çiftlikten çıkmayacak.

Ama bu daha sonra endişelenebileceğim bir konu. Reality şovların çekilmesi ve televizyona hazırlanması zaman alıyor. Bu şovun küçük ekrana gelmesi altı ay ya da daha fazla sürebilir ve o zamana kadar...

O zamana kadar Chris ve ben geçmişte kalmış olabiliriz.

Birine karşı ateşli duygular besleyemeyecek kadar depresif olduğumu düşündüğümde onunla kalmak başka bir şeydi. Birdenbire şişme bir igloda bir yabancıyla öpüşmek için can attığımda onunla kalmak başka bir şey.

Bu adamla sevişeceğimden değil elbette. Eğer reality show'a devam edersem, o benim patronum olacak ve ben işle zevki birbirine karıştıran bir kız değilim.

Ayrıca, Bay Seksi'nin bir kız arkadaşı olabilir. Ya da bir karısı.

Yüzük görmüyorum ama bu evinde sadık bir eşi olmadığı anlamına gelmez. Erkekler her zaman alyanslarını takmazlar. Bırakın şehirde gezip tozmayı, eşleriyle tatile çıkan erkeklerin bile sol parmaklarının çıplak olduğunu görüyorum.

Ya da insan ticareti için saf dağ kızları arıyorlar. Yılın en büyülü zamanında seks köleleri için oldukça büyük bir pazar olduğunu duydum.

İçimden gelen sese kulak veriyorum -bu adamın insan kaçakçısı olduğunu sanmıyorum ama çok da dikkatli olamazsın- uzanıyorum ve otel lobisini geçerken gömleğinin kolunu yakalıyorum. Yüzünü bana döndüğünde "Özür dilerim," diyorum. "Adınızı alamadım. Asansörde bana kloroform vermene, beni bavuluna koymana ve Katmandu'ya giden özel bir uçağa bindirmene izin vermeden önce yasal olduğundan emin olmak için internette bir arama yapmalıyım."

"Doğru. Kahretsin." Başını hızlıca sallarken gözleri genişliyor. "Yani, özür dilerim. Sana kartımı vermeyi unuttuğuma inanamıyorum. İglo'yu suçluyorum. Beni oyundan düşürdü."

"Hiç endişelenmeyin," diyorum ve gülümseyerek uzattığı kartı kabul ediyorum.

Ama şık bronz harflerle kazınmış ismi okuduğumda sırtışıım kayboluyor: Leo Sampson Fenton.

Başımı kaldırdım, çenem düştü. "Sen Leo Fenton musun?"

Başını sallıyor ama tepkime şaşırmış gibi görünüyor. "Öyleyim."

"Eskiden Sketch Night Live ve Sandy Saunders için yazan Leo Fenton mı?" Yanıldığımdan emin olarak soruyorum. Ben lisedeyken televizyon için yazacak kadar yaşlı görünmüyor.

Ya da dört yıl önce kuzenime ihanet etmiş ve hala bu kadar pervasızca yakışıklı olmak...

En az kırk yaşında olmalı ama koyu renk saçlarında neredeyse hiç ak yok ve sadece gözlerinin etrafında belli belirsiz çizgiler var.

Gözleri sorum karşısında mutlulukla kırışıyor. "Evet. O benim." Gülüyor. "Bunu bildiğine inanamıyorum. Kimse skeç programındaki yazarları hatırlamaz. Çoğu insan adımızı bile bilmez."

"En sevdiğim skeçleri hep sen yazdın," diyorum.

Yalan değil - onun çizimleri benim favorilerimdi - ama kuzenim Vivian işaret edene kadar onları yazmaktan sorumlu olduğunu bilmiyordum. O zamanlar onunla çıkıyordu ve çılgınca aşıktı. Maine'e yaptıkları bir gezi sırasında onu saunada başka bir kadınla oynasırken yakalayıp koşarak eve gelene kadar da öyle kaldı.

Neyse ki, çocukluk aşkı, dünyanın en nazik oduncusu Frank, parçaları toplamasına yardım etmek için oradaydı. Reindeer Corners'dan çok uzak olmayan bir İskoç festivalinde yeniden bir araya geldiler ve o zamandan beri ayrılmaz oldular. Şimdi evliler, iki çocukları ve gelişen bir akçaagaç şurubu işleri var. Vivian dükkânı ve dağıtımı yönetirken Frank ormancılık servisinde çalışıyor.

Çok mutlular ama Vivian'ın Leo'nun ihanetinden sonra iyileşmesi uzun zaman aldı. Yıllarca, Sketch Night Live'dan bahsetmek bile onu ağlatmaya yetti. Her seferinde Leo Fenton'a ve onun pis hilekâr sikine sessizce lanet okurdum.

Ugh! Bu adamla ilgili bir fanteziye kapıldığıma inanamıyorum ve neredeyse onun hayatını bir nebze olsun kolaylaştırdığıma gerçekten inanamıyorum.

Genelde intikamcı bir insan değilimdir, ancak söz konusu arkadaşlarım ve ailem olduğunda, nasıl kin tutacağımı bilirim. Daha önce hiç kinimi intikama dönüştürmemiştim, ama birden merak etmeye başladım... neden olmasın?

Demek istediğim, kader bu adamla şişirilmiş bir igloda kalmamı sağlamak için çok fazla zahmete girdi. En azından bu görüşmeyi kabul edip seçeneklerimi değerlendirmeliyim.

Leo hâlâ memnun ve gururlu görünerek, "Bunun olması gerekiyordu belki de," diyor.

Ona doğru ışınlanıyorum. "Öyle görünüyor."

Kendime ekliyorum, "Hiçbir fikrin yok dostum."

Asansöre doğru gidiyoruz. Bir yanım biricik Leo Fenton'la en sevdiğim Leo Fenton skeçlerini tartışırken, diğer yanım bir insanın kendisini aldatan bir reality şov şerefsizine asla unutamayacağı bir ders vermesinin tüm yollarını düşünüyor.

dört

...

Leo

TAinsley ile görüşmesi sorunsuz geçti.
Ainsley Caroline'ı büyülüyor, Caroline Ainsley'i büyülüyor ve ben de mükemmel bir kirli martini ile büyüleniyorum.

evraklar imzalandı.

Dünyada her şey bir kez daha yolunda ve programım yeniden rayına oturdu. Hatta hava durumu sunucusu buz pateni için mevsim normallerinden daha sıcak bir akşam öngörüyor ki bu da çekimleri herkes için daha keyifli hale getirecek.

Öyleyse neden Bayan Caroline "Candy" Cane ile bir hata yaptığıma dair içimi ürperten bir kesinlik var?

"Bu kızla ilgili neyi kaçırıyorum, Şeytan?" Greg'in tabağına gülünç derecede pahalı organik kedi mamasını kaşıklarken ve kendi akşam yemeğim için yarım bayat sandviçi ısıtırken mırıldanıyorum. "Mükemmel görünüyor. Peki neden yapım sözleşmesini imzaladığından beri içim içimi yiyor?"

Greg "Şeytan" Fluffy Stuff, Adının 1.'si, mutfak zeminindeki yerinden kokluyor ve tipik sevgi ve saygı yoksunluğuyla beni izliyor.

Çünkü onunla çıkmak istiyorsun, salak, diyor, altın gözleri kızıl yüzünde parlıyor. Ona aşıksın. Ama film bittiğinde o tutku hâlâ orada olacak,

ve sen onun patronu değilsin. Şimdi lütfen, çirkin pantolonunda pençelerimle delikler açmak zorunda kalmadan önce lanet yemeğimi yere bırak.

"Haklısın" diyorum, tabağını küçük mutfağımın köşesindeki yer minderinin üzerine koyarken. Suyunu doldurup lavaboda ellerimi yıkamak için dönüyorum ama düşüncelerim hâlâ çalkalanıyor. "Ama içimden bir ses bana kazık atılacağını söylüyor."

Bir terapisteye ihtiyacın var. Belki o zaman bir kediyle konuşmayı bırakabilir, bir nebze olsun kendini geliştirebilir ve Vivian'ı kaybetmenin travmasını atlatabilirsin.

"Neden herkes birdenbire her şey için terapi yanlısı oldu?" Havluyu ocağın sapından kapıyorum ve ellerimi kurularken Şeytan'a ters ters bakıyorum. "Yani, iş arkadaşlarını yumruklayan bir kadın için destekliyorum ama terapinin gerçek sorunları olan insanlar için ayrıldığı zamanları hatırlıyorum. Eski sevgilim beni hayalet mi yaptı? Ne olmuş yani? Bu travma değil. Afganistan'da patlayan bombalar travmadır. Bir arkadaşın vurulması travmadır. Sıcak bir yaz gününde turistlerle dolu ve leş gibi kokan Times Meydanı'nda yürümek zorunda kalmak travmadır, ama o lağım çukurunun etrafındaki tüm kestirme yolları biliyorum, bu yüzden iyiyim."

O zaman neden sadece "genç nesiller" için sevgiye inanan bu kadar acı, bıkkın, üzgün bir palyaçosun?" Turuncu patilerinden birini yalayarak temizlerken sıkılmış bir ifadeyle dönüp beni inceliyor. Şeytan hakkında ne dersiniz deyin, ama o kızıl kürkünü kusursuz bir şekilde bakımlı tutuyor. Yaşlısın ama ölü değilsin. Kendine bir hayat bul.

"Ben yaşlı değilim," diye homurdanıyorum. "Kırk yaş yaşlı değil. Kırk yeni otuzdur. The Times'da okudum."

Şeytan'ın kuyruğu sessiz bir kızgınlıkla ileri geri sallanıyor. Nefes veriyorum. "The Times'tan nefret ettiğinizi biliyorum ama ilgi çekici içerikleri var ve araştırmacı gazetecilikleri benzersiz."

Times benim sulu pembe kışımı yalayabilir, diyor kuyruğunu sallayarak. Doğu Yakası'nın zengin züppeleri

için bir paçavra.

Orada benim için bir şey yok.

"Zengin bir Doğu Yakası züppesi olduğunun farkındasın, değil mi?" Tezgâhın üzerindeki açık raflardan üç tabağımdan birini alarak soruyorum. Onaylanmış bir bekâr olarak bundan fazlasına ihtiyacım yok, özellikle de çoğu zaman dışarıdan yemek yediğimde. "Doğu Yakası'nda yer alan bu şehirdeki kedilerin yüzde doksanından daha büyük yaşıyorsun. Organik mamanın aylık maliyeti iki yüz dolar."

Şeytan'ın gözleri yarıklara kadar daralır. Eğer koruyucu maddelere alerjisi olan en iyi arkadaşınız için bu kadar para harcamak sizin için çok fazlaysa, bana pazarlık boku yedin. Her yemekten sonra yatak örtünüze kusmaya memnuniyetle geri dönerim. Gerçekten, bu benim için bir zevk olur.

"Eminim öyledir." Yarım sandviçimi tost makinesinden tabağıma kaydırıyorum, erimiş peynir parmak uçlarımı yakarken tıslıyorum. "Ama sen benim en iyi arkadaşım olsaydın ben çok kötü durumda olurum dostum."

Aynen öyle, aptal, diyor Şeytan, bir tıslama ve hırıltıyla oturma odasına saldırmadan önce baldırıma pençelerini vurmak için ileri atılıyor.

"Ow!" Bağırıyorum. "Neden böyle bir pisliksin?"

Neyse ki kışlık takım elbisemin pantolonu Greg'in şeytani yönüne karşı koruyucu bir bariyer görevi görecek kadar kalın. Kedimin kanepenin üzerinden dörtnala geçip pencerenin yanındaki dev kedi oyun yapısına atlayışını net bir şekilde görebildiğim yemek masama doğru dört adım atarken, "Bir gün senin saçmalıklarından bıkacağım ve seni evlatlık vereceğim" diye ekliyorum.

Hayır! İnsan ırkı için bir hayal kırıklığı olmayan bir kişi tarafından evlat edinilme şansı olmasaydı, ne yapardım? Şeytan hınzır bir kahkaha atarak yapının tepesine iniyor ve bir platforma yerleşerek, gün batımının ilk ışıklarında silüetini bulan, taş evimin dışındaki ağaçta tüneyen kuşları izliyor.

"Bu gerçekten inciticiydi," diye mırıldanıyorum, hâlâ kuru olan sandviçimi mideye indirirken. Tüm tost makinesi fırını başardı

peyniri karton ekmeğe daha da sıkı bir şekilde yapıştırmaktı.

Elbette bir restorana gidebilir ya da daha iyi bir paket sipariş verebilirdim. Milyarder değilim, ama kendim için çok iyi durumdayım, özellikle de tüm yetişkin hayatı boyunca şaka ticareti yapan bir adam için. Evimin kirası ödendi, sağlıklı bir tasarruf hesabım, bir emeklilik hesabım ve Maine'de sevimli küçük bir tatil evim var. İstesem her akşam dışarıda yemek yiyebilecek kadar fazladan param var. Eskiden Hell's Kitchen mahallemi keşfetmeyi severdim, her yeni kafeyi açılır açılmaz denerdim. Ancak reality şovu yapmaya başladığımdan beri, dışarıda ve dünyada olma zevkim köreldi.

Kötü davranan insanların etrafında ancak o kadar çok zaman geçirebilirsiniz ki, insanlarla gereğinden fazla birlikte olma zevkinizi kaybedersiniz.

Belki de bu yüzden diğer ayakkabının düşmek üzere olduğu ve Caroline'ın görüldüğü kadar muhteşem olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Candy, Caroline değil. Memleketindeki insanların ona Candy dediğini söyledi. Hatırladın mı?

Bu kez kafamın içindeki ses Şeytan'ın ahlaksız kedi telepatisi değil. Bu benim sezgilerim, ilgili bilgilerin altını çiziyor ve yorgun sinapslarımın ateşlenmesine yardımcı oluyor. Bir sonraki bayat sandviç lokmamı yutmadan önce, parçalar yerlerine kaymaya başlıyor ve midemi serbest düşüşe geçiriyor.

Vivian'ın Candy adında bir kuzeni vardı, daha doğrusu Candy Cane. Birlikte geçirdiğimiz ilk tatilde bu konuya güldüğümüzü hatırlıyorum, teyzesi ve amcasının kuzenine böyle bir isim vermesinin ne kadar zalimce olduğunu, özellikle de Noel temalı bir kasabada yaşarlarken.

Bu kasaba Reindeer Corners olabilir mi?

Vivian'ın memleketi hakkında konuşurken bahsettiği ismin bu olduğunu sanmıyorum - Jingle Bell Ville ya da aynı derecede korkunç bir şey olduğunu sanıyordum - ama yanılıyor olabilirim.

Ne de olsa, ülkenin en küçük eyaletinde iki tane Şeker Kamışı olma ihtimali nedir?

Masanın diğer tarafından dizüstü bilgisayarımı kapıp açıyorum ve Vivian'inkiyile birlikte Caroline'ın tam adını aramaya yazıyorum. Birkaç saniye içinde Caroline'ın gerçekten de Vivian'ın kuzeni olduğuna dair bir kanıt buluyorum... yerel gazetedeki bir düğün ilanı şeklinde. Caroline, Viv'in nedimelerinden biriymiş.

Ve şimdi o benim en yeni reality şov yarışmacım.

Ve muhtemelen arama sonuçlarında gezinirken düşüşümü planlıyorum...

Zihnim hızla çalışıyor, noktaları birleştirdikçe korkum artıyor.

Caroline ismime büyük tepki gösterdi, yani kuzeninin eskiden çıktığı adam olduğumu neredeyse kesinlikle biliyor. Ve Vivian'ı, ailesine ayrılığımızla ilgili anlattığı hikayenin muhtemelen gerçeğe yakın bir şey olmadığını tahmin edecek kadar iyi tanıyorum. Vivian, açıkça hatalı olsa bile kurban olmakta ısrar ediyor, ancak bu, biz bitene kadar anladığım bir karakter özelliği değildi.

Ayrıldıktan sonra ortak arkadaşlarımıza Viv'in giyim zevkini eleştirmediğimi ya da vejetaryen kalmak için çırpınırken onu et yemeye zorlamadığımı açıklamak ayrılık yaramıza tuz biber ekti. Eminim ailesine anlattığı hikayeler daha da kötüdür. Ne de olsa Vermont'ta, Kötü Leo'nun hayatını nasıl cehenneme çevirdiğine dair anlattıklarını yalanlayacak beni tanıyan kimse yok.

Beni kötü adam, hatta belki de çok kötü adam yapmak için ayrılığımızı çarpıtmanın bir yolunu bulacaktır.

Hayatımı mahvetmek için kuzenini benim reality şovuma katılmaya teşvik edecek kadar kötü mü?

Bilmiyorum. Umarım öyle değildir. Belki de Caroline Vivian bağlantısını gizli tuttu çünkü dizi için heyecanlıydı ve projeye dahil olma şansını mahvetmek istemedi.

Ve belki de pencereyi açarsan kuşlar içeri uçar ve kendilerini ağzıma bırakırlar, Satan odanın diğer tarafından seslenir.

"Kapa çeneni ukala," diye mırıldanıyorum.

Yani, denemeye değer, diyor, sesi şimdi ağlamaklı, onları avlamayı çok istiyorum, Üzgün Çuval. İhtiyaç... beni rahatsız ediyor.

Tıpkı Caroline'ın yüzünün onunla tanıştığım andan beri beni rahatsız ettiği gibi.

Bu bağlantının bir başka büyük dezavantajı da bu. Vivian'ın kuzeniyle çıkamam. Asla çıkamam. Ne kadar iyi anlaşsaksak anlaşalım, tanıştığımız andan itibaren ona ne kadar bağlanmış olursam olayım.

Düşman değil de gerçekten dost olsa bile, ancak bu kadar olabiliriz.

Arkadaşlar.

Ama sorun değil. Zaten kimseyle çıkmak istemiyorsun, unuttun mu? Şeytan cilveleniyor. Randevular gençler içindir.

"Kedi naneni kasama kilitleyeceğim."

Tamam, önce pencereyi aç. Bu kuşlarla başa çıkabilirim, dostum. Yapabileceğimi biliyorum. Bırak da atışımı yapayım.

Atışımı yap.

Yapmam gereken bu, Caroline onunkini vurmadan önce kendi atışımı yapmalıyım.

Çoğunlukla yenmemiş sandviçimi çöpe atarken Ainsley'e bir SOS mesajı göndererek New England Innkeepers buluşmasında sohbet ettiği New Hampshire'dan bir kadın olan yedeğimiz için bir sözleşme hazırlaması konusunda onu uyarıyorum.

Anında karşılık veriyor -Tamam, ama sen deli misin? Caroline harika ve çekimler iki saat içinde başlıyor!

Biliyorum, öyle diyorum. Umarım yedeğe ihtiyacımız olmaz, ama sözleşmeyi hazır tutmalıyız. Her ihtimale karşı. Güven bana, tamam mı?

Kahretsin, tamam. Ainsley cevap verir. Ama lanet olsun!

Kapıya yönelirken yüksek sesle "Çok boktan," diyorum.

Ama acele edersem, hepimiz sete gitmeden önce bu pisliğin temizlenip temizlenemeyeceğini öğrenmek için zamanımız olur.

five

...

Caroline

I asla yalan söyleme.
Yani, neredeyse hiç.

Anneme şekerlemesinin köy bakkalında satılanlardan daha iyi olduğunu söylüyorum ve babamın "Beyaz Noel" yorumunun Bing Crosby'ninki kadar iyi olduğunda ısrar ediyorum, ama bunlar küçük beyaz yalanlar. Sevdiklerimi dünyanın acımasız gerçeklerinden korumak için etraflarına sardığım kabarık yalanlar.

Chris'e yalan söylediğimde kendime bunu yaptığımı söyledim. -Ben şehirdeyken güvenliğim konusunda endişelenmesini engelliyordum ama şimdi hızla boşalan fuar salonunda dolaşıp günahlarımı itiraf etmeye hazırlanırken daha iyi biliyorum.

Midem düğümleniyor ve suçluluk duygusu pençeli parmaklarıyla boğazımı sarıyor.

Ona sadece gerçeği söylemeliydim. O gerçeği hak ediyor ve ben de büyük şehirlere bile yalnız seyahat edebileceğimi söylediğimde sınırlarıma saygı gösterilmesini hak ediyorum. Chris'e nereye gittiğimi söyleseydim, bir çift olarak büyüme şansımız olabilirdi ve her ikimiz hakkında da güzel bir kahkaha paylaşabilirdik.

Aynı anda aynı yerde olmamız. Ama bunun yerine işler garipleşecek.

Özellikle de zamanımın çoğunu o şişme igloda başka bir adamı arzulayarak geçirdiğimi düşünürsek. Tabii ki artık Leo'yu arzulamıyorum, çünkü o kuzenimi aldatan, kirli, gezgin bir aleti olan Çok Kötü Bir Adam, ama yine de...

Koridorda aceleyle ilerlerken göz ucuyla igloya bakmak bile yüzümün kızarması için yeterli.

Ben kirli, gezgin bir vajinaya sahip Çok Kötü Bir Kadın mıyım?

Yani, Leo ile aslında bir şey yapmadım, ama bunu düşündüm. Derinlemesine. Belki de bu yüzden adama bu kadar kızgınım, çünkü onun incitici eylemlerinde kendi iğrenç davranışımın yansımasını görüyorum.

İffetsiz düşüncelere sahip olduğum için kendimi dövmekle o kadar meşgulüm ki, Chris'in neden bana ağaç satmak için şehre geldiğini söylemediğini merak etmek aklıma gelmiyor, ta ki devasa odanın kenarındaki derme çatma ağaçlık alana varana kadar.

Chris'in seksi bir elf kıyafeti giymiş göz alıcı bir kadınla öfkeyle öpüştüğü yer...

"Bobby Christmas Williams," diye geveliyorum, Chris'in yapış yapış ellerinin kadının kadife kaplı arka tarafına yapıştığını fark ettiğimde çenem düşüyor.

Öpüştüğümüzde bir kez bile kıcımlı ellemeyi.

Ve eminim ki bu hoşuma gidecek bir şey... Chris sersemlemiş bir halde geri çekilir, ama mavi gözleri yüzüme indiğinde, azgınlığı yerini dehşete bıraktı. "Candy?

Burada ne işin var? Burada olduğunu sanıyordum.

Teyzenin evinde," diyor, her geçen an daha da rahatsız görünen esmere hâlâ tutunarak. "Senin de babanla birlikte çiftlikte olman, son on yılın en yoğun ağaç sezonunu geçirmen gerekiyordu."

Bir kolumu onun ellerine doğru sallayarak söylüyorum. "Javits Center'da bir süpermodeli okşamak değil."

"Ben bir Rockette'im, süper model değil," diyor kadın, yanakları pembe pembe kızararak. "Ama teşekkür ederim. Bu çok tatlı! Günümü güzelleştirdiniz."

"Sus!" Uyarı parmağını yüzüne doğrultuyorum. "Bu senin hatan değil ama şu anda en sevdiğim kişi sen değilsin. Alınmak yok."

"Alınmadım." Chris'in geniş göğsünü itmek için kullanmadan önce ellerini teslimiyetle iki yanına kaldırır. "Bırak beni tatlım. Bu iş gittikçe garipleşiyor."

Chris'in elleri kasılıyor ve onu bırakmadan önce bir süre daha sıkı kavıyor. "Doğru. Özür dilerim." Bir elini terleyen alnında ve kalın kahverengi saçlarında gezdirerek geri çekildi. "Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Seni daha önce gördüğümü sandım ama bunun sadece vicdan azabım olduğuna kendimi ikna ettim."

Çenem sıkıştı ve sol göz kapağım seğirmeye başladı. "İki saat önce vicdan azabı mı çekiyordun? Yoğun, yabancılarla sevişme programına ağaç satmayı nasıl sığdırdın?"

"Aslında bir süredir görüşüyoruz," diye söze giriyor Rockette. "Chris Ağustos'ta senden ayrılmak istedi ama senin çok depresif olduğunu söyledi." Dudakları hiç hoşuma gitmeyen bir sempati gösterisiyle aşağıya doğru iniyor. Azıcık bile değil. "Sen daha iyi bir yerde olana kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Zihinsel olarak, bilirsin işte."

"Zihinsel olarak mı?" Kelime öfkeli bir meleme olarak ortaya çıkıyor. "Zihinsel olarak iyiyim! Aslında zihinsel olarak yıldız gibiyim!"

"Sürekli ölümden bahsediyorsun, Candy," diyor Chris bana yavru köpek bakışları atarak ve bu bakışlar onun bacağına tekme atma isteğini azaltmıyor. "Ve çıkış gerilimi korkusu, her ne ise. Yine de karanlık, o kadarını biliyorum."

Nefesimin altında birkaç küfür mırıldanıyorum. Ama aldatıldığım için mi incindim yoksa varoluşsal korkunun ne olduğunu bilmeyen bir adamla çıktığım için mi utandım, emin değilim.

"Varoluşsal korku, Chris," diye ısııyorum. "Çıkış gerilimi değil. Varoluşsal. Hayatın fark edilebilir bir anlamı ya da amacı olduğuna dair derin psişik belirsizlik. Bir sözlük al." Gitmek için dönüyorum, ancak geri dönüp parmağımı ikinci kez çifte doğrultmak için. "Bir şey daha var, zaten eve döndüğümde senden ayrılacaktım. Aramızda bir kıvılcım yok. Hiç olmadı ve olmayacak da. Bugün şişme bir igloda tanıştığım bir yabancıyla kimyam seninle olduğundan daha fazla tuttu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Beni aldattın mı?"

Birkaç dakika önceki yalandan kaynaklanan suçluluk duyguma rağmen, sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra "Evet, yaptım. Büyüleyici ve ateşliydi ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye gürlüyor derin bir ses omzumun üzerinden.

Damarlarımda buzlu su gibi akan ölüm korkusuyla arkama döndüğümde Leo Fenton'ın koyu siyah paltosu ve yüzünün simetrik mükemmelliğini ortaya çıkaran hımbıl siyah beresiyle yemek yiyebilecek kadar iyi görüldüğünü görüyorum.

Kaşları şiir gibi. Dudakları bir aşk şarkısı, tekrar tekrar söylemek istiyorum. Dans eden kahverengi gözleri en hınzır, en seksi rüyalarımın malzemesi.

Ama o rüyaların en çılgınında bile öğleden sonramı bu adamla dudak dudağa bitireceğimi hayal etmemiştim.

O kötü, çok kötü, diye hatırlatıyorum kendime, bir kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken.

Dili benimkine doğru kayarak elektrikli vaatlerde bulunurken, bu işte ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve eli saçlarıma dolanıyor. Parmakları yumruk olup sıkılaşıyor ve ben onun güçlü göğsünde eriyorum, bedenim hücresel düzeyde aramızdaki bağı kutluyor.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, özellikle de herkesin içinde.

Bu öpücük tatlı ve kirli, şefkatli ve talepkâr ve ben farkına bile varmadan külotum

tartışma. Leo'nun dudaklarıma, saçlarıma, belime yaptığı her şeye tamamen katıldığımı söylemek yeterli.

Kıçımın kenarı! O yaptı!

Kıçımı avuçluyor! Aynı Chris'in Sexy Rockette'in kıçını avuçladığı gibi ve bu düşündüğümünden daha çok hoşuma gidiyor.

Bu o kadar hoşuma gidiyor ki Leo geri çekilip öpücükten sersemlemiş yüzüme bakana ve "Vivian hakkında konuşsak iyi olacak. Öyle değil mi?"

altı

...

Leo

*D*Amn it.

Vivian hakkında konuşmak istemiyorum.

Vivian'ı düşünmek istemiyorum. Aslında Vivian'ın varlığını bile unutup kendimi Caroline Cane'in vücuduna tapmaya adanmaktan mutlu olurdum ama onun iri mavi gözleri şimdiden dehşetle dolmaya başladı.

"Biliyor muydun?" diye hırıldıyor.

Nefes veriyorum. "İlk başta değil, hayır. Ama düşünmek için zamanım olduğunda parçaları bir araya getirdim. Peki ya sen? Noktaları ne zaman birleştirdin? Şirketimle yapım sözleşmesi imzalamadan önce mi sonra mı? Eğer daha önceyse, şovumu mahvetmenin ikimizin de yararına olmadığı konusunda hemfikir olabilir miyiz? İkimiz de çok zaman ve para kaybedeceğiz."

"Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?" diye fısıldıyor, bakışları yüzüme dönmeden önce sol tarafımıza doğru kayıyor. "Eski erkek arkadaşımın bize bakıp ağlamadığı bir yerde?"

Toplanmış Noel ağacı standına doğru bakıyorum ve memleketinin balının koca yumruklarıyla yüzünü sıvazladığını görünce şaşıyorum. Yanında, elf kılığındaki esmer

Kostüm gözlerini o kadar sert deviriyor ki kafası da işin içine giriyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı. "Dört aydır ondan ayrılmaktan bahsediyorsun! İstedığinin bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle sanıyordum," diyor Chris burnunu çekerek. "Ama onu başka biriyle görmek..." Odak noktası Caroline'ın yüzünde keskinleşiyor, gözlerinde çaresizlik parlıyor. "Candy, lütfen, biz bu değiliz. Biz büyük şehir insanı değiliz ve büyük şehir insanlarıyla asla mutlu olamayız. Bu olanları unutalım, saat sekiz treniyle eve dönelim ve bunu resmileştirelim, tamam mı?"

Caroline boğazını temizler. "Um...ne?"

"Evlenme teklif etmeye hazırım!" Rockette iğrenmiş bir sesle ondan uzaklaşırken, adam kollarını iki yana açmış bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. "Seni iki yıl bekletmemeliydim bebeğim. Çok özür dilerim. Bu benim hatamdı. Büyük şehirli bir pislik tarafından neden baştan çıkarıldığını anlıyorum. Ama seni affedebilirim ve hiç olmamış gibi hayatımıza devam edebiliriz. Söz veriyorum. Çok mutlu olacağımızı biliyorum."

"Vay canına," der Caroline düz bir sesle. "Çok nazıksın Chris, ama söylediğimde ciddiymdim. Senden etkilenmiyorum."

Açık sözlülükten irkildim ama bunu hak ediyor. Hem de fazlasıyla hak ediyor.

"Karın olmayı bırak, kız arkadaşın bile olmak istemiyorum," diye devam ediyor. Ve affetmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım." Başparmağını bana doğru uzatıyor. "Bu adamı ilk öpüşümdü."

"Ama sen dedin ki," diye kekeliyor.

"Seni kışkırtmak için yalan söylüyordum," diyor. "İgloda hiçbir şey olmadı."

Çenesi düşüyor, yüz hatları öfkeyle bükülmeden önce ifadesi bir an için şok içinde donup kalıyor. "Bu hiç hoş değil Candy. Yalan söylemek hiç hoş değil."

"Biliyorum ve bu yüzden asla yapmıyorum" diyor, kuzeniyle yaşadığım deneyimden sonra bu gerçeği rahatlatıcı buluyorum. "Ama

Bu sefer gerçekten iyi ki yapmışım. Kendi ilacından bir doz almayı hak ettin. Ağustos'tan beri bana yalan söylüyorsun. Ağustos, Chris! Ve çıkış gerginliği korkusu..." Başını iki yana sallar. "Ben bile yapamıyorum. Birbirimiz için yaratılmamışız." Gülüyor, hafif, kolay bir ses, Chris'in yerinde olsaydım beni berbat hissettireceğini biliyorum.

Ki bu harika. Umarım Vermont'a kadar kendi kıcına tekme basar. Aldatan bir bok çuvalı olduğu için bundan daha azını hak etmiyor.

Caroline başını iki yana sallayarak, "Ciddiyim Chris," der. "Eve git. Bir kitap oku. Aynaya uzun uzun bak ve bunun nerede yanlış gittiğini düşün." Gözlerini kısar. "Ve otelimden uzak dur. Mutlu saatlerde hoş karşılanmıyorsunuz ve jakuzi artık ücretsiz kullanımınıza açık değil."

"Ama sırtım!" Chris sendeleyerek ayağa kalkarken omurgasını tutarak mırıldanıyor. "Sırtım için ısıya ihtiyacım var. Çiftlikteki küvet yeterince büyük değil. Ben iri bir adamım."

"Kapa çeneni," diyor Rockette, yakındaki bir ağaçtan bir avuç iğne koparıp yüzüne fırlatarak. "Taşralı erkeklerin şehirli kızlara Noel'in gerçek anlamını öğreten sadık sevgililer olması gerektiğini sanırdım, pis, iki yüzlü yalancılar değil. Yani, senin göbek adın kelimenin tam anlamıyla 'Noel'. Daha az yalakalık yapmalısın."

"Gerçekten de öyle olmalı," diye onaylıyor Caroline. "Ailesi çok iyi insanlar ve onu doğru yetiştirmişler. Hiçbir mazereti yok."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Chris, iki kadına da hararetli bir bakış fırlattıktan sonra diğer satıcıların eşyalarını yükledikleri fuar merkezinin arka tarafındaki açık iskeleye doğru, kalan ağaçların arasından ilerlemek için dönüyor.

Rockette iç çekerek, "Bu tam bir fiyaskoydu," diyor. Caroline'a doğru bakarak ekliyor: "Aldatmasına yardım ettiğim için özür dilerim. Beni Jane Eyre'deki Bay Rochester'ın karısı gibi olduğuna inandırmıştı, tavan arasında birlikte kalmak zorunda olduğu deli bir kadın, yoksa bir akıl hastalığı nöbetinde dağlara çıkıp aylara yem olacaktın." Bir ses çıkarıyor

kısa, keskin bir kahkaha attı. "Daha iyi bilmeliydim. Erkekler hep yalan söyler."

"Her zaman değil," diye araya girdim. "Yalan söylediğim tek şey kadınların kedimi ne kadar sevecekleri."

Rockette'in kafası karışmış görünüyor. "Bu konuda neden yalan söyleyesin ki? Kadınlar kedileri sever." Omuz silkiyor. "Yani, kedileri severim. Kediler çok sevimli."

"Benim kedim değil," diyorum. "Sahibi onu dört yıl önce bana bıraktı ve bunu asla atlatamadı. Hâlâ günde en az bir kez beni öldürmeye çalışıyor ve eve getirdiğim son kadının saçında kedi dıkkısı vardı."

"Saçında mı?" Rockette dehşet içinde bir elini boğazına sarar.

Başımı salladım. "Evet. Kedi biz uyurken sessizce içeri süzüldü ve yastığının üzerine bizim için bir hediye bıraktı. Uyandığımızda her yerdeydi ve Megan benim o kadar da iyi bir av olmadığımı düşündü. Greg günlerce buna güldü."

"Greg mi?" Caroline'ın gözleri büyüdü. "Kedinin adı Greg mi?"

"Öyle."

"Bu kuzenimin kedisinin adıydı," diyor. "Şehirden ayrılmadan önce ölen kedinin."

Ah-ha.

Belki de Vivian'ın yalancı olduğunu kanıtlamak düşündüğümünden daha kolay olacak.

"Böyle mi söyledi?" Hoş bir sıcaklık tenimi kızartırken soruyorum. Genelde intikam almaktan zevk almam ama Vivian özel bir durum. Tıpkı dolandırıcılar gibi, ölü kediler hakkında yalan söyleyen, evcil hayvanlarını terk eden insanlar da önlerine çıkan her intikamı hak ediyor. "Hayır, Greg hâlâ hayatta. Ve Vivian eski kız arkadaşımın kedisini sahiplenmek isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmeden beni terk ettiğinde onu tam olarak bıraktığı yerde."

"Ama onun öldüğünü söyledi," diye tekrarlıyor Caroline, gözlerini daha hızlı kırptırarak, belli ki hâlâ "Vivian bir sosyopat" notunu almamış.

"Şehirde. Bir bisikletli kurye tarafından ezildiğini ve senin bunu hiç umursamadığını söyledi. Bütün gün ağlamasına ve ayakta zor duracak kadar üzgün olmasına rağmen aynı gece bir komedi kulübünde bağış toplama etkinliğine gitmek için ısrar ettiğini söyledi. Bize fotoğraflarını gösterdi!"

Kaşlarım çatılıyor alnımda. "Ölü bir kedinin mi?"

"Evet," diyor Caroline, burnunu kırıştırarak eklemekten önce, "Yani, hayır. Kedinin değil. Ama tabut olarak kullanmak için süslediği büyük bir ayakkabı kutusu ve üzerinde küçük bir işaret bulunan bir mezar yeri vardı. Onu Central Park'a gizlice gömdüğünü ve bir gün alışverişe geldiğimizde bana mezarını göstereceğini ve çiçek bırakacağımızı söyledi."

"Huh," diyorum.

Caroline'ın kaşları kalktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Ha?"

Başımı salladım. "Hayır, ben sadece..." Gülüyorum. "Bu tuhaflığın yeni bir seviyesi. Vivian için bile. Sanırım bir şekilde onu terk ettiği için suçluluk duymuş olmalı." Yüksek sesle düşünürken kaşlarımı çatıyorum, "Sence kendi yalanlarına inanıyor mudur? Belki ilk başta değil ama sonunda? Yeterince zaman, mesafe ve sahte cenazeler olunca?"

"Buna inanamıyorum," diyor Caroline.

"Ben de öyle. Çok vahşi," diyor Rockette ve ikimizin de irkilmesine neden oluyor.

Caroline boğazını temizleyerek, "Üzgünüm, burada olduğunu unutmuşum," dedi. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Rockette güler. "Oh, hayır, üzgünüm. Sadece dramanın içine çekildim. Eğer bu hikaye doğruysa, kuzenin muhtemelen bir sosyopat. İnsanların düşündüğünden çok daha yaygınlar. Nüfusun yüzde yedisi ya da sekizi gibi bir şey duydum!"

"Teşekkür ederim," diyorum kadına doğru işaret ederek. "Gördün mü, anladı."

Rockette başını sallar. "Evet, benim büyükannem de öyleydi. Sırf eğlence olsun diye abartmadığı hikâye yoktur." Gözlerini deviriyor. "Ya da sempati kazanmak için ya da

diğer mahkûmlardan fazladan sigara alırdı. Ben genç kız olduğumda dolandırıcılıktan hapse girmişti ama yine de onu ziyarete giderdim. Grammy size bir sürü saçmalık anlatmadığı zamanlarda çok eğlenceli bir kadındı." Kaşlarını çatıyor, bakışları uzaklaşıyor ve ekliyor: "Belki de bu yüzden yalancılara kanmaya devam ediyorum. Muhtemelen buna bir göz atmalıyım." Bir elini kaldırıyor ve uzaklaşırken belli belirsiz gülümsüyor. "İkinizle de görüşürüz. Kediyle iyi şanslar ve eğer doğru geliyorsa belki biriyle çıkmayı deneyin. O öpücük çok ateşliydi."

"Teşekkürler," diyor Caroline, yanakları kızarmış bir halde. "Oldukça ateşliydi" diye mırıldanırken bakışlarını omzumun üzerinden bir noktaya sabitliyor.

"İnanılmazdı," diyorum.

Alnı çatlıyor. "Ama kuzenimin eski sevgilisiyle çıkamam."

"Tabii ki çıkamazsın," diye kabul ediyorum.

Onun sözlerinden ilham alarak hayal kırıklığına uğradım. Şu anda dizimin hayatta kalmasını sağlamaya odaklanmalıyım. İki saatten kısa bir süre içinde çekimlere başlamak için pistte olmamız gerekiyor. "Ama onun için çalışabilir misin? Vivian'ın senin sadakatini hak eden biri olmadığını sana kanıtlarsa?"

Alt dudağını ısıırıyor. "Bilmiyorum. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Vivian bana hiç yalan söylemedi."

"Emin misiniz?" Ses tonumu nazik tutarak soruyorum. "Ya da belki de insanları sözlerine inanan iyi bir insan olduğun için yalanları hiç fark etmedin?"

Kazağının önünü çekiştiriyor. "Ben... Bilmiyorum." "Ama Greg'in neye benzediğini biliyorsun?"

Bakışları keskinleşiyor ve başını sallarken yeniden benimkine odaklanıyor. "Elbette. Hiç şüphe yok. Greg'le birçok kez karşılaştım. Vivian üniversitedeyken yaz tatili için eve geldiğinde onu evlat edinmişti. Altın rengi gözleri, beyaz göğsü ve arka patisinde kalp şeklinde bir doğum lekesi olan kocaman, kabarık, turuncu bir tekir."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Kalp şeklinde bir işaret mi? Bunu hiç fark etmemiştim."

Caroline rahatlamış görünüyor. "Gördün mü! Belki de Greg

değildir.
Belki de tüm bunlar büyük, kafa karıştırıcı bir hatadır."

"Belki de Greg tam bir pisliktir, hiç arka patilerini inceleyecek kadar yaklaşmadım," diyorum, benim Greg'imın onun Greg'i olduğundan hâlâ yüzde doksan sekiz emin olarak. Tekir kısmı kesinlikle iz bırakıyor. "Bunu öğrenmenin bir yolu var." Omzumun üzerinden başımı sallıyorum. "Evime hızlı bir yolculuğa var mısın? Greg'le buluşabilirsin ve eğer ilerlemeye karar verirsek Central Park'a kadar bir taksiyi paylaşabiliriz. Sanırım yedi buçukta gardıropta olman gerekiyor."

"Öyleyim." Başını sallamadan önce bir süre daha yüzümü inceliyor. "Tamam, evet, Greg'le buluşmaya geleceğim. Ama uyarayım, eğer Greg değilse, bu işi çözmesi için Vivian'ı arayacağım. Basit bir konuşma her şeyi çözebilecekken öfkeli bir kafa karışıklığı içinde yaşamının bir anlamı yok."

"Katılıyorum," diyorum. "İşte bu yüzden geri geldim. Kim olduğunu anladığımda, konuşmamız gerektiğini biliyordum."

Caroline başını eğerek beni yeniden değerlendiriyor gibi görünüyor. "Güzel. İletişim önemlidir."

"Yani benimle de iletişim kurmayı planladığınızı varsayabilir miyim?" diye sordum. "Sonunda mı? Yoksa Vermont dağlarına kaçmadan önce şovumu mahvedecek korkunç bir şey yapmayı mı planlıyordun, bir daha asla görülmemek üzere?"

Yanakları kızardı. "Korkunç bir şey yapmayacaktım." Omuz silkiyor ve mırıldanarak ekliyor: "Ama belki de çekimler sırasında seninle ilgili bazı pislikler bulabileceğimi düşündüm. Belki o pisliği basına sızdırabilirdim ve belki de iptal edilirdin. Ve belki de kuzenimi çok incittiğin için benim için sorun olmazdı."

"Çok fazla belki var," diyorum, Vivian'ı "incitme" kısmına dokunmamaya karar vererek. Her seferinde bir adım. Önce ona Vivian'ın yalancı olduğunu kanıtlayacağım. Sonra, eski sevgilimin ailesi için uydurduğu ayrılık hikâyesini çürütmeye devam edeceğiz. "Ve bir reality şov pisliği için iptal edilmek zordur. Biz perde arkasındakilerin yaptığı pek çok şey yanına kâr kalıyor ve ben iptal edilecek kadar alçakça bir şey yapmadım. Ben aslında iyi bir insanım."

Harika değil.

biraz acı ve bıkkın ve dünyayı karanlık bir camdan görmeye eğilimli ama... iyi."

"Komedyenler hakkında bunu fark ettim," diyor düşünceli bir şekilde. "Sağlıklı olanlar bile dünyadaki karanlığı çoğu insandan daha fazla görüyor gibi görünüyor."

"Sanırım bu yüzden şaka yapıyoruz," diye mırıldandım. "Tüm çıkış gerilimi korkusu."

Yüzünde bir gülümseme patlıyor ve kahkahası havada titreşerek kalbimi yerinden oynatıyor.

Kahretsin... o kahkaha. Ona zaten yarı aşık olmasaydım, bu büyük, utanmaz kahkaha beni yoluma devam ettirirdi.

Nefesini toparladığında, hâlâ sırtarak başını sallıyor. "Kedinizle tanışalım ve oradan devam edelim. Neye karar verirsek verelim... yaptığın şey için teşekkürler. Chris'in buradan ağlayarak kaçtığını görmek, oyuna gelen zavallı memleketli kız arkadaş gibi hissetmekten çok daha kolaydı."

"Zavallı olmaktan çok uzaksın," diyorum kapıya doğru ilerlerken. "Metroya mı bineceksin yoksa taksi mi kullanacaksın?" "Metroyla başa çıkabilirim," diyor, yanına düşüyor

Ben.

Eminim yapabilir. O müthiş bir kadın.

Ancak kuzeninin patolojik bir yalancı olduğunu öğrenmeyi kaldırabilecek ve bu gece kameralara gülümseyebilecek mi? Bunu göreceğiz. Ama Vivian'ın ölü kedisinin hala hayatta olduğunu fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlandığımı inkar edemem.

Bu asla unutamayacağım bir an olacak. Tıpkı o öpücük gibi.

yedi

...

Caroline

O Metroda Leo, kirli pazen pijamalı bir adamla benim arama girerek beni adamın tükürük spreyinden koruyor, bir yandan da I

Kalbimi San Francisco'da Bıraktım. Arabadan indiğimizde Leo bir kolunu uzatıyor, kabaran kalabalığın arasından bir yol açıyor ve caddeye çıkan yürüyen merdivende koruyucu elini sırtımın alt kısmına koyuyor.

Sonuç olarak, o mükemmel, özenli bir beyefendi.

Onun bir yalancı olduğuna inanmak zor.

Ama olmak zorunda.

Ya öyle ya da tüm bunlar çılgınca bir yanlış anlaşılma.

Ancak sadık, aile odaklı beynim Vivian'ın kedisini asla terk etmeyeceği ya da böyle vahşi, trajik bir hikâye uydurmayacağı konusunda ısrar etse bile, mantığın sesi mantıklı bir açıklama arıyor ve boş çıkıyor. Yani, Leo ve Vivian birlikte yaşıyorlardı. Kediyle birlikte. Vivian gittiyse ve kedi kaldıysa, Leo'nun hikayesi doğru olmalı.

Eğer öyleyse, o zaman ne yapacağım?

Kuzenimin diğer hikayelerinden kaç tane kurgu? Onu hiç tanıyor muyum?

Vivian gerçekten New York'taki ilk dairesinin bodrumunda bir kedi kurtarma programı başlattı mı ya da Central Park'ta bir flash mob'da dans etti mi? Belki de yurtdışında bir dönem geçirirken bir Japon şekerleme şirketi için modellik yapmadı, Hırvatistan'da bir plajda eski bir para bulmadı ya da Def Leppard'ın solistiyle yatmadı.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu sonuncusu rahatlatıcı olurdu.

Joe Elliott yeterince iyi bir adama benziyor, ama kızın büyükbabası olacak kadar yaşlı ve zina iddiası sırasında evli olduğundan oldukça eminim.

En önemli kısmı kaçırıyorsun, aptal. Eğer kedi hakkında yalan söylediyse, muhtemelen Leo hakkında da yalan söylemiştir. Belki de o korkunç bir insan değildir! Belki de tamamen masumdur.

-Ve bir sosyopatın karalama kampanyasının kurbanı olan gülünç derecede seksi bir adam.

Leo'nun Hell's Kitchen'daki sevimli evinin üçüncü katına çıkan asansörde "Fark etmez," diye mırıldanıyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyorum yüzümde gergin bir gülümsemeyle. "Sadece Vivian'ı düşünüyordum. Yalancı bile olsa, o hâlâ benim kuzenim."

Ve kuzeninizle kurabiye ve tatil kazağı paylaşırsınız, penis değil, sessizce ekliyorum. Leo hakkında yalan söylemiş olsa bile, bu onun "yasak" statüsünü değiştirmez.

Asansörün kapısı açılırken Leo, "Elbette," diyor. "Onu aileden atmanı önermiyorum ama ilerlerken dikkatli olmalısın. Güven çok değerli bir şeydir. Bunu hak etmeyen insanlara verilmemelidir."

Onu koridorda takip ederken nefesimin altında mırıldanıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor.

"Katılmıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, ama..." Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Sanırım gözümü boyayan insanlara karşı sürekli tetikte olmaktansa, muhtemelen bunu hak etmeyen birine güvenmeyi tercih ederim. Alaycı olmak istemiyorum."

"Şüpheli olabilirsin. Bunda yanlış bir şey yok."

"Sanırım, ama zaten varoluşsal korkuyla mücadele

ediyorum. Bunun üzerine bir de insanlara olan inancımı kaybetmek istemiyorum."

Leo kapısında duraksıyor, cebinden anahtarını çıkarırken beni inceliyor. "Neden bu varoluşsal korku?"

Biraz rahatsız edici bir şekilde gülüyorum ama yine de kendimi dürüst bir cevap verirken buluyorum. Vivian'ın ona yaşattıklarından sonra biraz gerçeği hak ediyor.

Ve onunla konuşmak çok kolay.

"Bilmiyorum," diyorum. "Sanırım amacın ne olduğunu merak ediyorum. Yani, ailemi ve arkadaşlarımı seviyorum ve işimle gurur duyuyorum ama... sanki hayatta hana gidip eve dönmekten ve izin günlerimde monotonluğu kıracak bir şeyler ummaktan daha fazlası olmalı gibi geliyor."

Homurdanıyor. "Kırk yıl boyunca kapitalist makineyi beslemekten, sanat yapmak, sevmek ya da amacını bulmak şöyle dursun, acı çekmeden uyuyamayacak kadar yaşlandığında emekli olmaktan başka bir şey var mı hayatta?"

Göğsümde bir şey kıpırdıyor, aleve yaklaşan bir pervane gibi. "Evet, aynen öyle."

Amacımız. Evet. Ben de tam olarak bunu istiyorum. Misafirlerimi mutlu etmekten daha büyük bir amaç istiyorum. Ya da belki sadece farklı bir amaç, hayatımın bu noktasında bana daha gerçekçi gelen bir amaç.

Ama ne kadar güvenilir görünürse görünsün, tüm bunları Leo ile paylaşmaya hazır değilim. Bu adamla duvarlarımı daha fazla yıkmadan önce çözmemiz gereken bir kedi gizemi var.

"Gerçi büyükannem tıbbi marihuana kartını aldığından beri harika uyuyor," diye ekliyorum ve konuşmayı sıkı bir gülümsemeyle bitiriyorum.

"Ot ilaçtır," diyor, kapıyı iterek açmaya başlıyor ama son anda duruyor. "Greg'le tanışmadan önce biraz içmemizi önerirdim - ne kadar affedilmez derecede kaba olacağından eminim- ama sete alkollü gitmiyorum. Ve sen de esrarla başa çıkamayan bir kıza benziyorsun."

Kaşlarımı çattım, "Bu da ne demek oluyor?"

"Tatlı ve sağlıklı görünüyorsun ve yarım kadeh şampanya seni bir partide bir köşede uyuklatacakmış gibi."

Bütünlüğümü çekici bulduğunu düşündüren bir sıcaklıkla söylüyor.

"İki kadehle idare edebilirim, teşekkürler. Üç, eğer aralarını açarsam." İtiraf ederken yanaklarım kızarıyor, "Ama aslında hiç ot denemedim, o yüzden bilmiyorum. Bir keresinde büyükannemin özel kurabiyelerinden birini yanlışlıkla yemeye çok yaklaştım ama tam zamanında elimi tokatlayarak uzaklaştırdı."

Mırıldanıyor. "İyi bir kız. Şüphelendiğim gibi."

"O kadar da iyi değil," diye mırıldanıyorum cilveli bir ses tonuyla ve anında daha da kızarıyorum.

Ama lanet olsun, ben o kadar sağlıklı değilim. Ve içimdeki kötü bir parça Leo'nun bunu bilmesini istiyor.

"Not edildi." Gözleri parlıyor ama o benden daha disiplinli bir insan. Ses tonunda en ufak bir flört belirtisi yok, "Pekâlâ, belini bağla Caroline. Greg 'Şeytan' Fluffy Stuff'ın diyarına girmek üzeresin, umudun yok edicisi, ruhların yiyicisi. Boşluk çığlık attığında, Greg'in soğuk, ölü gözlerine çığlık atar ve o asla karşılık vermez."

Ben gülüyorum ama Leo gülmüyor.

"Ciddiyim," diyor. "Korkunç biri ama tüm aşıları yapıldı, ısırıldığında ya da tırmaladığında derisi yırtılırsa endişelenme. Kuduz kapmazsınız. Mümkünse onu yüzünüzden uzak tutun. Bu gece paten kayarken seni yakından çekmek istiyorum."

Yutkunup başımı sallıyorum, hâlâ şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Vivian, Greg'in sorunlu bir kedi olduğuna dair hiçbir şey söylememiştii ve Vermont'ta onunla takıldığım da her zaman çok tatlıydı.

Ama Greg'in ölümünü de taklit etmiş olabilir.

Leo içeri giriyor. Onu yanmış tost ve yaprak dökmeyen iğneler ile hafif bir kedi kumu kokan dar bir koridora kadar takip ediyorum. Ama bu temiz, taze kedi kumu ve kum kabının kapının yanındaki dolapta olduğunu fark ettiğimde koku anlam kazanıyor.

Leo paltolarımızı asarken benim baktığımı görüyor ve başıyla işaret ediyor. "Bunun için üzgünüm. Küçük bir New York dairesi. Banyoda koyacak yer yok. Kanepenin arkasındayken Greg bütün gün kakasını biriktirir ve ben sandviç yemek için oturur oturmaz bolca sıçmaya başladı."

Başka bir gülümsemeyle savaşıyorum. "Bu zavallı kediye senden bu kadar nefret etmesi için ne yaptın?"

"Ben Vivian değilim," diyor Leo. "Ve ona Şeytan lakabını taktım. Ama sanırım o bu kısmı seviyor. Cadılar Bayramı'nda giymeyi kabul ettiği tek kostüm, üstünde şeytan boynuzları olan kırmızı bir kapüşonluydu."

İç çekiyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Tamam, gözüm iyice korktu. Hadi gidip bu acımasız canavarla tanışalım ve umarım arka pençesine bakabilecek kadar yaklaşabilirim."

"Bu taraftan," diyor başıyla koridoru işaret ederek. "Akşamları oyun yapısında takılmayı ve kuş cinayeti hakkında fanteziler kurmayı seviyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyorum onu takip ederken, ocağın üzerinde sarı bir çaydanlık olan küçük ama düzenli bir mutfağa giriyoruz. Çok şirin. Ev gibi. Bir büyük şehir bekârından beklediğimden çok daha fazla.

Leo sırtıtarak bana bakıyor. "Çok komiksin."

"Teşekkürler," diyorum. "Şakalar varoluşsal korkuya yardımcı oluyor." "Katılıyorum," diyor, bir kombinasyonun kenarında durup

Bir tarafında büyük pencereleri olan oturma odası/yemek alanı. Yanlarındaki dev kedi yapısı, kuşlarla dolu bir ağaca ve sokağın diğer tarafındaki kahverengi taşlara bakıyor. "Ve gülüşün harika."

İnanmayarak ofluyorum. "Şaka yapıyor olmalısın." Kaşlarını çattı. "Hayır, şaka yapmıyorum."

"Gülüşüm berbat," diyorum. "Çok gürültülüym. Kayla, konukları korkutmamak için sesimi alçaltmamı sürekli hatırlatıyor."

"Ne? O deli. Gülüşün mükemmel. Kesinlikle mükemmel," diye homurdanıyor ve buna gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor -

lanet olsun!

Bu adama aşık olmayı bırakmalıyım. Şu anda.

Kedi konusunda yalan söylediğini ummam için neredeyse yeterli.

Eğer yalancıysa, yarın sabah New York'tan ayrılabilir, reality şovu ve konferansı ekebilir ve hafta sonunun geri kalanını yatağında polarlara sarınarak geçirebilirim. Orada en sevdiğim Noel filmlerini izleyebilir, nane şekerli patlamış mısır yiyebilir ve Pazartesi günü işe gitmeden önce kendimi tatil ruhuna zorlayabilirim.

Ama eve gitmek istemiyorum ve nane şekeri serpilmiş patlamış mısır istemiyorum. Nane şekerli Leo istiyorum. Öpüşmemiz sırasında göğsüne bastırdığım o birkaç saniye bile daha fazlasını istemem için yeterliydi.

Çok daha fazlası.

Görünüşe göre Greg de aynı şekilde hissediyor. Leo pencereye doğru döndükten birkaç saniye sonra usulca seslenir, "Greg? Şeytan? Uyanık mısın, seni despot kedi?" diye seslendikten birkaç saniye sonra, muhteşem turuncu bir tekir sehpanın altından fırlayıp Leo'nun kollarına atlar.

Leo onu yakalıyor ama gözleri dehşetle irileşiyor. İçgüdüsel olarak irkiliyor ve yüzünü bir tarafa, pençelerinin ulaşamayacağı kadar uzağa kaydırıyor, bu da bana bu hayvanın yanında güvenliğinden gerçekten korktuğuna inandırıyor.

Ama Greg bu akşam tatlı ve kucaklayıcı bir ruh halinde görünüyor.

Temkinli bir şekilde elimi uzatıp fısıldadığımda, "Merhaba Greg. Sen ne kadar güzel bir çocuksun, değil mi?" diye fısıldadığımda, boynunu öne doğru uzatarak parmaklarımla buluşuyor ve başını şefkatle elime yaslıyor.

Nazik parmaklarımla yakasının etrafındaki kürkü kaşıyorum, mırlamaya başladığında kalbim eriyor. "Ne kadar tatlısın. Çok yumuşaksın, değil mi?"

"Bunu bilerek yapıyor," diye fısıldıyor Leo, gözlerini Greg'in mutlu yüzüne dikmiş. "Bunu benimle uğraşmak için yapıyor. Sen g i t t i ğ i n anda gözümü oyacak ve

gölüyor. Çok kaba bir gülüşü var. Seninkine hiç benzemiyor. Hatta tam tersi."

Greg'i kollarımın arasına alıp göğsüme yaslayarak, "Hadi ama, bu çocuk kesinlikle bir savaşçı değil, bir aşık," diyorum. Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor, burnumu kokluyor ve daha yüksek sesle mırıldanıyor. "Sen değerli küçük bir prensisin. Evet, öylesin. Ve en iyi mırıltıya, en yumuşak kürke ve en güzel gözlere sahipsin."

Leo tıslayarak nefesini içine çeker. "Dikkatli ol. Ciddiyim, bir anda değişebilir. Bir saniye mırıldanıyor, sonra her yer kan oluyor ve kime ait olduğunu bilmiyorsunuz."

Gölüyorum, kollarımda mutlu bir kediciğin olmasının verdiği keyifle rahatlıyorum. "Oh, pish. Çok hoş biri." Greg'e şakacı bir sesle ekliyorum: "Bu kötü adam neden senin hakkında hikâyeler anlatıyor? Sen gelmiş geçmiş en iyi çocuksun."

Greg aynı fikirde miyavlıyor ve sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bir pençesini boynuma doluyor. Kalp şeklinde bir iz olup olmadığını kontrol etmek için daha iyi bir zaman varsa, bunu hayal bile edemiyorum.

Uzanıp fısıldayarak, "Diğer güzel ayağına da bakabilir miyim, tatlım?" diye sorarken arka patisini elime alıyorum. Uygun görüldüğünde, patisini yukarı kaldırıyorum ve aşağıya baktığımda, büyük pati pedinin üzerinde dört mükemmel pembe ayak parmağı görüyorum.

Ve pedin ortasında... küçük siyah bir kalp var. Tıpkı hatırladığım gibi.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı ama aslında şaşırmadım. Başından beri Leo'nun doğruyu söylediğine inanıyordum.

Greg'in sadece kendisi etraftayken bir pislik olduğu konusunda da doğruyu söylediğine inanıyorum. Yani, muhtemelen gülmek için abartıyor ama bazı kediler erkeklerden nefret eder. Ya da kadınlardan. Ya da sakallı insanlardan. Bu şekilde vefasızdırlar.

Ama bu adamda ona güvenmek istememe neden olan bir şeyler var. (Ve onu öpmek, ellerimi tüylü saçlarında gezdirmek ve öngörülebilir bir gelecek için onu günde en

az dört kez güldürmek. Ama 'güvenmek'

O' kısmı, onun benim yeni patronum ve kuzenimin eski sevgilisi olduğu gerçeğiyle örtüşen tek kısım. Ugh!)

Greg'in pençesini bırakıyorum ve Leo'ya doğru bakıyorum.

"Orada, değil mi?" diye soruyor. "Siyah kalp?"

Başımı sallıyorum. "Vivian'ın yapması gereken bazı açıklamalar var."

"Katılıyorum. Ama belki biz çekimleri bitirene kadar bekleyebilir?" Leo sorar. "Alınma ama Vivian dünya çapında bir manipölatör. Onu şimdi ararsan, korkarım seni bunun Greg olmadığına, benim aslında korkunç bir insan olduğuma ve güzel bacaklarının seni taşıyabildiği kadar hızlı Vermont'a geri dönmen gerektiğine ikna etmenin bir yolunu bulacaktır."

"O kadar kolay ikna olmam," diyorum, hâlâ mırıldanan Greg'i okşayarak. "Ama evet, katılıyorum, bu konuşma bekleyebilir. Yine de sakıncası yoksa sana Vivian'la ilgili bir sorum daha var."

"Ateş et," diyor.

"İkiniz Maine'de tatildayken onu saunada mı aldattınız?"

Çenesi geriye doğru kalkıyor ve alnı haklı bir öfkeyle kırışıyor. "Tabii ki hayır! Maine'e hiç gitmedik bile. Taşradan nefret ettiğini, çocukluğunun 'asla geri dönmek istemeyecek kadar taşrada geçtiğini' söyledi. Bir kez tatile gittiğimizde, uzun bir hafta sonu için Paris'e gitmiştik ve o da tatilin çoğunu alışveriş yaparak geçirmişti." Derin bir nefes alıyor ve kendini toparlarken gömleğinin önünü düzeltiyor. "Gerçi Maine'deki kulübemde bir saunam var. Kendim inşa ettim."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, şimdi uykulu bir bebek gibi omzuma tamamen sarılmış olan Greg'i okşuyorum, mırıldayan başı benimkinin yanında. "Bir komedyen, bir yapımcı ve aletlerle arası iyi. Yapamayacağınız bir şey var mı Bay Fenton?"

"Yemek yapamıyorum ve bir kediyle taciz dolu bir ilişkim var," diyor, Greg'e bakıp kaşlarını çatarak. "Yemin ederim, o böyle biri değil. Bana gaz veriyor. Ne yaptığını biliyorum Greg. Atlamayı aklından bile geçirme."

Yalnız kaldığımızda kollarıma atlayacaksın. Seni yakalamayacağım. Çünkü gözbebeklerimin peşinde olacağını biliyorum."

Leo'ya daha dikkatli bakmak için dönüyorum ama duvardaki aynada Greg'in yüz ifadesini gördüğümde dudaklarımdaki alaycı ifade kayboluyor. Uykulu kedi sırtışı gitmişti. Onun yerine çok daha şeytani bir şey, doğrudan Leo'ya yönelmiş tehditkâr bir bakış var.

"Greg?" Fısıldıyorum. "Ne oldu? Neden yüzün kızgın?"

Greg kedi dilinde anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor ama bu Leo'nun gözlerinin açılmasına neden oluyor.

"Buradan nefret ettiğini söyledi," diye mırıldandı Leo, "ve gerekirse kaçmak için yüzümü parçalayacağını. Tıpkı Connecticut'taki o şempanze gibi."

Greg'in ipeksi tüylerini okşarken alay ediyorum. "Hayır, yapmadı. Ama sanırım bu soruna bir çözüm bulabilirim. Şu andan itibaren Leo'ya iyi davran, tamam mı Greg? Ve iki hafta içinde programın çekimleri bittiğinde seni eve götüreceğim. Vermont'a gelip bizim han kedimiz olmak, ateşin yanında uyumak ve her gün ödüller almak ister misin?"

Greg canlanır, ama Leo "Ve kır kuşlarını gönlünce terörize etmek mi?" diye ekleyince kedigil sırtışı yeniden genişler.

Gülüyorum. "Tamam o zaman. Anlaştık. Ama Leo'ya karşı iyi olmalısın. Ve kuşları öldüremezsin. Sadece onları korkut. Bölgede bir sürü kuş gözlemcimiz var."

Greg geri çekiliyor, yüzüme bakıyor ve kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanıyor.

Boynunu kaşıyorum. "Muhtemelen buna pişman olacağım, değil mi?"

"Oh, kesinlikle," diyor Leo. "Az önce karanlık bir pazarlık yaptınız ama geri dönüş yok. Şeytanla yapılan anlaşmalar bu şekilde yürümez."

Greg aynı fikirdeymiş gibi miyavlıyor ve kollarımın arasında kıvrılarak tek bir kıvrak hareketle kendini kurtarıyor. Yere iniyor ve oyun yapısına tırmanmak için odanın bir ucundan diğerine koşturuyor, pencereye en

yakın daldaki kuşları bir kanat telaşıyla fırlatıp atıyor.

Leo yaklaşıp fısıldıyor: "İstersen fikrini değiştirebilirsin. Sadece sen gidene kadar ona haber vermeyeceğiz. Böylece intikam planları yapamaz."

Başımı salladım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ve asla sözümünden dönmem." Elimi ona doğru uzatıyorum. "Ben gösteri için varım. Gizli ajandam yok, bölünmüş sadakatim yok. A oyunumu getireceğime güvenebilirsin."

"Mükemmel," diyor, parmaklarımı çok daha uzun olan parmaklarının arasına alarak.

Avuç içi benimkine değiyor ve tüm vücudumu karıncalandırıyor. Bunun "mükemmel" olup olmayacağını bilmiyorum ama bir macera olacak.

Ve bir maceraya hazırım.

Geçmiş hazır.

sekiz

...

Leo

I Manhattan'daki en mutlu adam olmalı.
Programım için yeni bir yarışmacım var, eski kız arkadaşımın yalanlarını daha da çürüttüm ve sevimli bir

İnsan Greg'i evlat edinmeyi benim tarafımdan herhangi bir rüşvet, gözyaşı ya da yalvarma olmadan kabul etti.

Central Park yakınlarında taksiden atlayıp kahverengi çimlerin arasından buz pateni pistine doğru vals yapıyor olmalıydım.

Onun yerine, üzgün hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış. Tıpkı Sandy Show'da kıcımlı yırtarak yazdığım ve provasını yaptığım skecin yayında yer almayacağını öğrendiğim gecelerdeki gibi.

Kendime Greg'e çok alıştığım için olduğunu söylüyorum. Muhtemelen bende Stockholm Sendromu var. İnsanlar her zaman hayatlarındaki istismarcı insanlara -ve kedilere-bağılılık geliştirirler.

Ama içten içe bunun kötü kalpli oda arkadaşım ile pek ilgisi olmadığını biliyorum. Bu Caroline ile ilgili. Onun nazik gülümsemesi ve kolay kahkahası hakkında. Zeki gözleri, alaycı zekâsı ve beni çoğu insanın görmediği bir şekilde gördüğü hissi, özellikle de bu kadar erken.

Teoriyi test ederken, parkın derinliklerine doğru lamplit patıkada ilerlerken şöyle düşünüyorum: "Beni korkutucu bulmuyor gibisin. Ne var bunda?"

Bakışlarını bana doğru kaydırırken gülüyor. "Neden? Göz korkutma becerilerin üzerinde mi çalışıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hayır, ama pek çok insan için fazla açık sözlü olabiliyorum. Çok agresif. Özellikle de istediğim bir şeyin peşindeyken. Patavatsız ve otoriter tarafımla başa çıkabilecek bir ekip bulmadan önce, yapım asistanlarını her gün ağlatırdım."

"Çok gergin görünüyorsun. Ve azimli." Profilimi incelerken nefesinin altında mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve dudaklarımı büzüyorum, en iyi James Dean yüz ifademi takınarak onu gülümsetiyorum.

"Ama bence senin yumuşak, yapışkan bir merkezin var," diye ekliyor. "Yani, Vivian'ın kötü kedisiyle yıllarca ilgilendin, hem de hiç gerek yokken."

"Yani, onun bir kötü adam olduğunu kabul ediyorsun?" Aceleyle nefes veriyorum. "Tanrıya şükür, tamamen içine çekildiğini düşünmüştüm, ki bu bir hata olurdu. O cehennem canavarının iş yerinizde dolaşmasına izin verecekseniz gardınızı almanız gerekecek."

Serin kış rüzgârına karşı kollarını kavuşturuyor. "Hayır, tamamen içine çekilmedim ama korkmuyorum. Zor yaratıklarla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Unutmayın, on yılı aşkın bir süredir konaklama sektöründe çalışıyorum." "Seni rahatsız ediyor mu?" diye eklemeden önce birkaç adım sessizce yürüyoruz.

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

"Dünyanın daha iyi bir yer olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramışken insanların senin korkutucu olduğunu düşünmesi mi? Tüm huysuz romantikler gibi?"

Tökezliyorum ve o uzanıp dirseğimi kavırıyor. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor.

Ona dönüyorum; "huysuz romantikler" yorumuna karşı kendimi savunmak zorunda olduğumdan oldukça eminim.

Ya da onu öpmek için.

Kahretsin, onu öpmek istiyorum. Yapmamam gereken tüm nedenleri unutacak kadar umutsuzca istiyorum, en azından birkaç keyifli dakika için.

Neyse ki tam o anda cebimdeki cep telefonum bir sis düdüğü gibi çalıyor. Bu Ainsley'nin zil sesi ve bana düzinelerce insanın bu akşamın başarılı olması için bana güvendiğini hatırlatıyor.

Ve sikimi etik olarak ait olduğu yerde, pantolonumun içinde tutmak için.

Telefonuma uzanıyorum ve Caroline ile aramda birkaç adım mesafe bırakarak "N'aber?" diye soruyorum.

"Bu bir felaket!" Kelimeler, sakın ve her zaman hazırlıklı olan yönetmenime hiç benzemeyen, boğuk, histerik bir hıçkırıkla ortaya çıkıyor. "Çekim mahvoldu!"

"Kıyamet yok, henüz değil," diyorum yatıştırıcı bir sesle, midem zonklasa da. Ainsley sebepsiz yere soğukkanlılığını yitirecek türden biri değil. Her ne olursa, muhtemelen çözmesi kolay bir sorun olmayacak. "Bana ne olduğunu anlat, neyi düzeltebileceğimizi ve neyi değiştirmemiz gerektiğini görmek için parça parça inceleyelim."

"Düzeltilemez Leo. Bununla ilgili hiçbir şey düzeltilemez," diyor, ancak sesi daha önce olduğundan biraz daha az gergin. "Buz tamamen kayganlaşmış. Görünüşe göre dün gece tesisin sigortası atmış ve pistin elektriği kesilmiş. Son zamanlarda hava çok sıcak olduğu için buz erimeye başlamış ama saha görevlisi birkaç saat öncesine kadar sorunu fark etmemiş. Elektriği tekrar vermeyi başardı ama buz zamanında tekrar donmayacak. Tenis ayakkabılarımla üzerine bastım ve üstündeki kabuktan düştüm. Şimdi ayaklarım sırlıslık ve saç ve makyaj için gelen yarışmacılarım var ama onları neye hazırladığımızı bilmiyorum çünkü diğer tüm pistler halka açık patenler için dolu. Bu konuda bir değişiklik yok. Çekimleri iptal etmek ve bir gün kaybetmek zorunda kalacağız ve daha da fazla parayı çöpe atacağız. Ekibe asgari ücretlerini ödemek zorundayız.

Sette görünmek. Muhtemelen pistten depozitomuzu geri alabilirim ama bu zaman alacak ve bize çekim için yeni bir yer sağlamayacak ve ayak parmaklarımı gerçekten hissedemiyorum. Sanırım donuyorum. Belki de rutubetten dolayı siper ayağı. Belki ikisi de."

İçimden küfrederek emrediyorum: "Kostüm çadırına git ve Kara'ya sana yeni çoraplar ve ayakkabılar vermesini emrettiğimi söyle. Beş dakika içinde orada olacağım. O zaman beyin fırtınası yaparız. Caroline ve ben zaten parktayız."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyor Ainsley. "En azından hâlâ gemide."

"Öyle ve yakında orada olacağız." Aramayı sonlandırıyorum ve önümdeki yola doğru başımı sallıyorum. "Üzgünüm, hızlanmak zorundayım. Reality televizyon bir kez daha zayıflar için bir oyun olmadığını kanıtlıyor."

"Duydum. Kulak misafiri olmak istemezdim ama Ainsley'nin sesi panik halindeyken duyuluyor. Planın nedir?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Kaçacak bir yerim olmadan sete gittiğimde aklıma bir şeyler geleceğini umuyorum."

Caroline başıyla onaylıyor ve benim güçlü yürüyüşüme adım adım ayak uydurarak yanımda yola koyuluyor. "Bu da bir plan. Ama ya bunun yerine meydan okumayı benimzersen? Misafirperverlik de zayıflara göre bir oyun değil, biliyorsun. Bizler zorluklara göğüs germeye ve yangınları anında söndürmeye alışkınız."

Kaşlarım çatıldı. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, çamurlu buz mucadelenin bir parçası haline getirin. Yarışmacılara kötü buzda yol almamıza yardımcı olabilecek kaynaklara erişim sağlayın ve nasıl idare ettiğimizi görün. Sizi şaşırtabiliriz."

Düşüncelerim yarışırken alt dudağımı çiğniyorum. "Belki, ama sorumluluk feragatnamelerimizin tehlikeye atılmış buz kapsadığından emin değilim. Ve eğer Ainsley düşerse, geri kalanınız da düşecek. Yetişkin bir insan sayılabilecek kadar bile büyük değil."

Caroline eğlenerek ofluyor. "Büyükülüğün yetişkinlik için önemli bir ölçüt olduğunu sanmıyorum ama seni

anlıyorum." Ona dokunuyor

Yürürken parmak uçlarını göğsünün önünde birleştiriyor, dili hafifçe şaklıyor.

"Bu senin düşünce sesin mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor. "Kayla'yı çıldırtıyor ama-" Durdu ve omzuma vururken gözleri büyüdü. "Yumruklarla yuvarlanmaktan bahsetmişken! Patenlere ne dersin? Ya da patenlere! Paten ya da paten ve Naumburg Bandshell. Önünde asfalt bir alan var ve yılın bu zamanında kullanılmıyor olmalı."

Zihnim yıldırım hızıyla çözüm ararken nabzım hızlanıyor: "Ve bunu, çıkışları olmayan asfalt yolun bir bölümünden daha kolay aydınlatabileceğiz," diyorum. "Parklar departmanı yer değişikliği konusunda bizimle birlikte çalışmalı, çünkü eriyen buz onların hatası. Set giydirmesini hızlıca değiştirebilir ve paten kaymayı kapsayacak yeni feragatnameler hazırlatabilirim. Ben sadece-"

Caroline telefonunda gezinirken, "İkinci Cadde'de bir paten pisti var," diye araya giriyor. "Akşam ona kadar açıklar. Arayıp kaç çift patene ihtiyacımız olduğunu öğreneyim mi? Onlara bir prodüksiyon asistanı gönderip yirmi dakika içinde, herkes için bedenler elimizde olur olmaz onları aldırabileceğimizi söyleyebilirim."

"Evet, lütfen. Güvende olmak için birkaç düzineye ihtiyacımız olduğunu söyleyin ve çifti için yüz dolar teklif edin. İlk tekliften heyecan duymazlarsa iki yüz dolar." Kendi telefonumu hayata geçirirken tekrar piste doğru ilerliyorum. "Ainsley'e plan değişikliği hakkında mesaj atacağım, sonra parklar departmanını arayıp yeni yer için onay alacağım."

"Harika," diyor ve paten pistinden biri cevap verirken saten gibi bir sesle devam ediyor: "Merhaba, benim adım Caroline Cane. Central Park'taki bir televizyon prodüksiyonu için son dakikada paten kiralamak için arıyorum. Müdürünüzle konuşabilir miyim lütfen? Evet, elbette, bekleteceğim. Çok teşekkür ederim." Sırtarak bana doğru baktı. "Ne?"

Başımı sallayıp mırıldanıyorum, "Yok bir şey. Sen sadece..." Boğazımı temizliyorum. "Bu ne biçim bir müşteri hizmetleri sesi."

Göz kırpıyor ve aynı saten ve ipek külot ses tonuyla fısıldıyor, "Teşekkür ederim. Mükemmel müşteri hizmeti veriyorum." Bir an sonra, hattın diğer ucunda bir erkek sesi gürlüyor ve o da sorunsuz bir şekilde profesyonel moda geçer. "Evet, teşekkür ederim Bay Katz, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. İş arkadaşınıza da söylediğim gibi, bu gece Central Park'ta çekim yapan bir prodüksiyonun parçasıyım ve pistteki sulu buzla ilgili bir sorunla karşılaştık."

Son üretim yangınımızı terlemeden söndürmeye yardım ederken, kendimi parklar departmanındaki bağlantımı bulmaya ve aramayı yapmaya zorluyorum. Ama aslında tek yapmak istediğim, Caroline'ın önümüzdeki bir saat boyunca o ses tonuyla konuşmasını dinlemek.

Ya da bütün gece.

Ya da muhtemelen hayatımın geri kalanında.

Kendime ilk görüşte aşkın gerçek olmadığını hatırlatarak -ve gerçek olsa bile, içten içe huysuz romantikler olsalar bile, bıkkın reality şov yapımcılarının başına gelmeyeceğini- bu işi başarabileceğimize dair parmaklarımı çaprazlayarak aramamı yapıyorum.

dokuz

...

Caroline

W Ne yaptım ben?
Kemiklerimi küçük parçalara ayıracak çok sert,
çok soğuk beton adına

üzerine düşersem, ne yapmış olurum?

"Flört etmekle ve kriz yönetimi ejderhasını kovalamakla o kadar meşguldün ki paten kaymayı bilmediğini hatırlayamadın," diye mırıldanıyorum yeni "pistimizin" etrafındaki derme çatma korkulukları terli avuçlarımla kavrarken.

Kostüm departmanının bana verdiği kırmızı puantiyeli beyaz ceketle uyumlu olması için kırmızı eldivenler giymem gerekiyordu, ancak kaygı terim çok yoğun.

"Sen de mi?" diye soruyor yanımdaki kadın, solgun boğazına doladığı siyah atkısını çekiştirerek. Siyah elbisesi, siyah paltosu, siyah atkısı ve dramatik siyah göz kalemiyle Addams ailesinden bir karaktere benziyor ama mavi gözlerindeki bakış dostça, "Ben ormanda, çakıllı bir yolda büyüdüm. Tekerlekler üzerinde bir şey yapmayı hiç öğrenmedim. Bisiklete binemem ya da paten kayamam. Vücudumdaki her kemiği kıracağımdan eminim."

"Ben de." Elimi ona doğru uzatırken titrek bir kahkaha atıyorum. "Caroline, ama ellerim terden sıırılsıklam oldu, o yüzden

sallamakla yükümlüdür."

"Endişelenme." Sırıttıyor ve dirseğini kendi dirseğiyle çarpıyor. "Ben Jenna, diğer son dakika elemanı. Sanırım senin 'iyi' kızına karşılık benim de 'kötü' kız olmam gerekiyor."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bana hiç de kötü görünmüyorsun. Amerika'nın misafirperver sevgilisi olacağımı da sanmıyorum. Ben daha çok edinilmiş bir zevkim."

"Hayır, senden iyi bir sevgili olur," diyor Jenna. "Laura Ingalls Wilder gibi bir gülümsemen var. O diziyi hatırlıyor musun? The Little House on the Prairie? Tanrım, çocukken bayılırdım."

"Ben de," diyorum sırtarak. "Eskiden büyükannemle tekrarlarını izler ve kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Hep bir ablam ve bir küçük kız kardeşim olsun isterdim."

Jenna homurdanır. "Hayır, yapmadın. Yani, artık büyüdüğümüz için sorun yok. Ama büyürken Jessica ayakkabılarımı uzatırdı ve Jane de onunla ve arkadaşlarıyla parkta sigara içmeme asla izin vermezdi."

Başımı sallıyorum, hafifçe mırıldanıyorum. "Muhtemelen uzun vadede iyi bir şey. Nikotin bağımlılığından kurtuldun."

"Yaptım," diye kabul ediyor. "Ve huysuz müşterilere karşı işe yarayan ortanca çocuk arabuluculuk becerilerim var. Gerçi konuklarımdan çoğu sakın insanlar. Şehirden bir saat uzaklıktaki gotik temalı bir handa çok fazla gergin insan bulamazsınız. Peki ya sen? Vermont'lusun, değil mi? Bahse girerim bir sürü huysuz ihtiyarla karşılaşıyorsundur."

Gülüyorum. "Yani, evet, bizim de payımız var."

Gülümsemesi genişler. "Bana daha fazlasını anlat. Tekerlekler üzerinde olmanın dehşetini aklımdan çıkarmak için kötü davranan mavi saçlılarla ilgili bir korku hikâyesine ihtiyacım var."

"Hunh. Bir düşüneyim..." Karanlık gökyüzüne bakıp zihnindeki dosyalarda iyi bir hikâye ararken arkamızda sessizce pusuya yatmış çekim yapan kameramanı fark ediyorum. Gerildim ve Jenna'ya dönüp baktım, gülümsemesi

kurnazca. "Kamerada konuklarım hakkında kötü şeyler söylemem için beni kandırmaya mı çalışıyordunuz?"

Kırmızı dudaklarından boğuk bir kahkaha yükseliyor. "Ne düşünüyorsun? Aklını başına almalısın Pamuk Prenses, yoksa bu yarışmada on dakika bile dayanamazsın. Başlangıç çizgisinde görüşürüz."

Ben daha cevap veremedim, paten alanını çevreleyen kısa çitteki açıklıktan içeri dalıyor, siyah patenlerinin üzerinde rahat ve kendinden emin bir şekilde sallanıyor. Kaldırımın yarısını geçtikten sonra küçük bir sıçrayış ve dönüş yapıyor, bana bir öpücük kondururken geriye doğru yuvarlanıyor.

"Pis yalancı," diye mırıldandım. "O gerçekten kötü bir kız."

"Evet, kesinlikle öyle," diyor çiçekli kar kıyafeti ve sevimli kırmızı örgüleri olan bir kadın yanımda dururken. "Dikkatli olman için seni uyarmaya geliyordum. Patenlerime çivi koyanın o olduğuna eminim." Elini uzattı. "Ben Millie."

Alırken gözlerim büyüdü. "Caroline. Vay canına, emin misin? Bu korkunç bir şey. Yapım ekibine bir şeyler söylemelisin."

Millie başını sallar. "Hayır, sorun değil. O olmayabilir. Öyle olsa bile, küçük bir kirli rekabetten korkmuyorum. Hanıma periler musallat oldu ve yoldan on yedi metre yerine on beş metre uzaklıkta ek bir misafirhane inşa etme izni için kasaba seçim kuruluyla dokuz ay boyunca mücadele ettim. Bu noktada şiddete alışkınım."

Ürperdim. "Seçim kurulları. Ne kabus ama."

"Tam bir kabus," diye katılıyor. "Her gece sarhoş bir hayalet korsanın kancasını yatak odamın kapısına sürmesiyle uyanmayı, bürokrasi karşısında azgınlaşan insanlarla bir toplantı daha yapmaya tercih ederim."

"Aynen," diye katılıyorum gülerek, şirin sarı patenlerine bakarak. "Tekerlekler üzerinde nasılsın? Muhtemelen tehlikeli olacağım, bu yüzden benden mümkün olduğunca uzak durmak isteyeceksin."

"Bir süredir ilk kez mi paten kayıyorsun?"

"İlk kez," diyorum. "Buz pateninde kendi payıma düşeni yaptım ama tekerlekli paten bambaşka bir oyun."

Millie canlanıyor, sıcak kahverengi gözleri benimkileri keskinleştiriyor. "Tamam, o zaman tekerleklerini sıkılaştırmak isteyeceksin. Bunu yaptın mı?"

Başımı sallıyorum.

Kar kıyafetinin cebinden bir alet çıkararak, "İşte, senin için yapabilirim," diyor. "Dönüşlerde biraz daha denge sağlamak için benimkini sıkılaştırdım. Dışarıda oldukça küçük bir alan var, bu yüzden mücadelemizin hızdan çok kontrol odaklı olacağına bahse girerim."

"Gerçekten mi?" Önümde diz çökerken soruyorum. "Sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil," diyor ve aleti bir taraftaki tekerleğin ortasına yerleştiriyor.

Dudağımı kemiriyorum. "Beni sabote etmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Sırıtarak yukarı bakıyor. "Hayır, ben sadece otoriterim ve insanlara yardım etmeyi seviyorum. Beş küçük kız kardeşim var. Ama herkese karşı biraz şüpheli olmak iyi bir fikir." Tekrar aşağıya bakıyor ve daha hızlı ayarlamalar yapıyor. "İşte oldu. Şimdi dene. Daha dengeli hissetmelisin."

Parmaklıklardan temkinli bir şekilde uzaklaşıyorum ve daha önce banklardan çekim alanının kenarına doğru yaptığım atlayıştan çok daha makul bir hızla piste yuvarlanırken gülümsüyorum. "Teşekkür ederim!" Omzumun üzerinden Millie'ye bakıyorum. "Hayatımı kurtardın. Sana borçluyum."

Ayağa kalkarken gülümsüyor ve aletini tekrar cebine sokuyor. "Endişelenme."

"Hayır, ciddi," diyorum yanıma geldiğinde. "Ben senin arkadayım. Sağlayabileceğim herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, sadece sor."

Millie'nin gözleri parlıyor. "Bir ittifak mı kuruyoruz?" Gülüyorum. "Tabii, neden olmasın?"

"Oh, güzel. Hep bir ittifak kurmak istemişimdir. Ve Vermont'u ziyaret etmek. Yollar gerçekten akça ağaçla mı

döşeli?

şurubu ve Ben and Jerry's dondurmasıyla dolu dağlar?"

"Hemen hemen. Ve inekler. Bir sürü ineğimiz var."

"Yarışmacılar bu taraftan! Toplanın, başlamaya hazırız.

ilk meydan okuma!" Ainsley, Leo ile birlikte pırıl pırıl iki Noel ağacının yanında durdukları kaldırımın karşısından bağıyor.

Ağaçların arasında, kalın kırmızı bir çizgi yarışımızın başlangıcını işaret ediyor... ya da burada her ne yapıyorsak.

Millie titrek bir nefes verdi. "Hazır mısınız?"

"Hiç olamayacağım kadar." Onun arkasından pistte ilerliyorum, patenlerimi her itişimde kendime daha çok güveniyorum. Tekerleklerim sıkılıyken hız rekoru kıramayacağım ama kendimi çok daha kontrollü hissediyorum. Buz pateninde denge içgüdülerim devreye giriyor ve başlangıç çizgisine kış üstü düşmeden ulaşmayı başarıyorum.

Yarışmadaki iki adamın garip ve duraksamalı ilerleyişi beni rahatlatıyor. Ne Eduardo ne de Dirk tekerlekler üzerinde kendilerine çok güveniyor. Jenna açık ara önde gidiyor, onu Millie takip ediyor. Ben ortada bir yerdeyim, ki bu benim için sorun değil.

Sonuçta, yarışmada kalmak için sonuncu olmadığımdan emin olmalıyım.

Ve eğer eve ilk gönderilen ben olursam, bu da o kadar kötü olmayabilir.

Leo ve benim aramdaki enerji tehlikeli. Daha önce bana döndüğünde, ona huysuz bir romantik dedikten sonra, beni öpeceğinden emindim. Öyle olsaydı, onu itmezdim. Birbirimize bir metre bile yaklaşmaması gereken bir kibrit ve bir kova gazyağı gibiyiz.

Ancak bu, Ainsley bize ilk mücadelenin kurallarını anlatırken, ekibe emirler verirken ne kadar seksi olduğuna hayran olmamı engellemiyor. Otoriter özgüveni göz korkutucu değil çekici ve iyi kalbi ses ekibine ve kamera ekibine sunduğu her cesaret verici sırt sıvazlamasıyla parlıyor.

Vivian'ın ona yaptıklarından çok daha iyisini hak eden iyi bir adam. Kuzenim açıkça onun kalbini kırdı - onun adını her andığında gözlerindeki acıyı ve kafa karışıklığını görebiliyorum - ve içimdeki "iş bitirici" bunu onaracak kişi olmaktan başka bir şey istemez.

Ama bu bizim için uygun değil. Leo'nun Cane DNA'sı olmayan birine ihtiyacı var ve benim de küçük kasaba hayatını benimsemeye açık bir erkeğe ihtiyacım var. Şehri, ailemi, işimi, arkadaşlarımı ne kadar sevsem de... Hepsi Reindeer Corners'da.

Yine de, son dakika prodüksiyon sorunlarının üstesinden gelmeye yardımcı olmanın uzun zamandır otelde çalışırken hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan olduğunu inkar edemem. Setteki enerjiyi ve ayaklarımın üzerinde hızlı düşünmeyi seviyorum. Ve ışıkların bir anda parlayıp pisti bir kış harikalar diyarına dönüştürdüğü, Noel ağaçları, neredeyse boyum kadar fiberglas hediyelerle çevrili ve... pistin uzak tarafında yükselen ve tüm bu heyecan içinde bir şekilde fark etmediğim korkunç bir yaratığın olduğu anı gerçekten seviyorum.

Belki de tamamen siyah ve koyu kahverengi olduğu içindir, çekim ışıkları açılana kadar gölgede kalan renkler. Ama şimdi, Eduardo "Bu şeyin dişleri kolumdan daha uzun" diye mırıldanırken herkesin dikkatini çekiyor.

"Bunu söylediğine sevindim Eduardo," diyor Ainsley, gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Hani 'havlar ama ısırmaz' derler ya, işte yaşlı Krampus tam bir ısırık ve içinizden birini fena benzetecek." Gözleri rahatsız edici bir kırmızıyla parlamaya başlayan üç metrelik heykeli işaret ediyor. "Krampus'un ayaklarının dibinde, her birinin önünde harfler olan beş torba göreceksiniz. Torbayı baş harflerinizle doldurmakla görevlisiniz. Çantasını en son dolduran bu geceki yarışmanın sonunda aramızdan ayrılacak."

"Neyle doldurayım?" Dirk agresif, kesik kesik bir kahkaha atıyor. "Birbirinizle mi? Buralarda o çantalardan birini dolduracak kadar büyük gördüğüm tek şey bu."

Ainsley bir kolunu kaldırarak daire çizer. "Hayır, onları Krampus'un dünyanın dört bir yanındaki yaramaz çocukların çoraplarına koyması için kömürle dolduracaksınız." Ekip üyeleri büyük yeşil çöp kutularını yuvarlayarak pistin kenarlarında beliriyor. Çöp kutularını boşaltıyorlar ve kaldırım üzerinde yuvarlanan büyük kartonpiyer "kömür" parçalarına benzeyen şeyler gönderiyorlar. "Ve bunu, patenlerinize uygun bir kuşak takan konuklara sıcak çikolata dağıtırken yapacaksınız."

Gözlerimi kocaman açarak, bir düzine ya da daha fazla figüranın bando kabininin arkasından piste çıkmasını izliyorum. Görünüşe göre dördünün kırmızı patenlerime uygun kırmızı atkıları var.

"Ama endişelenmeyin," diye ekliyor Ainsley. "Sıcak çikolata sadece ılık olacak. Yani kendinizin ya da bir misafirinizin üzerine düşürürseniz zarar görmezsiniz, sadece diskalifiye olmaya bir adım daha yaklaşırsınız."

"Şeytani küçük kadın," diye mırıldanıyor Dirk.

"Gerçekten," diye kabul ediyor Millie ama sesi heyecanlı geliyor ve Jenna gülerek, "Harika. Birincilik ödülü ne?"

Leo pistin kenarından uzaklaşırken sırtarak, "Birinciye yarın öğleden sonra Ritz'de gurme ikindi çayı ve yarın sabahki kaybedenler mücadelesinden dokunulmazlık verilecek," diyor. "İnanın bana, bu dokunulmazlığı isteyeceksiniz arkadaşlar. İğrenç bir şey. Palyaçolara bir daha asla aynı gözle bakamayacaksınız."

Ainsley düdüğünü dudaklarına götürürken ve geri kalanımız kırmızı çizgide sıraya girerken nefesimi veriyorum, nabzım hızla atıyor.

Tamam, o zaman ilk sırada. Palyaçolar ve ben, bırakın "iğrenç" olanları, normal şartlar altında bile anlaşılamayız. Palyaçoların ürkütücülüğü ile "iğrenç" bir şeyi birleştiren ne hazırladıklarını hayal bile edemiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Parmaklarımı yumruk yapıp patencileri tarıyorum ve sıcak çikolata getirmenin ilk görevim olacağına karar veriyorum. Bu gidiyor

daha fazla kontrol ve özen gerektiriyor. Sonrasında, gerekirse yerde sürünerek "kömür" toplayabilirim.

Kırmızı eşarplı insanların yerlerini ezberlemekle o kadar meşgulüm ki diğer yarışmacılara dikkat etmiyorum. Ainsley düdüğü çaldığında bu potansiyel olarak ölümcül bir hata oluyor ve bir anda yüzüstü düşüyorum.

Çıplak ellerim kaldırıma sürtünürken bir oof ve acı tıslamasıyla yere iniyorum ve Jenna'nın kayarak uzaklaşırken omzunun üzerinden bana güldüğünü görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Tekrar ayağa kalktığımda herkesin elinde sıcak çikolata ya da kömür vardı. Ben de her iyi hancının yapacağını yaptım: Hızlı ve alışılmışın dışında düşündüm.

İlk kırmızı başörtülü şirin kızın yanına gidip kolundan tutuyorum ve parlak bir sesle "Oyuna var mısınız?" diyorum.

on

...

Leo

Caroline bir dahi ve o kadar çekici ki, dört "misafirini" paten kayan bir konga hattı şeklinde organize etmeyi başardığında hiç şaşırmadım.

Patenlerle tepsiyi taşıma zahmetinden kaçınarak sıcak çikolata standının önünden geçip gidiyor.

Bir süre sonra devasa çantasını eline almış, birkaç büyük sahte kömür parçasına doğru ağır ağır ilerliyordu.

"Bu hile yapmaktır!" Jenna, son kupasını siyah atkılı bir adama uzattığı bando kabininin karşısından bağılıyor.

"Öyle değil," diye sesleniyor Ainsley. "Bu yaratıcı problem çözme. Acele etsen iyi olur Jenna. Artık lider değilsin. Jenna ve Caroline şu anda birincilik için berabere!"

Jenna elindeki tepsiyi bir frizbi gibi fırlatarak pisti çevreleyen alçak geçici duvarın üzerinden aşağı gönderiyor. Sonra da hızla kayarak Krampus'un ayaklarının dibindeki torbalara doğru koşmaya başlıyor. Açık alanda ilerlerken bir kömür parçasının üzerinden atlıyor ve olimpik bir patencinin becerisiyle yere iniyor.

Birkaç metre ötede duran Dirk'ün nefesi kesilir ve bir kolunu ona doğru iterek tepsisindeki sıcak çikolatanın üzerine dökülmesine neden olur

kupaların kenarları. "Saçmalık! Bu çok saçma! O bir bitki! Bir zil. Kandırıldık. Hornswoggled!"

El kol hareketleri o kadar hareketleniyor ki dengesini kaybedip yere düşüyor ve sıcak çikolatayı üzerine ve yeşil fularlı gümüş saçlı bir kadının üzerine döküyor. Neyse ki, Dirk beceriksizce ayağa kalkıp bolca özür dilerken, kadın iyi huylu bir kahkaha ve iyi olduğuna dair teminatlarla ıslanmayı kabul ediyor.

Ama şu anda o kadar geride ki, nasıl toparlanabileceğini göremiyorum.

Yine de tepsisini alıp içecek standına doğru geri dönüyor ve Jenna'nın kendi çantasını doldururken diğer yarışmacılardan uzaklaştırdığı kömür parçalarına takılmamayı başarıyor.

Millie neredeyse alnına bir paten yiyordu, ama tam zamanında yuvarlanarak, "Dikkat et, lütfen! Noel için beyin sarsıntısına ihtiyacım yok."

"O zaman daha hızlı hareket etsen iyi olur," diye karşılık veren Jenna, kendi çantası dolu olmasına ve birinciliği garantilemiş olmasına rağmen, Millie daha alamadan bir kömür parçasını daha tekmeleyerek uzaklaştırırken kıkırdıyor.

Caroline bando takımının karşısında sola doğru hamle yaparak füzeyi yakalamak için çantasını tam zamanında açtı ve çantasını da maksimum kapasiteyle doldurdu.

Ainsley, "Birincilik ve ikincilik kilitlendi," diyor. "Şimdi, gecenin sonunda kimin hala ayakta kalacağını ve kimin bir torba dolusu kömürle ayrılacağını görmek için oynuyoruz."

"Benim," diyor Dirk sıcak çikolata istasyonundan, bir şekilde dört kupa dolusu kakaoyu daha üzerine dökmeyi başardığı yerden. "İşte bu kadar. Bitti artık. Pes ediyorum. Utancımı temizlemem için bana bir havlu atar mısınız?"

"Hadi ama Dirk," diyor Millie geniş bir kavis çizerek çantasının geri kalanını doldururken. "Bunu yapabilirsin. Hancılar asla ölmez."

"Ama amca diyorlar," diye söyleniyor Eduardo, özellikle büyük bir kömür parçasını kaptığı gibi

taşan çuval. "Bu Millie için üçüncülük, benim için de dördüncülük demek. Sıranın sonunda sen kalıyorsun, Dirkly McGee."

"Adım McGee değil, Hathaway, San Diego, Kaliforniya'daki Hathaway Inn'den," diyor Dirks, tuzlu ve biberli saçlarını nemli parmaklarıyla alnından savururken dudaklarını büküyor. "Beni kovmadan önce en azından bu kısmı doğru söyle. Eğer bundan bedava reklam elde edemezsem, mali danışmanım felç geçirecek. Caddenin aşağısında yeni Gaylord tatil köyü açıldığından beri rezervasyonlar yerlerde sürünüyor."

"Güney Kaliforniya'da geziyor olsaydım birlikte kalmak isteyeceğim tek gey lord sensin," diyor Millie, Dirk'ün sırtını sıvazlamak için dönerek.

Dirk gülümseyerek gözlerini devirir. "Teşekkür ederim bebeğim. Hathaway Inn'de havayı güçlü tutuyorum. Her sabah kahvaltıda şov şarkıları, görünürde tek bir rüküş sanat eseri yok ve bahçede Britney Spears'a ait gizli ama muhteşem bir tapınak var."

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor," diyor Eduardo.

"Anlaştık." Caroline, Dirk'ün sırlıslıkla giysilerini işaret ediyor. "Söylememin sakıncası yoksa, sıcak çikolatanın içinde harika görünüyorsun. Koyu kahverengi senin rengin."

Dirk gülerek vıcık vıcık olmuş pantolonunu işaret eder. "Teşekkür ederim sevgilim ama her renk benim rengim. Ben kış alt tonları olan bir yaz insanıyım. Kireç yeşili dışında her şeyi giyebilirim. Ve kimse limon yeşili giymemeli."

"Katılıyorum," diyor Eduardo. "Eski sevgilim de aynı şeyi söylerdi ve o bir moda tasarımcısıydı. Erken çıkış için üzgünüm dostum. Bir dahaki sefere Batı Yakası'na geldiğimde seninle rezervasyon yapmak isterim."

"Gag. Tanrım, sırada ne var? Siz dördünüz Kumbaya söyleyip kucaklaşma çemberi mi oluşturacaksınız?" Jenna, Krampus'un kaidesinin yanına tünediği yerden soruyor.

Gardırobunun bir parçası olmadığından emin olduğum gümüş bir şişeden. "Rekabetçi içgüdü eksikliği... çarpıcı."

"Çekimler biter bitmez onunla matara hakkında konuş. Bunun aile dostu bir program olması gerekiyor," diye kulaklığıma mırıldanıyorum ve Ainsley'den hafif bir baş sallama sesi alıyorum. "Ve diğer oyunculara da küfürleri minimumda tutmalarını hatırlatmamız gerekiyor. Daha sonra onları her zaman bipleyebiliriz ama buna gerek kalmazsa daha iyi olur."

Ainsley yarışmanın sona erdiğini ilan etmeden önce tekrar başını sallıyor ve Dirk'e yarışmanın bir parçası olduğu için teşekkür ediyor. Yönetmenimin aynı zamanda sunucum olması fikrini ilk ortaya attığımda sektördeki arkadaşlarım deli olduğumu düşündüler. Ancak Ainsley harika bir iş çıkarıyor ve bence seyirciler perdenin arkasına bakmaktan keyif alacaklar.

Ama perdenin arkasında çok uzakta değil.

Mücadelelerin dışında yarışmacıların "renklerini" yakalamakla görevli kameramanlardan biri objektifini bana doğru çevirdiğinde, kaşlarımı çatarak el salladım. "Ben değil. Onlar," diye tıslıyorum. "Üzerine sıcak çikolata dökülen kadının tepki görüntülerini al. Ve Caroline'ın konga sırasını," diye ekliyorum o aceleyle uzaklaşırken.

Caroline'ın konga hattı.

Onlar da benim gibi ondan çok etkilendiler. Yarışmaya ilk üyelerden birkaç gün sonra katılmasına rağmen oyuncu kadrosunun geri kalanı da onu seviyor gibi görünüyor. Görüntü yönetmeniyle çekim listemizi kontrol etmek için prodüksiyon çadırına dönerken, Millie'nin Caroline'a Meredith gittiğine göre oda arkadaşı olmak isteyip istemediğini sorduğunu duyuyorum.

Kontrol panelinin üzerinde yanıp sönen monitörlere bakıyor, iki kadının siyah beyaz sohbetini izliyorum.

"Seni Jenna'yla yatman için bırakmamın imkanı yok," diyor Millie. "Sabaha kanın çekilmiş olarak uyanabilirsin."

Caroline güler. "Teşekkürler, minnettarım. Konferans otelinde iki gece daha odam vardı ama Leo ve

Ainsley oyuncuların yanına taşınmam gerektiğini söyledi. Gerçekten dişlerimizi fırçalarken ve yatmaya hazırlanırken bizi filme alacaklar mı?"

"Evet," diyor Millie, patenlerini çıkarmak için bir banka yerleştiklerinde, her sözleri birkaç metre ötede duran bir kameraman tarafından kaydediliyor. "Ayrıca seni ilk iş olarak yüzünde bir mercekla uyandırmayı da çok seviyorlar. Değil mi Blake?"

"Ben film çekerken benimle konuşamazsın, Millie," diye mırıldandı Blake. "Bunu sana bu sabah söyledim."

"Ve sana söyledim, eğer bir daha yakınımda bir kamerayla uyanırsam, onu döveceğim," diyor Millie hoş bir şekilde, Caroline'a eklemenden önce, "Ben çok uykucu bir çocuktum. İzci kampında geçirdiğim on yıl boyunca biri dudağıma bıyık çizerken uyandım. Ya da burnumu gıdıkladıklarında kendimi tokatlayayım diye elime krem şanti sıktılar. Önce vurup sonra soru sormayı öğrendim."

"İzci kampının bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum," diyor Caroline. "Okul sonrası aktiviteleri olmayan küçük bir köy okuluna gittiğim için çok mutluyum."

Millie yüzünü buruşturur. "Hayır, harikaydı. Sadece çocukça şeyler. O kızlar hâlâ en iyi arkadaşlarımdan bazıları. Biri benim peyzajcım, diğeri de yazın handa düşünlure bakıyor."

"Bu harika. En iyi arkadaşım ve ben otelimizi birlikte işletiyoruz. Üçüncü sınıftan beri bu bizim hayalimizdi. O en iyisi. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Kadın arkadaşlıkları çok önemlidir."

Caroline başını sallar. "Aşkın çok az değer verilen bir şekli."

"Ve kalbinizi kırma olasılığı çok daha düşük." Millie iç geçiriyor, "Gerçi bir keresinde bir arkadaşım bana fena halde ihanet etmişti. Çok acı vericiydi ve birdenbire ortaya çıktı."

Caroline sempatik bir ses çıkarır. "Özür dilerim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, erkek arkadaşımı bugün erken saatlerde bir Rockette ile öpüşürken yakaladım. İhanet hepimizin başına gelir."

Mille'in nefesi kesilir. "Olamaz! Aman Tanrım, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Caroline gözlerini deviriyor. "Her şey o kadar saçmaydı ki çok üzölmek zordu. Ve Rockette özür diledi ve sonra onu kışının üstüne attı, bu yüzden eğlenceliydi. Havalı görünüyordu. Eski sevgilim yerine onunla takılmayı tercih ederdim."

Millie kıkırdıyor. "Evet! Kazanmak için kız gücü. Bir ittifak içinde olduğumuza sevindim."

"Ben de," diyor Caroline, onunla birlikte gülerek. Bu onun büyük, utanmaz kahkahasının daha yumuşak bir versiyonu ama yine de mükemmel.

Bakışlarımı kaldırıp monitörlerden Ainsley'nin yarışma sonrası röportajlar için sıralarına yaklaşmasını izliyorum. Caroline onu daha da güzelleştiren geniş, rahat bir gülümsemeye bakıyor. Bu kadın çok güzel ve bu güzelliğın sadece dış görünüşle sınırlı olmadığı anlaşıyor.

Bu da onun düşündüğömden daha tehlikeli olduğu anlamına geliyor.

New York'ta binlerce güzel kadın var ve çöpçatan arkadaşım Deborah'a inanılacak olursa, birçoğu benimle çıkmayı kabul eder. Ama beni ayarlaması için yaptığı ricalara direnmek her zaman kolay olmuştur. Şehirde, buradaki bekar insanların çoğunun işlerine, sosyal statülerine ve bir hafta içinde Spirit Cycle'a ne kadar sık gidebileceklerine takıntılı olduklarını bilecek kadar uzun süre yaşadım. Çok az boş zamanları var ve sahip oldukları zamanı da daha nazik, daha kibar insanlar olmak için çaba sarf ederek harcamıyorlar.

Vivian işleri o şekilde bitirmeseydi belki ben de bitirmezdim. Onun tuhaf zalimliği, ailemin beni yetiştirdiği gibi, gurur duyacakları dürüst bir adam olma konusunda beni daha da kararlı hale getirdi... eğer hala yanımda olsalardı.

Şehrin ışıklarıyla yarışacak kadar parlak olan birkaç yıldıza, babamın bir gün beni izleyeceğine söz verdiği yere bakıyorum. Eminim ki babam

O zaman geldiğinde ben henüz on dokuz yaşındaydım, sinema okulunda birinci sınıf öğrencisiydim ve anne babasının bir araba kazasında ölmesine hiç de hazırlıklı değildim.

Bir yıl boyunca tam bir felaket yaşadım. Sonra yavaş ama emin adımlarla doğaçlama komediyi keşfettim, senaryolu bir gösteri için skeçler yazmaya başladım ve babamın istediği şekilde yeniden gülmeyi öğrendim. Çocukken, onunla birlikte Sketch Night Live'ı izlemem için geç saatlere kadar uyumama izin verirdi. O kadar çok gülerdik ki üst kattaki yatak odasında annemi uyandırırıldık.

En sevdiğimiz program için yazma şansı bulduğum için çok gurur duyardı ve annem, eski sevgilimin kötü kedisini tutmak gibi bir yükümlülüğüm olmamasına rağmen Greg'e baktığım için beni çok severdi.

Caroline hakkında ne düşüneceklerini merak etmeden duramıyorum.

Eğer onun ilk andan itibaren nasıl parladığını benim gördüğüm gibi görebilselerdi...

Görüntü yönetmeni Smythe, "Yeni kız kamera karşısında inanılmaz," diyerek dikkatimi tekrar monitörlere çekiyor. "Yani, ikisi de öyle," diye ekliyor Smythe, "ama Vermont gösteriyi çalacak. Tam bir afet." Tokuşturmam için bir yumruk kaldırıyor. "İyi iş patron."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ona gözlerini ve Caroline hakkındaki yorumlarını kendine saklamasını söylemek için mağara adamı dürtüsünü bastırıyorum.

Uygunsuz bir şey söylemedi. O bir afet ve kamera karşısında çok çekici.

Ama yine de...

"Çıkmadan önce tüm görüntüleri Bulut'a yüklediğinizden emin olun," diyorum, sesim hırçın. "Hiçbir şey kaybetmek istemeyiz. Zaten gerideyiz."

Smythe çadırdan çıkarken beni selamlıyor, huysuzluğumu fark etmemiş gibi görünüyor. Ama sonra, Azgın Ev Kadınları'nın son sezonunda benim "esir almayan" çekim tarzıma alıştı. Bundan rahatsız olmuyor.

Caroline'ın da öyle olmadığına sevindim, bunu da diğer oyuncularla birlikte otele gitmek üzere minibüse binmeden önce vedalaşmak için beni arayarak kanıtladı.

"O igloda karşılaştığımıza sevindim," diyor mavi gözleri dans ederken. "Bu gece uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğlendim."

Gülümsüyorum. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Yaptım," diyor. "Ve sadece yarışma kısmı değil. Sorun giderme kısmı da harikaydı. Krizi kontrol altına almak acele değil mi?"

Düzensiz bir nefes veriyorum. "Buna acele etmek diyebilir miyim bilmiyorum ama her zamanki yemek sonrası kahvem olmadan beni uyanık tuttu."

"Yemekten sonra kahve içiyorum." Dilini şaklatıyor. "Siz şehirliler çok vahşisiniz."

"Ve evcilleşmemiş," diye katılıyorum kuru bir şekilde, onunla şakalaşmanın akışını seviyorum.

Gülüyor. "Patenlerin çok işe yaradığını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Mükemmellerdi," diyorum ama patenleri düşünmüyorum.

Caroline Candy Cane'i düşünüyorum.

Gülüştünü, kıvrak zekasını ve öpüşürken kıcını tekrar sıkmayı ne kadar istediğimi.

O gerçekten tam bir paket.

Tüm yasak, yasak paket.

"Biraz uyu," diyorum. "Palyaço temizliği yarın erkenden başlıyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, o... Bir kıza neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir ipucu vermek ister misin? Sabah yediden önce 'palyaçolardan korkan' oyun yüzünü takınabilsin diye mi?"

Sırıtiyorum ve kollarımı bir teslimiyet jestiyle kaldırıyorum. "İsterdim ama bu hile yapmak olur Bayan Cane. Ve ben hilekâr değilim."

"Yani, inanmaya başlıyorum," diyor, bakışlarındaki sıcaklık geri çekilirken midemin bulanmasına neden oluyor. "Görüyorsun

yarın, Leo. Bu şans için tekrar teşekkürler."

"Yarın Caroline," diyorum, adı dudaklarımda kakaodan daha tatlı, çekimler yeniden başlamadan önce kafamı toparlamam gerektiğini kanıtlıyor.

Bunu aklımda tutarak, sirki Ainsley'e devretmeden önce son gözetim görevlerimi de tamamlayıp, Greg'in bu akşamki gaz lambası zaferi üzerine kıkırdamak için bekleyeceğinden emin olduğum eve doğru yola çıkıyorum. Şeytani evcil hayvanımla sözlü bir münakaşa bana romantizmin kaybedilen bir oyun olduğunu, yalanlar, ihanet ve yastık kılıflarınıza sığın istenmeyen tüy yumaklarıyla biten bir oyun olduğunu hatırlatacak tek şey.

Ama eve gittiğimde Şeytan çoktan kanepede uyuyordu, şüphesiz Caroline onu gerçekten Vermont'a geri götürürse öldüreceği kuşları hayal ediyordu.

Yatağa gidiyorum ve rüyamda Caroline'ın beni eve götürdüğünü, onun yerine Greg'i bırakıp şehirdeki hayatımı devraldığını görüyorum. Ama bu konuda kızgın değilim. Greg bir gece komedisi skeç programındaki yazarlığıyla Emmy kazandığında bile.

Her zaman bir Emmy istemişimdir ama şu anda bu kadını, bu yakın yabancıyı daha çok istiyor olabilirim.

Başım büyük belada.

Yarın sabah yarışmacılarımın gireceğinden bile daha derin...

on bir

...

Caroline

"T o palyaçolar köpek yavrusu!" Eduardo, Chelsea Palyaço Koleji'ndeki halı sahada dizlerinin üzerine çöküyor.

Hudson Nehri yakınlarındaki açık hava kampüsünde, palyaço kostümü giymiş düzinelerce sevimli chihuahua, ılıman kış gününün tadını çıkararak kafeslerinde koşuşturuyor. "Teşekkür ederim, Ishtar." Ellerini soluk mavi Aralık gökyüzüne doğru kaldırarak yukarı bakıyor. "Teşekkürler Dionysos ve Loki ve Sheela Na Gigs ve 1800'lerde Pennsylvania'daki güzel tarikatı yöneten adam. Eğer bir daha palyaço kıyafeti giyen bir adam görmezsem, çok yakında olacak."

Yanımda Millie gülüyor. "Sheela Na Gigs mi? Diğerlerini biliyorum ama o kim?"

Eduardo omzunun üzerinden bakıyor, kahverengi gözleri muziplikle dans ediyor. "Britanya Adaları'ndan Pagan tanrıçası. Erkeklerle cadı formunda görünür ve iğrenç sarkık memelerini gösterirdi. Adam ona bir iyilik yapıp o yaşlı kadının kıcına dokunmaya karar verirse, muhteşem bir genç kadına dönüşür ve dileklerini yerine getirirdi. Yanında biraz da yaşlı pornosu olan bir peri gibi."

"Ew," diyor Millie hoş bir şekilde.

"Bilmiyorum," diyorum, bu sabah tam boy palyaçolarla karşılaşmayacağımız için de son derece rahatlamış bir şekilde. "Biraz hoşuma gitti. Yine de bence yaşlı kadın formunda kalmalıydı. Yaşlı insanlar da seksi sever. Büyükanнемin Vermont'ta bir erkek arkadaşı ve Maine'de canı ıstakoz çektiğinde birlikte olduğu bir yan parçası olduğundan eminim."

"Aferin ona. Ölene kadar sürtük olmaya içelim," diyor Eduardo, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Jenna kahve fincanının arkasından mırıldanıyor, koyu renk gözlükleri gözlerini gizliyor. "Eminim yapımcılar, herkesi dillerini aile dostu tutmaları konusunda uyaran bir e-posta gönderdikten sonraki sabah ne kadar sürtük olduğunuzdan bahsetmenize bayılacaklardır."

Kameraların her zaman kayıtta olduğunu hatırlatmak yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

Kahretsin. Büyükanнем beni öldürecek!

Ailem ve arkadaşlarım hakkında çenemi kapalı tutmayı ve Gran'e mesaj atıp, bu program yayınlanırsa birkaç ay içinde yan parça sırrının ortaya çıkabileceği konusunda onu uyarmayı aklıma not ederek, kendi kahvemden canlandırıcı bir yudum alıyorum ve kaldırımı tarıyorum. Ama hala Leo'dan bir iz yok, bu da olması gerekenden çok daha fazla hayal kırıklığı yaratıyor.

Belki de bu sabah uyuyordur? Sanırım yapımcının tüm çekimler için sette olması gerekmiyor, özellikle de yavru palyaçoların arkasını temizlemeyi içeren bir meydan okuma için. Ve evet, görünürde ürkütücü palyaço makyajlı bir insan olmadığı için çok mutluyum ama kaka yine de kakadır.

Çok küçük bir kaka olsa bile.

"O zaman beni biplenmek zorunda kalacaklar," diyor Eduardo, alnındaki dağınık saçlarını savurarak. "Ben seks pozitifim. Her zaman öyleydim ve her zaman öyle olacağım. Peki sen neden buradasın, Karanlıklar Kraliçesi? Geri döneceğini düşünmüştüm."

Otelde zaferinize seviniyor ve güneşten saklanıyordunuz."

"Ritz'de çay ısmarlamadan önce siz eziklerin köpek bokuna bulanmasını izlemek için burada olmam gerekiyor," diyor Jenna, iç çekerek eklemekten önce, "Ama inanın bana, keşke olmasaydım. Köpekler iğrençtir. Özellikle de küçük olanlar. Minik, havlayan fareler gibiler."

"Hayır, değiller, onlar değerli küçük melekler," diyor Millie, bizi kontrol etmek için çitin yanına gelen pembe palyaço kıyafeti giymiş bir chihuahua'ya miyavlayarak. "Öyle değil mi hayatım? Sen gelmiş geçmiş en şirin şey değil misin? En şirin ve en tatlısı."

"Ve sonsuza dek yaşarlar, İştah onları kutsasın," diye ekliyor Eduardo. "Eski sevgilimin chihuahua cinsi köpeği yüz kırk yedi yaşına kadar yaşadı." Ayağa kalkıyor, sarı tulumunun dizlerindeki var olmayan otları temizlemek için uzanıyor.

Bu sabah hepimize giymemiz için bir çift verildi, bu da bizi arkamızdaki kaldırımda siyah kaplamalı yolcu denizinde bir limon sürüsü gibi öne çıkarıyor. Birkaçı aceleyle geçerken durup bakıyor ama New Yorkluların çoğu başkalarının tuhaflıklarını umursamayacak kadar meşgul.

Bir kamera ekibi tarafından çekilen tuhaflıklar bile. Üniversitede burada yaşamamanın sevdiğim yanlarından biri de bu.

New York'ta, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde The Rocky Horror Picture Show'un bir gösterimine katılmak için tam kostüm giyebilirsiniz ve kimse gözünü kırpmaz. Ayrıca kendi kendinize konuşabilir, boynunuza dolanmış bir pitonla parkta yürüyebilir veya kalabalık bir metro vagonunun ortasında breakdance yapabilirsiniz. Elbette bunların hepsi arzu edilen şeyler değil, ancak özgürlük heyecan verici.

Reindeer Corners'da, aynı anda çok fazla siyah giyerseniz ya da ön bahçenizde tek bir otun bile büyümesine izin verirsiniz kötü bir bakışla karşılaşmanız olasıdır. Seçim Kurulu'nun bir üyesi sabah anayasası için kapısının önünden her geçtiğinde annem anksiyete krizlerine giriyor.

Şu anda evde olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu bir kez daha anlıyorum ve göğsümde bir parça endişe kıpırdanıyor. Ya iki hafta yeterli gelmezse? Ya yarışma bittiğinde, yargılayıcı, kırsal, Noel takıntılı vahşi doğaya geri dönme düşüncesi hala boğucu geliyorsa?

Ya da daha da kötüsü, ya bir yarışmayı kaybedersem ve iki hafta dolmadan atılırsam? Kayla vardiyalarımı karşılama konusunda çok iyi davrandı ama yarışmadan çekildiğimde hanın masasına geri dönmem bekleniyor.

Noel'in o yoğun günlerinde, kakao ve yaprak dökmeyen iğnelerin kokusu o kadar güçlüydü ki, insan dikkatli olmazsa boğulabilirdi...

Böyle bir şey olmayacak, diye gürlüyor iç ses ringe çıkan şampiyon bir boksörün özgüveniyle. Büyük kazanacaksın ya da denerken öleceksin. Kakayı yeterince hızlı toplayamadığın için eve gönderilmene imkan yok.

"Sakin ol," diye mırıldandım fincanımın kapağına. "Bu sabah kimse eve gönderilmeyecek."

Ama ikinci yarışmada dokunulmazlık kazanma şansı var ve bu da gerginliğimi azaltmaz mı? Üçüncü yarışma Perşembe gününe kadar yapılmayacağı için üç gün boyunca rahatlayabilirim.

Bu düşünce, dilimin üzerinde eriyen ve ağzımı tatlılıkla dolduran bir kiraz şekeri gibi.

Kahvemi yakındaki bir çöp kutusuna atarak, çadıra doğru manevralar yapıyorum; çadırın sahibesi birkaç uzun saplı kepçenin "kepçeleme" hareketini test ediyor. Yüksek kaliteli cihazlar gibi görünüyorlar ve açıkça köpeklerinin dışkısını almak için eğilmekte zorlanan insanların işini kolaylaştırmak için tasarlanmışlar.

Ama eğilmekle ilgili bir sorunum yok. Oteldeyken günde en az yüz kere eğilirim. Bir çocuk her zaman baston şekerini, yapboz parçalarını ya da tüm misket koleksiyonunu yere düşürüyor.

Bu sonuncusunda Kayla ve ben, misketler diğer misafirler için bir güvenlik tehlikesi oluşturmadan önce lobiyi temizlemek için hızlı hareket ettik. Ayrıca kır mağazasının sahibi Jackie ile gergin bir konuşma yapmamıza neden oldu. Evet, insanların çocuklarına başka bir çağdan kalma nostaljik oyuncaklar almayı sevdiğinin farkındayım ama misketlerin gerçekten yüzlük paketler halinde gelmesi gerekiyor mu? Özellikle de çocuklar eve dönüp ekranlarının ve elektronik cihazlarının başına geçer geçmez çoğunun dolapta bakımsız bir şekilde yatacağını düşünürsek?

Ama şimdi bilyelerin peşinde koşmak işe yarayabilir. Eve dokunulmazlık götürmek uğruna yere düşüp kirlenmekten gurur duymuyorum. Ayrıca, kutunun dışında düşünmek ilk mücadelede bana yardımcı oldu. Güçlü yönlerime oynamaya devam edebilirim.

Her birimize teçhizatımızı verdikten sonra, kepçenin üstünden sarkan tutucudan gizlice bir düzine kaka torbası çıkarıyorum. Bir düzine fazlasıyla yeterli olacaktır. Halı sahayı tararken, yaklaşık yirmi beş ila otuz yığın iğrenç şey sayıyorum.

Başlangıçta birkaç tane daha vardı, ancak palyaçolardan biri onu yemeye başladı ve katılan herkes kusmaya başlamadan önce çıkarılması gerekti. (Köpekleri severim, gerçekten severim ama ara sıra kendi dışkılarını yemeleri bile beni ölene kadar bir kedi kadını yapacak).

Ainsley hepimizi sete geri çağırdıktan ve Jenna'yı kazandığı için tekrar tebrik ettikten sonra, "Bunun sabaha başlamanın en keyifli yolu olmadığını biliyorum," diyor. "Ama iyi haber şu ki bugün hâlâ burada bizimle birliktesiniz. Daha iyi haber ise aranızdan birinin Salı günkü yarışmada dokunulmazlık kazanacak olması. En çok kakayı kim toplarsa -poşet sayısına göre değil, ağırlığına göre- sadece Free Pass'in değil, Chelsea Clown College'ın yetenekli yavrularının özel gösterisinin de büyük kazananı olacak."

"Hayır, palyaço yok. İstediğim tek şey o tatlı dokunulmazlık," diyor Eduardo ve eliyle Millie'nin kalçasını dürtüyor. "Yani,

Dikkat et, g n      . Sıcak geliyorum."

Kep esini  akacı bir şekilde onun kepçesine doğru  aklatıyor. "Sen de dostum. Ama dikkat et. Lisedeyken bir köpek kulübesinde yarı zamanlı  alı mı tım. Kaka temizlemek benim kanımda var."

"Bunun  v n lecek bir şey olduğunu d   nmen rahatsız edici," diye mırıldanıyor Jenna  itlere yaslandığı yerden, belli ki hâlâ tüm bu boktan gösterinin isteksiz bir izleyicisi. (Kelimenin tam anlamıyla.)

"Senin kötü tavrın kadar rahatsız edici değil," diye karşılık veren Eduardo, Jenna'dan kahvesinin arkasına kısmen gizlediği yavaş bir orta parmak selamı alır.

"Bu aile dostu değil," diye hatırlatıyorum ona dilimi  aklatarak.

"Siktir git, Bayan İki Ayakkabılı İyi  ocuk," diye karşılık veriyor. "Bu nasıl aile dostu?"

Ben de karşılığında sadece gülümsüyorum.

"Ba la" d d    çalar  almaz kaka kep emi bırakıp Eduardo ve Millie'nin yanından koşarak geçip halı sahanın arka tarafındaki yoğun kaka alanına onlardan önce ulaşarak bunu kanıtladım. Orada dizlerimin üzerine çöküp hızlı ve öfkeli bir şekilde kakaları po etlemeye ba lıyorum.

Elimdeki i e o kadar odaklanmışım ki, köpek bakıcılarının tüm chihuahua sürüsünü alanın ortasındaki engelli parkurda serbest bıraktıklarını fark etmiyorum, ta ki arkamı dönüp Millie'nin gökkuşağı palyaço kostümlü iki beyaz yavru k pe e takılıp sert bir şekilde yere d  t   n  görene kadar.

Neyse ki o iğrenç şeylerin içine d  medi. Ama dün gece du a girmeden önce çıkardığı dizliğı gördüm ve patenlerimi ta ımama yardım ettiğı için ona borçluyum.

Hiç vakit kaybetmeden yanına ko uyorum, bir elimle ona yardım ederken diğer elimle de  antalarımı ta ıyorum.

"Teşekkür ederim!" diyor, kepçesini eline sıkı tırırken.

"Sorun değil!" Ona hızlıca bir baş parmağımı gösterip, yoğunluğun yüksek olduğu başka bir alana doğru koşmaya başlıyorum ve bu sırada zıplayan chihuahuaları atlatıyorum. Eduardo'nun kafesin diğer tarafındaki görüntüsünü yakalıyorum, o da ne kadar başarılı olduğumu gördüğü için elleri ve dizleri üzerine çökmüş, ama artık çok geç. Koleksiyonuma yetişmesine imkan yok.

Ben Kaka Prensesi'yim!

Kepçeleme Sultanı!

Dışkı İmparatoriçesi!

"Zafer benimdir!" Bir avuç dolusu çantamı havaya fırlatmak için dönerek bağırıyorum.

Çantalarımın biri kırılırken, monitör istasyonunda Ainsley'nin yanında duran Leo ile göz göze geliyorum.

Başımın üstüne sıçrayan sıcaklığın ne olduğunu anlamak için bir saniyem var. Bir sonraki saniye, kahvemi attığım çöp kutusuna doğru koşuyorum ve zamanında yetişebilmek için dua ediyorum.

on iki

...

Leo

H Bayanlar soyunma odasının dışında dolaşırken, kendimi bir sürüngen gibi hissediyorum, ama palyaço okulu bir Pazar günü bu erken saatte çoğunlukla terk edilmiş durumda ve Caroline çok uzun zamandır oradaydı.

Oyuncuların geri kalanını yarım saat önce evlerine gönderdim ve ekip ekipman kamyonetini toplamayı neredeyse bitirdi.

"Caroline?" İçeriden hiçbir ses gelmeden beş dakika geçtikten sonra soruyorum. "Alo?" "İyi misin?" diye eklemekten önce bir süre daha bekliyorum.

"Tanımla... tamam," diye cevap veriyor sonunda, sesi fayanslarda yankılanırken kesik kesik ve ince.

Çekiniyorum. "Size getirebileceğim bir şey var mı? Birkaç blok ötede bir bakkal var. Belki biraz sabun? Şampuan? Bir fön makinesi?"

"Evet. Fön makinesi. Saçlarımı kafa derime kadar yakacağım ve yeni bir başlangıç yapacağım. Temiz bir sayfa."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, espri anlayışını kaybetmediğini duyduğum için minnettarım. "Seni anlıyorum. Çok özür dilerim. Bu iğrençti."

"İğrençten çok daha fazlasıydı. Saçımı beş kez yıkadım. Beş, Leo, ve hala temiz hissetmiyorum." İç çekiyor.

"Ama palyaçoların soyunma odası duşlarında şampuan ve saç kremi olması güzel. Kalitesi de iyi. Sakız gibi kokuyor."

"Ciklet çok palyaço dostu bir koku," diye gözlemliyorum kendimi aptal gibi hissederek. Ama geçmişimdeki hiçbir şey beni bu şekilde yaraladığım bir kadını teselli etmeye hazırlamamıştı. Ve hayır, kakayı ben atmadım ya da ucuz kaka poşetlerini ben almadım ama onu felaketin yoluna ben soktum.

Kendimi sorumlu hissetmeden edemiyorum.

Ve berbat. Ve gününü tersine çevirmek için çaresiz.

"Ama iyi tarafından bakarsak," diye ekliyorum, "dokunulmazlık ve bu akşam Palyaço Bingo'nun Downhome Doggie Jamboree'sinin özel bir gösterisini kazandınız. Eğlenceli bir gösteri olması gerekiyor. Bir sürü şaka, köpek ve...jamboreeing. O her neyse. Sanırım güneyli bir şey."

"Şu anda bana palyaço kıyafeti giymiş bir adamın köpeklerle yaptığı şamatayı izlettirirsen anevrizma geçirebilirim," diye karşılık veriyor, sesi yine titriyor. "Palyaçolardan korkmanın klişe ve saçma olduğunu biliyorum ama ben onlardan korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Şimdi sanırım chihuahuadan da korkuyorum. Ve plastik poşetlerden. Ve halı sahadan. Ve bana bu sabahı hatırlatan her şeyden."

"Anlaşıldı," diyorum, yapımcı çarklarım dönüyor. "O halde, izninizle, özel gösterinin biletini Eduardo'ya vereceğim. Tiyatro geçmişi var. Muhtemelen hoşuna gidecektir ve bölümü doldurmak için biraz B makarası alabileceğiz. İlginç olabilir. Bingo'yla daha önce bir kez tanıştığını söyledi, doksanlı yıllarda, Eduardo'nun Miami'deki oyunculuk okulunda bir performans sergilediğinde."

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Bu çok garip. O da palyaçolardan nefret ediyormuş gibi davranıyordu."

"Şey, emin değilim. Ainsley Bingo'nun işin içinde olduğunu söylediğinde ilgileniyor gibi görüldüğünü düşünmüştüm ama **yanılıyor** olabilirim. Biraz dikkatim dağılmıştı," diye itiraf ediyorum. "Benim

meydan okuma galibi kurabiyelerini fırlatıp tuvalete koşmuştu."

İnliyor. "Hatırlatma bana. Tanrıya şükür çantamda her zaman diş macunu ve diş fırçası taşıyorum. Dişlerimi de beş kez fırçaladım. Ve gargaralarını kullandım. Tadı da sakız gibi."

Gülümsüyorum, diş fırçası ve gargara gibi sıradan şeylerden bahsederken bile ondan etkileniyorum. "O zaman Eduardo'ya bileti ayarlayabilir miyim? Eğer isterse?"

"Evet, lütfen," diyor rahatlamış bir iç çekişle. "Banyoda saklanmamın bir nedeni de buydu. Gösterinin ne zaman başlayacağından emin değildim ve açılış perdesini kaçırdığımdan emin olmak istedim."

"Peki ya diğer kısım?" O tereddüt edince devam ederek soruyorum. "Bunu daha iyi hale getirmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle Caroline, ben de bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum. Kendimi berbat hissediyorum."

"Kendini kötü hissetmene gerek yok," diyor yaklaşarak. Kapının diğer tarafındaymış gibi ses çıkarıyor ve ekliyor: "Ama eğer özel bir iyilik yapma havasındaysan, kendimi çok daha iyi hissettirecek bir şey düşünebilirim."

"Adını söyle," diyorum tereddüt etmeden.

"Dün gece Hafta Sonu Neler Var listelerine göz gezdiriyordum ve bugün Governors Adası'nda büyük bir el sanatları fuarı var. El yapımı ürünler, eski eşyalar ve dünyanın dört bir yanından etnik tatil yiyecekleri sunan yiyecek kamyonları. Belki kendimi kandırıyorum ama sanırım bir İzlanda sıcak şarabı, bir Alman şnitzeli ve mükemmel bir çift el yapımı küpe tüm dertlerimi yok edebilir."

Başımı sallıyorum, acısını dindirmek nispeten daha kolay olacağı için rahatlıyorum. "Senin için bir araba ve feribot bileti sipariş edeceğim."

"İki feribot biletine ne dersiniz?" diyor biraz utangaç bir ifadeyle. "Demek istediğim, bir el sanatları fuarı her zaman bir

Arkadaşım ve bugün Pazar. Daha fazla çalışmak zorunda mısın, yoksa kaçabilir misin?"

"Kaçabilirim," diyorum, ses tonumdaki heves utanç verici.

Ya da Caroline'ın sesi "Yaşasın!" diye tezahürat yaparkenki kadar hevesli çıkmasaydı öyle olurdu. Güzel. Eğleneceğiz! Hazır başlamışken Greg'i Vermont'a taşımanın lojistiğini de konuşabiliriz. Dün gece iş ortağım Kayla'yla bu konuyu konuştum ve çok sevindi. Hep bir han kedisi istemişti ama yavru kedisi henüz kum eğitimi almadı."

"Greg kum kabını kullanmakta iyi. Başka pek bir şeyde iyi değil ama yine de ona yeni bir yuva vermeye hazırsanız, onu sizin için memnuniyetle Reindeer Corners'a götürürüm. Hatta uygunsa çekimler bittikten sonraki gün bile teslim edebilirim."

"Ama o Noel arifesi günü."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Herhangi bir planım yok. Ben Yahudi'yim."

"Oh. Tebrikler."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Sadece kültürel olarak, anne tarafım dindar değil. Ama hoşuma gidiyor ve babam da hippiden gündönümü kutlayıcısına dönüşmüş bir Katolikti. Çocukken her şeyin en iyisine sahiptim. Hanuka hediyeleri, ağacın altında Noel hediyeleri ve yılın en uzun gecesinde arka bahçede büyük bir şenlik ateşi."

"Kulağa harika geliyor," diyor Caroline. "Ailen tatil için seni evde istemeyecek mi o zaman? Seni ailenden uzak tutmak istemem."

"Annemle babam ben üniversite birinci sınıftayken bir trafik kazasında vefat etti," diyorum, kelimeler her zamanki kadar sert çıkıyor.

Belki de Caroline'la konuşmamızı kolaylaştıran aramızdaki kapıdır. Ya da belki de sadece o. Onunla tanıştığım andan itibaren, güvенеbileceğim biri gibi hissettirdi.

"Ah, Leo." Kapıyı aralıyor ve bana bakıyor, empatiyle dolu boşluktan görünen tek mavi gözü.

"Çok üzgünüm. Anne babanızı kaybetmek ne kadar zor bir zaman. Yani, her zaman kolay olmazdı ama bu hayatın çok zor bir aşaması. Şimdiden çok fazla değişim ve çalkantı yaşıyor."

"Evet," diye katılıyorum. "Zordu. Ama şimdi iyiyim, söz veriyorum." Gülümsüyorum. "Ve Noel arifesi gününü iblis kedimi Vermont'a götürerek geçirmeyi çok isterim. Bu ikimiz için de bir tatil hediyesi olur. Onun yeni bir evi olur, ben de uyurken evcil hayvanımın beni kesip açmasından ve böbreklerimden birini karaborsada satmasından korkmadan hayatımı yaşamaya geri dönerim. Hepimiz kazanacağız."

Gözleri kenarlarından kırışıyor. "Öyle görünüyor. Gerçi denediği için Greg'i suçlayamazsın. Bugünlerde böbreklerin iyi para ettiğini duydum."

"Özellikle de benimki gibi birinci sınıf, orta yaşlı böbrekler." "Orta yaşlı görünmüyorsun," diyor.

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Otuz beş yaşında olabilir miyim?"

"Kesinlikle," diyor. "Oda karanlıksa ve kişinin en az bir gözünde glokom varsa belki otuz iki bile olabilir."

Gülüyorum, onun nazıkçe kızartmasından muhtemelen olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum. Ama sonra, alay ve şakalar benim sevgi dilimdi. "Teşekkürler. Sanırım."

"Bir şey değil." İç çekiyor ve çenesine vuruyor. "Şimdi, sadece bir sorun var."

"O da ne?" diye sordum.

Kapıyı açar ve sırlıslıkla halini ortaya çıkarır. Tamamen giyinik bir şekilde havuza atlamış gibi görünüyor. Koyu renk saçları yüzünün iki yanına dökülmüş ve tulumu, altındaki kazak ve tayt gibi görünen şeye yapışmış. Altında, fayansın üzerinde küçük bir su birikintisi oluşmuş ve bir ayağından diğerine geçerken ayakkabıları şıpır şıpır ses çıkarıyor. "Eğlenmeye gitmeden önce otele dönüp üstümü değiştirmem gerekiyor. Yanlışlıkla tüm kıyafetlerimle duşa girdim ve üstümü değiştirecek bir şey bulamadım."

sonra havlu. Görünüşe göre kafamda nemli bir bok varken sağlıklı düşünmekte zorlanıyorum."

Yüzümü ekşittim. "Bir daha asla bu cümleyi kullanma." Gözleri parlıyor. "Hangisi?

Nemli bok mu?"

Öğürüyorum ve dramatik bir eli boğazıma götürüyorum.

Gülüyor, hınzırca, harika bir şekilde. "Hangisi seni daha çok rahatsız ediyor? Nemli mi? Yoksa bok mu?"

Ürperdim. "İkisi de. Hepsi. Dur. Ciddiyim. Yoksa feribota giderken Brookfield Place alışveriş merkezinden Innkeeping with You acil durum fonu sayesinde kuru giysiler alamazsın."

Dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yapıyor ama bir saniye sonra fermuarını açıp soruyor: "Makyaj reyonuna da uğrayabilir miyim? Çantamda kırmızı rujum var ama kirpiklerim maskara olmadan üzgün."

"Kirpiklerin hüzünlü değil," diyorum, gözlerinin etrafında hâlâ nemli duran kalın siyah sivri uçlara hayranlıkla bakarak. "Çok tatlılar. Yavru bir inek, bir lama ya da pazar brunch'ına çıkmış bir drag queen'in kısa takma kirpikleri gibi."

O kadar sert kıkırdıyor ki burnundan soluyor ve ben o anda bu sese asla doyamayacağımı anlıyorum. Yollarımız ayrılana kadar onun kıkırdamalarına susamış olacağım, muhtemelen sosyal medyada beğeni ve her Aralık ayında bir tatil kartından fazlasını paylaşmayacağız.

Ama şimdi, önümde en az sekiz saatlik Caroline zamanı varken bunu düşünmeyeceğim. Ben gelecek için endişelenerek bugünü mahveden bir adam değilim.

Ben günü yakalayan bir adamım.

Bunu aklımda tutarak Caroline'a "Burada kal. Alışverişe çıkarken giymen için aksesuar bölümünden bir havlu ve kuru bir şeyler alacağım. Sonra da bu palyaço okulunu uçuracağız."

Ellerini çırpıyor. "İnanılmaz!"

Gitmeye başlıyorum ama geri dönüp ekliyorum: "Ve eğer el sanatları fuarı bizi bütün gün meşgul etmezse, yapmam gereken birkaç şey daha var.

size gösterebilirim. Sadece en seçici arkadaşlarım ve akrabalarımınla paylaştığım gizli bir New York turum var."

Başını eğiyor ve cilveli bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Yani ayrımcılık yaptığımı mı düşünüyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hem de çok." Omzumu silkiyorum ve ekliyorum: "Yani dün gece Greg'in seni kandırmasına izin vermen dışında. Ama kimse mükemmel değildir."

Sırıttıyor. "Gözlerimi boyamadı. Belli ki bir sebepten dolayı seninle sorunu var. Belki de sadece kadınları tercih ediyordur. Bazı hayvanlar öyledir."

Bu hayvan kesinlikle öyle.

Özellikle de bu kadın.

Ve günün geri kalanında, o benim.

on üç

...

Caroline

I Sosyetik Waverly's mağazasının soyunma odasında, Leo'nun raftan seçmem için ısrar ettiği kaşmir elbiseyi giyiyorum. Tek bir elbiseden daha pahalı.

ve bir elbiseye 400 dolar harcamaya hiç niyetim yok, ama...

Vay canına, ne kadar yumuşak.

Çok

yumuşak.

Ve seksi.

Koyu kırmızı yün kıvrımlarımı sarıyor, sıkmadan güzelleştiriyor. Yıllardır ilk defa kendimi şık ve sofistike hissediyorum. Yönetim kurulu odalarında veya lüks bir giyim markasında kararları veren bir kadın gibi görünüyorum.

Yine, bir daha asla Noel Baba kazağı ya da dev kırmızı saç kurdelesini giymezen, bunun çok erken olacağından eminim.

Neyse ki bu konuda kendimi suçlu hissetmeye başlayamadan Leo soyunma odasının ağır perdesinin diğer tarafından mırıldanıyor: "Nasıl görünüyor? Göster ve anlat, kadın. Bir defile yapmalısın. Alışveriş sürecinin en iyi kısmı bu."

Sırıttıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, New York'un nemli yazlarında olduğu gibi kabarmak yerine ipeksi dalgalar halinde kuruduğu için minnettarım. "Sakin bana alışverişten gerçekten keyif aldığını söyleme."

"Bayıldım. Benim için değil," diye düzeltiyor. "Erkek kıyafetleri sıkıcı ama modayı takip eden kız arkadaşlarımla alışveriş ortağıyım. Övünmek gibi olmasın ama harika bir zevkim olduğu söylenir. Özellikle de heteroseksüel bir erkek için."

Aynaya dönüp perdeyi kenara çekiyorum ve Leo'nun bir tarafında tüyler olan şık siyah fötr şapkasıyla her zamankinden daha da lezzetli göründüğünü görüyorum.

Başımla onaylıyorum. "Güzel şapka."

"Teşekkürler" diyor, bakışları soyunma odasını daha önce olduğundan daha sıcak hissettirecek şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ve bu elbise..."

"Güzel mi?" Yavaş bir daire çizerek soruyorum. Aramızdaki ateşi körüklememeliyim -biz arkadaşız, sadece arkadaş, şimdilik ve her zaman- ama içimdeki hınzır bir parça Leo'ya bu elbisenin içinde popomun ne kadar güzel göründüğünü gösterme dürtüsüne karşı koyamıyor.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu inilti doğrudan karnıma ulaşarak karnımın dönmesine neden oluyor. "Felç. Hafif bir felç geçiriyor olabilirim."

Ona dönüyorum ve sırtıma bastırarak sahte bir endişeyle ekliyorum: "Hayır. Çıkarayım mı o zaman?" Soyunma bölümünde asılı duran diğer kıyafetleri gösteriyorum. "Altın süslemeli kahverengi pantolon takım da harikaydı. Güzel, mantıklı kumaş, yapışmıyor..."

Eli dışarı fırlıyor, bileğimi sarıyor ve tenime elektrik çarpmasına neden oluyor. Göğüs uçlarım sıkışıyor ve nefesim kesiliyor ve beni "soyunma odalarında öpüşme" kulübünün bir üyesi yapmaya karar verirse, karşı koymayacağımı biliyorum.

Onun yerine başını sertçe sallar. "Hayır. Asla. Elbise üzerinde kalıyor. Her zaman."

"Bir süre sonra kokabilir." diye fısıldarken hormonlu bedenimin kontrolünü yeniden ele almak için mücadele ediyorum.

"Asla. Yün koku tutmaz ve sen asla kokmazsın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yürüyüş kulübüm seninle aynı fikirde değil. Yolda sekiz saat geçirdikten sonra hepimiz iğrençleşiyoruz."

"Sekiz saattir yoldayım," diyor, ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

"Neden kışın eşsiz güzellikte bir şey." Boğazını temizliyor, bileğimi bırakırken ekliyor, "Umarım bu çizgiyi aşmamıştır."

Başımı salladım. "Hayır, olmadı."

Kesinlikle öyleydi ama umurumda değil. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kendimi bu kadar güvende, bu kadar güzel hissetmemiştim. Chris beni randevulara götürdüğünde güzel göründüğümü söylerdi ama bana hiç böyle bakmamıştı, sanki paha biçilmez bir sanat eseri ile lüks bir restoranda dört çeşit yemek arasında bir şeymişim gibi.

Aynı anda hem değerini bilmek hem de yutmak istediği bir şey...

Ve lanet olsun, Leo'nun beni yutmasını istiyorum. Haz almak da iyidir ama şu anda onun aç ağzının benimkiyle birleştiğini düşünmek, alışveriş merkezinden geçerken bir iç çamaşırı mağazasından aldığım saten külotu ıslatmaya yetiyor.

Aylarca şekersiz diyet yaptıktan sonra naneli kakaodan alınan ilk yudum gibi dudaklarına yaklaşıyorum.

İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmak üzereydik ki neşeli bir ses "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu ve Leo ile ben irkilerek birbirimizden ayrıldık.

Soyunma odasının girişinde, ellerini sade ama zarif siyah pantolonunun üzerinde kavuşturmuş minyon sarışına doğru dönüyorum. "Selam. Merhaba. O da neydi öyle?"

Gülümsemesi olduğu yerde sabit kalıyor. "Acaba size başka bir beden veya renk getirebilir miyim? Ayrıca şu da var

Kemik beyazı ve siyah elbise. Her ikisi de tatillerde giyip çıkarmak için harika."

"Üçünü de alacağız," diyor Leo ben cevap veremedi. "Orta boy, değil mi?"

"Evet ama benim üç elbiseye ihtiyacım yok Leo. Bu sadece abartılı değil, aynı zamanda adaletsiz de hissettiriyor. Dizinin tüm acil durum bütçesini tüketmek istemiyorum."

"Parasını dizi ödemeyecek," diyor, "ben ödeyeceğim. Ve üçünü de alacağız." Tekrar itiraz etmeye başladığımda sözümü kesti, "Bu elbisenin içinde görüldüğün gibi görünmeni sağlayan bir kıyafet bulduğunda, her renginden alırsın. Bu işler böyledir."

"Haklı, sanki sizin için yapılmış gibi görünüyor," diyor satıcı kadın ve daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Bunu sadece üç elbisenin komisyonu iyi olur diye söylemiyorum. Cidden, nefes kesicisiniz."

"O haklı," diyor Leo. "Ben de haklıyım ve sana bir 'köpek kakası için özür dilerim' hediyesi ısmarlayabilirim. O yüzden yapacağım." Sarışına dönerek soruyor: "Bot satıyor musunuz? Yumuşak deriden, içinde rahatça yürüyebileceğiniz bir şey?"

"Var. Ayakkabı bölümündeki arkadaşımı arayıp birkaç seçenek getirmesini söyleyeceğim." Beni düşünerek başını eğdi. "Siyah, sanırım? Üç renkle de giyebileceği bir şey?"

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "İkinizin beni ezip geçmesine sinirlenmem gerektiğini hissediyorum. Ama bu elbise o kadar yumuşak ki enerjimi toplayamıyorum."

Kadın sırıtıyor. "Güzel. Bırak seni şımartırsın. Bekçiler aşık olduklarında böyle yaparlar."

Leo, aramızdaki havayı aniden diken diken eden beceriksizliği bir kenara iterek, "Bekçi olarak anılmaktan onur duyuyorum," diyor. "İtiraf etmeliyim ki benim de kusurlarım var. Şapka denemek ve mağazadan çıkmadan önce parasını ödemeyi unutmak en büyük kusurlarımdan biri. Bu sefer alarmı çalıştırmamayı gerçekten çok isterim."

"Şimdi hesabınıza ekleyeceğim ve siz ayrılmadan önce güvenlik cihazları için tarattığımdan emin olacağım," diye güvence verdi kadın ona gülümseyerek. "Ayakkabıların yanı sıra çorap ve hortumları da hemen göndereceğim." Bakışlarını tekrar bana çevirerek, "7 numarasınız, değil mi?" diye soruyor.

Çıplak ayak parmaklarımı halıya geçiriyorum. "Nereden biliyorsun?" Göz kırıyor. "Bir şeyler biliyorum." Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Ve çay, değil mi? Earl Grey? Süt ve bal dokunuşu?"

Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım, hayretle. "Evet, aslında. Ve evet, lütfen. Kulağa harika geliyor."

"Mükemmel, bu arada ben Georgia," diyor. Leo'ya ekliyor: "Size bir kahve göndereceğim. Sade, yarım çay kaşığı şeker."

"Bir çay kaşığı olsun," diyor. "Kendimi vahşi hissediyorum."

Georgia kaşlarını çatıyor. "Kız arkadaşınıza bu tatil sezonunda üzerinde harika ve zarif duracağını düşündüğüm birkaç şey daha getirmeme izin verecek kadar çılgın mısınız?"

İtiraz etmeye başlıyorum ama Leo çoktan "Evet, lütfen. Ama saygıdeğer olsun, Georgia. Bir film yıldızı gibi görünebilirim ama bir yapımcının bütçesiyle çalışıyoruz. Beni buradan üç binin altında bir fiyata çıkarırsan, bir dahaki sefere büyük ve cazip bir alım yapmamız gerektiğinde kostüm ekibimi doğruca sana gönderirim."

Havada uçuşan dolar işaretlerini sayarken gözleri heyecanla parlıyor. "Hiç sorun değil. Şimdi arkanıza yaslanın, rahatlayın ve biraz eğlenelim!"

Gittiğinde tısladım, "Üç bin dolar mı? Delirdin mi sen?"

Sırıttırıyor ve omuz silkiyor. "Hayır, Sandy gösterisinden kalan çek dün gece banka hesabıma yattı ve ihtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Yani bu şapka hariç tabii ki. Bu şapka hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sana şapkayı sevdiğimi söylemiştim." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ama bu abartılı jest hakkında ne hissedeceğimden emin değilim."

Kaşları çatılır. "Bu sabah için kendimi kötü hissediyorum. Gerçekten Kötü."

"Yapmak zorunda değilsin. Bu senin hatan değildi ve geçmişte kaldı." Ani bir farkındalıkla burnumu kırıstırıyorum. "Tanıdığım herkes bunu televizyonda izleyene kadar..."

"Gördün mü? Bu sadece kötü bir sabah değil. Bu sana musallat olacak. Hatta bir meme bile yapabilirler ve sonsuza kadar internette işkence çekersin. En azından böyle bir durumda seni etkileyecek şekilde giyinmeni sağlayabilirim. Ve cidden, çok güzel görünüyorsun." Sanırım biraz üzgün bir ifadeyle, "Vermont'un bekâr erkekleri neye uğradıklarını şaşıracaklar," diye eklerken dudakları titriyor.

Ona Vermont'taki bekar erkeklerle ilgilenmediğimi söylemeye başladım.

Bekar erkeklerle hiç ilgilenmiyorum... O olmadığı sürece.

Ama sonra Vivian'ın yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Onun yüzü, tatlı kayınbiraderimin ve iki sevimli yeğenim Gilly ve Greer'in yüzleri. Sonunda kuzenimin çılgın yalanlarının -ve Leo'ya olan çekiciliğimin- kızkılık kurallarını ihlal etmeme izin vereceğine karar versem bile, ailesini bu duruma sokamam.

Frank, karısını travmatize eden bir adamla neden çıktığımı bilmek isteyecektir. Vivian'ı sahtekâr ve potansiyel bir sosyopat olarak ifşa etmeden bunu nasıl açıklayabilirdim? Frank karısını hiç tanımadığını düşünmeye başlayabilir.

Mutlu bir aileyi dağıtabilirim, peki ne için? Buharlı bir ilişki için mi?

Leo daha fazlasını istese bile, benim tüm dünyam Reindeer Corners'da ve o tam bir büyük şehir adamı. İşini uzaktan yapmanın bir yolunu bulabilse bile, oradan nefret eder ve ilişkimiz hızla çöker ve yanar.

Bizim için bir gelecek yok.

Sadece bugün ve yarışmayı kaybedip eve gönderilmeden önce bana tanınan kaç gün daha var. I

bunun tadını çıkarmalıyız - çok yakında bitecek olan heyecan verici bir an.

Ve bu durumda, neden bu çok hoş, çok seksi adamın beni alışverişe götürmesine izin vermeyeyim... sadece bu seferlik?

İç çekiyorum. "Pekâlâ. Cömertliğinizi bir şartla kabul edeceğim."

"Adını söyle."

"Fuarda sana yemek ve seçtiğin bir el sanatını ikram etmeme izin verdin."

Gülümsüyor. "Tamamdır. Yine de itiraf etmeliyim ki pek zanaatkâr sayılmam."

"Olacaksın," söz veriyorum. "Bu fuar bir sonraki seviye olacak. Geçen yılki etkinliğin web sitesindeki resimler inanılmaz. Muhtemelen bir market arabası getirmeliyiz, her ihtimale karşı taşıyacak çok fazla el işi bulabiliriz."

"Ben gerçek bir New Yorkluyum," diye alay ediyor Leo. "Ben market arabası kullanmam. Haftada iki kez, Tanrı'nın istediği gibi, delicesine ağır bir poşet dolusu yiyecek taşıyorum."

Mırıldanıyorum. "Metroda kollarının ağrması hoşuna mı gidiyor?"

"Kesinlikle öyle. Ve omuzlar," diye ısrar ediyor. "Hâlâ bir erkek olduğumu ve Yukarı Doğu Yakası'ndan bir nine olmadığımı böyle anlıyorum. El arabası için endişelenme. El işlerini ben taşıyabilirim ve şoförümüz bizi feribot istasyonuna bıraktıktan sonra bu çantaları otele geri götürür."

Georgia elinde bir tepsi sıcak içecek ve küçük, şeker kamışı şeklinde Noel kurabiyeleriyle içeri girerken "İyi fikir," diyorum.

Leo göz kırparak, "İyi fikirlerle doluyum," diyor.

"Ben de," diyor Georgia. "Bu yüzden kurabiye getirdim." Arkasında bir adam beliriyor, yüzü ayakkabı kutularından oluşan gerçek bir dağ tarafından gizlenmiş. "Oh! Ve işte botlar. Oturun, oturun, siz çayınızı yudumlarken ben de denemenize yardım edeyim."

Ve böylece, hayatımda ilk kez, Earl Grey yudumlarken başka bir insanın ipeksi bir çorabı dizime kadar sıyırmasının ve baldırımı sevgili bir arkadaş gibi saran deri

botların içine sokmasının nasıl bir şey olduğunu
deneyimledim. Eminim ailem

küçükken ayakkabılarımı giymeme yardım etti, ama ben hatırlamıyorum. Çocukken bile bağımsızdım. Beş yaşında ayakkabılarımı bağlamayı öğrendim ve altı yaşında okul için örgülerimi yapıyordum.

Ama şımartılmanın güzel olduğunu inkar edemem.

Leo'nun tüm bunlardan ne kadar keyif aldığını görmek daha da güzel. Georgia'nın diğer zarif parçalarını denediğim süre boyunca sırtıyor ve paketlerimi kapıya kadar taşıyan adam olmaktan gurur duyarak adımlarında bir sıçramayla beni soyunma odasından çıkarıyor.

Daha önce hiç benimle gurur duyan bir erkek arkadaşım olmamıştı.

Benim de hiç gurur duyduğum bir erkek arkadaşım olmadı.

Ama Leo kapıcıya yeni şapkasını sallayıp mutlu tatiller dilerken göğsüm ılık bir ağrıya doluyor. Evet, komik ve muhteşem, beni çıldırtan bir seks havası var, ama Leo'yu gerçekten özel kılan nezaketi.

Benim demekten gurur duyacağım bir adam.

Bunun yerine, kaldırımda şoförün yanaşmasını beklerken ona dönüp, "İnsanların gözünü korkutmak konusunda endişelenmemelisin. Önemli olanlar gerçeği görecektir."

Kaşları kalkıyor. "Peki bu hangi gerçek?"

"İyi bir adam olduğunu," diyorum. "Gerçekten iyi bir adam ve o otoriter dış görünüşünün altında çok tatlı biri."

Bakışlarımı külotumu yeniden tehlikeye sokan bir yoğunlukla tutarak, "Bunu sadece alışveriş sarhoşu olduğun için söylüyorsun" diyor.

"Söylemiyorum. Doğru olduğu için söylüyorum. Ailen dönüştüğün bu adamla gurur duyardı. Bundan hiç şüphem yok."

Gözlerini kırpıştırıyor, duygu dolu gözleri doluyor. "Teşekkür ederim."

"Her zaman," diyorum kolunu sıkarak. Ona sarılmayı tercih ederdim. Ona sarılmayı, sonra onu öpmeyi, sonra da bir an önce soyunması için dairesine geri dönmesi için onunla yarışmayı, ama aramızda büyüyen bu sıcak, harika duygu da iyi.

Leo Fenton'ın harika bir arkadaş olduğundan hiç şüphem yok. Ve belki bir gün, aramızda biraz zaman ve mesafe olduğunda, arkadaşlar yeterli gelecektir.

Aptal, diye fısıldıyor Kıyametin Sesi, bir süredir ilk kez sesini yükseltiyor, ama onu duymazdan geliyorum.

Aptal olabilirim ama umurumda değil. Bu adamla geçireceğim bir saniyeyi bile kaçırmaktansa aptal olmayı tercih ederim. "El sanatları fuarına hazır mısınız?" Sürücü kaldırırma doğru süzülürken sordum.

"Çok hazırım," diyor, kaşlarını sallarken ses tonundaki boğukluğu ortaya çıkarıyor.

Gülerek arka koltuğa geçiyorum.

Ben de hazırım.

on dört

...

Leo

T feribot o kadar kalabalık ki, üstteki açık hava güvertesine çıkmak zorunda kaldık. ılıman bir gün, ama New York'ta hala Aralık ayı. Suyu geçmeye başladığımızda, rüzgar

Paltolarımıza batan iğneler, Governors Adası'na ve yakınlarda nöbet tutan zgrlk Heykeli'ne doğru yol alırken bizi korkulukların yanında toplanmaya sevk ediyor.

Caroline'a sarılıp onu soğuğun en kötü etkilerinden korumak için mükemmel bir bahane olabilirdi ama bu dürtüye direniyorum. Onu çoktan alışverişe götürdüm, ona güzel dedim ve muhteşem kıçını, aklında sadece arkadaşlık olan herhangi bir erkeğin bakabileceğinden çok daha fazla szdm.

Caroline'a aşık olmayı kötü bir fikir yapan sadece Vivian ılgınlığı değil. Yarışmanın kazananlarını belirleme yetkim yok -bu Ainsley'nin işi- ama yarışmacılardan biriyle aşırı samimiyet kurmak iyi bir görüntü değil.

Kesinlikle daha önce yaptığım bir şey değil. Azgın Ev Kadınları'nın çekimlerinin sonunda setten ve dizinin "yıldızlarından" yeterince hızlı uzaklaşamıyorum.

Caroline sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, dişlerini gıcırdatarak sordu: "Bana Horny'nin perde arkasını anlat.

Ev hanımları. Oraya varana kadar aklımı soğuktan uzak tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"İşte, bu tarafa kay." Onu önüme doğru yönlendiriyorum, sırtı önüme bakıyor, ta ki korkuluklardan uzaklaşıp arkamızda bıraktığımız ufuk çizgisine bakana kadar. "Daha iyi mi?"

Titriyor ama onu daha da yakınımaya çekme isteğime direniyorum. "Evet, böylesi daha iyi, teşekkürler. Rüzgârın en kötüsünü engelliyorsun. Çok üşürsen bana haber ver, ben de bir tur atayım."

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Ben erkeğim, unuttun mu? Yiyeceklerini taşıyan, günde yirmi bin adım yürüyen ve soğuğu neredeyse hiç hissetmeyen erkeksi, vahşi bir New Yorklu."

Alaycı bir kaş kaldırarak bana bakıyor. "Metroda farelerle de güreşiyor musun?"

"Hayır, fareler evde Greg'in olduğunu biliyorlar," diyorum. "Tek yapmam gereken onları Şeytan'ın ziyaretıyla tehdit etmek, sonra da kaçıyorlar."

"Güzel. NYU'daki ikinci yılımda yurttta fare istilasası vardı. Uyandığımda bir tanesi yatağımın ucunda oturmuş, sanki önce hangi parçamı kemireceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceliyordu."

Titriyorum. "Lanet olsun. Yıllarca kâbus görürdüm. Haşaratlardan hoşlanmam. Büyük bir şehirde yaşamamanın en sevmediğim yanı."

"Vermont'un kırsal kesiminde şehir fareleri yok ama tarla fareleri bir sorun. Özellikle de sonbaharda, soğuktan kaçmaya çalıştıklarında. Ayrıca çatı katlarımızda yarasalar, saçaklarımızda eşek arıları ve verandalarımızın altında doğum yapan kızgın köstebekler var."

Sırıtiyorum. "Belki de taşrada geçen bir reality şov yapmalıyım."

"Yani, yapabilirsin. Köstebek olayı oldukça heyecan vericiydi. Büyükanneimin evinin altındaki anne ve yavrularını kalıcı yuvalarına götürmeleri için av bekçisini çağırmak zorunda kalmıştık." Omuz silkiyor ve paltosunun içine daha sıkı sarılıyor. "Ama tüm vahşi yaşam faaliyetlerine rağmen,

Dağlar oldukça sakın. Son zamanlarda yaşanan en heyecan verici şey ise büyük şekerleme kavgası."

"Sakın bana Reindeer Corners sokaklarında birbirlerine şekerleme fırlattıklarını söyleme. Yalan söyleyemem, kulağa heyecan verici geliyor. Ve lezzetli."

Gülüyor. "Hayır. Reindeer Mercantile bir şeker tezgahı açtı ve önüne Vermont'taki En İyi Şekerleme'ye sahip olduklarını ilan eden bir tabela koydu."

"Çok cesurlar. Yeşil Dağlar'da çok fazla şekerleme var."

"Var. Yüz yılı aşkın bir süredir kasabada şekerleme satan Reindeer Corners Country Store'un tam karşısında yapmamış olsalardı bile cesurca bir hamleydi."

Korkudan nefesim kesildi. "Bu ne cüret!"

Gülümsemeye karşı koyuyor ve ekliyor, "Biliyorum, değil mi? Büyük bir skandal. Kasaba temelinden sarsıldı ve taşra mağazasının sahibi Jackie çok kızdı."

"Anlaşılır bir şekilde," diye mırıldandım. "Peki, ne yaptı? Şafakta tabanca mı? Lütfen bana şafakta tabanca olduğunu söyleyin."

Caroline kıkırdayarak başını sallar. "Hayır, taşra dükkânı kendi şekerlemelerinin denemeye değer tek şekerleme olduğunu söyleyen bir tabela astı. Sonra tüccar daha büyük bir tabela asarak köy dükkanını şekerleme yarışına davet etti. Sonra kır mağazası en büyük tabelayı astı ve gerçek Vermonluların kır mağazası şekerlemelerini sekize bir tercih ettiğini söyledi. Bunun üzerine market onları reklam panosu dikmekle suçladı ve şerif departmanına resmi şikayette bulundu. Vermont'ta reklam panoları yasadışı olduğundan, ilçe tabelayı ölçmesi için birini göndermek zorunda kaldı. Yerel bir haber kanalının muhabiri hikayeyi ele aldı, bir sendikanın sabah programı tarafından ele alındı ve... gerisi tarih oldu. Ertesi hafta kasaba şekerleme skandalına meraklı turistlerin akınına uğradı."

Başımı iki yana sallayarak, "İnsanların kafaya takmaya karar verdiği şeyler," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Biliyorum. Çok aptalca ama bu bir şey haline geldi. Fudge Feud tişörtleri ve kupaları var ve insanlar özellikle her iki fudge'ı denemek için kasabaya geliyor ve kasaba meydanında hangisinin daha iyi olduğu konusunda kavga ediyorlar. Çoğu zaman şaka yapıyorlar ama geçen ay New Hampshire'dan gelen bir çift arasında işler kızıştı. Sanırım ikisi de amatör fırıncıymış ve New Hampshire'dan gelenler çok dengesiz insanlar."

"Bu eyalet sloganıyla hiç de sürpriz değil. 'Özgür Yaşa ya da Öl' mü? Bu çok etkileyici. Özgür yaşamayı ya da bilek güreşi yapmayı tercih ederim. Ya da çamur güreşini. Ya da seçeneklerimizi tartışmak için bir toplantı düzenlemeyi. Doğrudan ölme kısmına geçmeden önce bir şeyler yapalım."

"Anlaştık." Burnunu kırıştırıyor. "Yine de toplantılardan nefret ediyorum. Restoran müdürümüz Emmie o kadar çok soru soruyor ki, aylık bir toplantıdan üç saatin altında çıkmamız mucize." İç çekiyor ve omuzları hafifçe göğsüne yaslanana kadar biraz geriye yaslanıyor ve kollarımı ona sarma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz oluyor. "Şimdiden Ocak ayından korkmaya başladım. Yılın bütçesini o zaman yapıyoruz. Emmie'nin keyfi yerindeyse bütün bir gün sürebilir."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum. "Azgın ev kadınlarını güdüyor olabilirdin. Eğer bu dizi tutmazsa, Şubat ayında ev kadınlığı görevine geri döneceğim."

Bana dönüp bakıyor, yüz ifadesi aydınlanıyor. "Oh, hadi ama. Kulağa harika geliyor. Çok eğlenceliler."

"Komik ve korkunç. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz iğrenç. Seks harika bir şey ama benim naçizane fikrime göre, belli bir miktar sağduyu da işin içinde olmalı. Eğer bir daha asla bir kameramanı kapalı bir kapının dışına gönderip diğer taraftaki sevişme seslerini yakalatmak zorunda kalmazsam, çok yakında olacak."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, bunu görebiliyorum. Televizyonda seslendirmeler, müzik ve hızlı bir kesmeyle komik oluyor ama gerçek hayatta her zaman böyle durumlarda olmak ürkütücü hissettiriyor. Arkadaşım Kayla'yı öpüşürken görmek bile hoşuma gitmiyor."

ve lobide ökseotunun altında sevişirken kıyafetlerini çıkarmıyorlar."

"Lobide ökseotu mu var?"

"Ve kütüphane, ziyafet odası ve üst kattaki koridorda saklı bazı yerler."

Başımı salladım. "Zehirli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir omzunu kaldırıyor ve bırakıyor. "Biliyorum ama misafirler her yıl bunun için yalvarıyor."

"Bütün parçaları. Meyveleri, sapları ve yaprakları. Biliyorum çünkü ben-" Zor bir bölgeye girmek üzere olduğumu fark ettiğimde ara veriyorum.

Caroline'ın gözleri kısıılır. "Çünkü sen ne?"

Bir süre dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama sonunda itiraf ediyorum: "Çünkü Vivian eve girmesine izin vermiyordu. Bir keresinde şaka olsun diye çiftçi pazarından biraz almıştım ama Greg'in yiyip ölmesinden korktu. Güvende olmak için iki blok ötedeki kompost kutusuna götürmemi istedi."

"Onu geride bırakması çok çılgınca," diyor Caroline, kaşları kırışarak. "Onu erkek arkadaşlarından daha çok sevdiği için ona takılırdım. O kedinin üzerine titrerdi."

Başımı salladım. "Evet, öyleydi. Ama benim de üzerime titrerdi... ta ki beni terk edene kadar."

Caroline çenesini kaldırarak döndü. "Seni incittiği için üzgünüm." "Sorun değil. Ben iyiyim. Gerçekten. Bunu asla uzun vadeli yapamazdık; bunu şimdi anlıyorum. Sadece..."

Bir nefes alıyorum ve kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf ettiğimi duyuyorum: "Beni çıldırtan şey kendimden şüphe etmemi sağlaması. Eskiden insanları okumakta iyi

olduğumu, kime güvenebileceğimi iyi bildiğimi düşünürdüm. Yalanın kokusunu on adımda alırım sanırdım ama Vivian gittiğinde... Bana ve benim hakkımda o kadar

çok yalan söylediğini fark ettiğimde..." İç geçirdim. "İnancımı sarstı. Kendime olan inancımı."

Caroline bir elini göğsüme koyuyor ve keşke yakalarımı sonuna kadar iliklememiş olsaydım dedirtiyor. Elini sadece kazağımda hissetmek isterdim.

Bu kadın beni kendine çekiyor.

Kıyafetlerimin arasından masum bir dokunuş bile lanet günümü mahvetmeye yeterdi.

"Özür dilerim," diyor. "Chris ve Rockette olayını düşünmek için fazla zamanım olmadı ama düşününce eminim benim de kafam karışacak. Beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Ya da en azından benim fikrimi sevdiğini. Mizah anlayışım onun için her zaman bir gizemdi ve okumaya neden bu kadar çok zaman harcadığımı anlayamıyordum ama... tüm kutularını işaretlediğimi sanıyordum. Buralıydım, dördüncü nesil dağcıydım, çekiciydim, onun kadar yürüyüş yapmayı seviyordum ve ona Güney Vermont'taki en iyi jakuziye ücretsiz erişim sağlayan bir işim vardı." Omuz silkiyor. "Ve her zaman etrafımdaydı. Hafta ortası randevu gecemizde işten sonra nefesimi zor tutuyordum ve o aşağıda Netflix'te ne izleyeceğimizi ya da sandviç için öğle yemeği etim olup olmadığını soruyordu. Şehirde bir kadınla kaçamak yapmak için nasıl vakit bulabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Her zaman ayak altında gibi görünüyordu."

"Ayak altında," diye alaycı bir şekilde yankıladım. "Görünüşe göre siz ikiniz cennette yaratılmış bir eşsiniz."

Gülüyor, o çok sevdiğim boğuk kahkahasıyla. "Biliyorum. Berbat biriyim ama zamanın yarısında beni deli ediyordu. Sanki onun kız arkadaşı değil de mesai sonrası kapıcısıymışım gibi hissediyordum. Uzun süreli bir ilişki için de uygun değildik. Bunu uzun zamandır biliyordum." Düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Belki de bu yüzden yalan söylediklerini anlayamadık?"

"Olmaması gerektiği için mi?"

"Hayır, çünkü biz de yalan söylüyorduk" diyor. "Onlara... ve kendimize."

Kaşlarını alnından yukarı kayıyor. "Anlayışlı, Bayan Cane." "Teşekkür ederim, Bay Fenton," diyor, bakışlarını

Onu öpme isteğini neredeyse dayanılmaz hale getiren bir yoğunluk. "Kendime yalan söylemekten yoruldu. Şu andan itibaren, zor olsa bile doğruyu söylemek istiyorum."

"Kulağa korkutucu geliyor." Dönen saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ve cesur."

Dudakları aralanıyor ama o daha konuşmadan yanımızdaki yaşlı kadın bir çığlık atıyor ve bir kolunu başının üzerinde cırparak hızla sola doğru savruluyor. Bir eliyle kuşlara saldırırken diğer eliyle hâlâ tutunduğu simit için iki martının kavga ettiğini görmek için yukarı bakıyorum.

Harekete geçerek, kollarımın geniş hareketleriyle kuşları kışkışlarken bir yandan da bağıyorum: "Hey, defolun buradan! Kendi atıştırmalıklarınızı alın, sizi açgözlü küçük pislikler. Defolun! Defolun!"

Üçüncü hamlemde parmak uçlarım en yakındaki kuşun tüylerine değiyor ve ikisi de öfkeli çığlıklarla havalanıyor, gökyüzünde dönerken adıma küfrediyorlar.

"İyi misin?" Caroline bir kolunu kadının omuzlarına dolayarak onu sabit tutmaya yardımcı olmak için soruyor.

Kadın elinin tersiyle yüzünü sildi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim." Titrek bir kahkaha atıyor. "Neden dayanmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Bir martı yedikten sonra simit yemek istediğimden değil, sadece... bir türlü bırakamadım."

"Sanırım hepimiz bazen bu sorunu yaşıyoruz," diyor Caroline nazikçe. "Ana güverteye inmek için yardım ister misin? Atıştırmalık büfesinin tüm yolculuk boyunca açık olacağını söylediler. Bir simit daha alabilirsin."

Kadın gülümser ve Caroline'ın elini okşar. "Hayır, teşekkür ederim tatlım. Neredeyse geldik. Bahse girerim panayırda krakerden daha iyi şeyler vardır. El işi mi yapıyorsun? Ben eskiden beri yorgancıyım. Neredeyse otuz yıldır!"

"Büyükannem bir yorgancı," diyor Caroline. "Lisedeyken bana öğretmeye çalıştı ama parçaları asla düzgün kesemedim. Onun yerine tığ işi yapmayı öğrendim. Her yıl otelimın kış harikalar diyarı sergisi için tığ işi elfler yapıyorum."

"Ne kadar muhteşem! Ne eğlenceli, elflere bayılırım." Kadın bana dönerken gözleri parlıyor, "Peki ya sen yakışıklı? Bana daha çok örücü gibi görünüyorsun."

Sırıtiyorum. "Hayır, bu sakar için iğneli bir şey yok. Kendimi kazığa oturtmayacağıma güvenemem. Sulu boyaya sadık kalıyorum

hafta sonları park."

Caroline'ın kaşları kalktı. "Öyle mi? Resim mi yapıyorsun?" "Kötüyümdür," diye uyarıyorum onu. "Gerçekten kötüyüm."

"Görmek istiyorum," diyor, daha az heyecanlı görünmüyor.

"Ben ciddiylim," diye ısrar ediyorum. "Bir keresinde resimlerimden birini sosyal medyada paylaştığımda takipçilerimin yarısını kaybettim."

İşliıyor. "Güzel. Bu kadar çok insanı rahatsız ettiyse, sanat olmalı."

"Sanat arkadaş edinmek için burada değildir," diye onaylıyor kadın bilge bir baş sallayışla. "Sanat duygulara ilham vermek içindir. Olumlu ya da olumsuz." Simidinden bir ısırık alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor.

Caroline ona geniş gözlerle bakar.

Kadın bir küfür savurarak ısırığı parmaklıkların üzerinden suya tükürmek için döner.

Kendisine Harriet diye hitap etmemizi istediği Harriet'i martı kaynaklı bir hastalıktan ölmeyeceğine ikna ettiğimizde, büfeden su alması için ana güverteye inmesine yardım ettiğimizde ve pencerelere yakın bir koltuğa yerleşmesini sağladığımızda, neredeyse gemiden inme vakti gelmişti.

Caroline ve ben çıkış kapısının yanında durmuş, sanki bir sırrımız varmış gibi birbirimize sırtıyoruz.

"Bana sanatını göstermelisin," diye fısıldıyor. "Çok merak ediyorum."

"Bana seninkileri gösterirsen," diyorum, cevap verirken gözlerinin kararmasına bayılıyorum, "Sana benimkileri gösteririm. Kayla'ya mesaj atıp elflerin fotoğraflarını çekmesini isteyeceğim. Eğer kartlarını doğru oynarsan, sana bayram hediyesi olarak postayla bir tane göndermesini bile sağlayabilirim."

Caroline'ı bayram hediyesi olarak almayı tercih ederdim ama başımı sallayıp elimi ona doğru uzattım. "Anlaştık."

Elimi tutuyor ve ben de parmaklarını sıkıyorum, iskelenin açılmasını beklerken feribotun yanaşırken sallanmasının tutunmaya devam etmek için yeterince iyi bir bahane olduğuna karar veriyorum.

Eninde sonunda bırakmam gerekecek,
ama şimdi değil. Şu anda değil.

fi1teen

...

Caroline

Tada saf bir tatil büyüüdür.

Terk edilmiş askeri lojman blokları arasındaki devasa çimenlik - Vali Adası bir zamanlar Sahil Guard enstalasyonu her türden zanaatkârla dolu. Leo ve ben sıcak bir elma şarabı alıp tepemizde asılı ışıkların altında dolaşıyor, elle dökülmüş mumlara, takılara, buluntu malzemelerden yapılmış süs eşyalarına ve kışın şehrin büyüleyici yağlı boya tablolarına hayranlıkla bakıyoruz.

Kendim için fısıltı kadar ince gümüş ipliklerle birbirine bağlanmış bir çift sallantılı, ay-yıldızlı küpe seçiyorum ve Leo bir şapka daha alıyor - bu sefer bir çorap şapkası. Parasını ödemeye çalışıyorum ama beni başından savıyor, kredi kartını tezgâhtara doğru uzatırken beni omuzlayarak yoldan çekiyor.

O dikkatini dağıtırken, daha önce gördüğüm nane çizgili atkılı, huysuz görünümlü kızıl bir kedinin suluboya resmini satın almak için yolun karşısına geçiyorum. Oldukça pahalı ama mükemmel bir şey ve Leo'ya bu mükemmel gün için teşekkür etmek istiyorum.

Daha sonra yemek kamyonlarına giderken çantamdan çıkardığımda yüz ifadesi yumuşadı, "Vay canına. Tatilleri sevseydi Şeytan olurdu."

Sırıtiyorum. "Tıpkı ona benziyor, değil mi? Dayanamadım. Hanuka Bayramınız kutlu olsun!"

"Bayıldım," diyor, gözle görülür bir şekilde duygulanmış görünüyor. Ve biraz da üzgün...

Kolumu onunkine doluyor ve pazusunu sıkıyorum, bunu ona rahatlık vermek istediğim için yaptığımı söylüyorum kendime, kıyafetlerinin altındaki güçlü vücudunu hissetmek beni heyecanlandırdığı için değil. "Bana kedinin özleyeceğini söyleme, Fenton. Greg'e burada ihtiyacın olursa taşınma işini her zaman iptal edebileceğimizi biliyorsun. Hiç sorun değil."

Sırıtiyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Hiç şansın yok, Cane. O senin. Sadece... Arkadaşlarım hediye alışverişi yapan tipler değil ve artık pek ailem de yok. Hanuka hediyesi almayalı uzun zaman oldu. Özellikle de bu kadar güzelini. O yüzden... teşekkür ederim."

Göğsüm ağrıyor, söz veriyorum, "Bir şey değil. Ve kendini ömür boyu tatil hediye listemde say. Ya da sen bana her Aralık ayında sana saçma sapan şeyler göndermeyi bırakmamı söyleyene kadar. Uyarayım, genelde şaka amaçlı hediyeler veririm. Hediye verme işini çok ciddiye alırsam tatiller stresli olmaya başlar."

"Ben bir komedi yazarıyım. Bir şaka hediyesinin ihtişamını daha iyi kim takdir edebilir? Listenizde yer almaktan onur duyarım."

Gülümsüyorum. "Güzel. O zaman anlaştık. Gitmeden önce adresini defterime yazacağım."

Git.

Söylediğim yanlış bir şeydi. Şenlikli havamız azalıyor, öğleden sonraki hava daha önce olduğundan daha serin hissettiriyor. Ancak kısa süre sonra, piknik masalarının üzerindeki hoparlörlerden eski tatil melodilerinin yükseldiği ve rahat ateş çukurlarında şenlik ateşlerinin çıtırdadığı yiyecek kamyonlarına ulaşıyoruz. Kızarmış hamur, taze ızgara et ve sıcak şarap kokusu bizi neşelendiriyor ve üç ülkeyi gezip yediğimizde ikimiz de yeniden gülümsüyoruz.

"Şimdi işin zor kısmı. Son atıştırmalığı seçmek," diyor

Leo, satıcıların sırasını daralmış bir evetle tarayarak.
"Brisket

taco mu yoksa portakal soslu füme kaz mı?"

"Her zaman taco," diyorum. "Kaz yemek intikam açısından ilgi çekici olsa da. Ben çocukken ailemin çiftliğinde kazlarımız vardı. Salıncağımın altına pislerlerdi ve Francine okuldan önce tavukları beslerken arkamdan gizlice yaklaşıp kıcımı ısırmaı severdi."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç hoş değil, Francine. Onun nesi vardı?" "Emin değilim," diyorum. "Kıskanmış olabilir."

"Kıskanmış olabilir."

Anneme tapardı ve o dışarıda barakada kalmak zorundayken benim Cherry ile evin içinde uyumamdan pek memnun değildi."

"Annenin adı Cherry mi?"

"Evet. Cherry ve Bart Cane, Reindeer Corners'ın en sevimli çifti." Alaycı bir gülümsemeyle ekliyorum, "Ve en habersizleri. Doğum belgesini imzalayana kadar bana 'Şeker Kamışı' adını verdiklerini fark etmediklerinde ısrar ediyorlar."

Gülüyor. "Hayatta olmaz."

"Evet, öyle. Bana annemin kız kardeşi Candace'in adını vermişler, o da farklı bir soyadına sahip olacak kadar şanslıymış. Ama ikisi de çok tatlı insanlar ve harika ebeveynler. Gerçi ne zaman yuva kuracağım konusunda benim istediğimden daha fazla stres yapıyorlar." "Chris'le ayrıldığım için üzülecekler."

"Gerçekten onun senin için doğru kişi olduğunu mu düşündüler?" Leo soruyor, ses tonunda bir miktar yargılama var.

Başımı salladım. "Hayır, ama sanırım bir aile kurmanın eşiğinde görüldüğüm için memnun oldular. Artık gençleşmiyorum, biliyorsun. Otuz dört yaş tehlikeli bir şekilde 'yaşlı hamilelik' bölgesine yakın ve annemle babam torun sahibi olmak için yanıp tutuşuyor."

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Çocuk istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum, omuzlarım kulaklarıma yaklaşıyor. "Yani, anne olma fikrini seviyorum, ama sadece resimde mükemmel bir babam varsa. Tek başıma yapmak istemiyorum."

Ya da benim kadar çocuk istemeyen bir adamla. Babam her zaman benim yanımdaydı, en az annem kadar. Ben de çocuklarım için aynısını istiyorum. Eğer olursa."

Leo ciddiyle başını sallıyor. "Bu mantıklı."

Gözlerimin ucuyla ona bakarak, "Ya sen?" diye soruyorum.

Dudakları bir tarafa yapıştı. "Sanırım o gemi benim için kalktı."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ben yaşıyorum."

"Kırk yaş yaşlı değil," diye alay ediyorum.

"Eğer otuz dört yaş hamilelikse, kırk yaş da kesinlikle babalıktır. Spermim muhtemelen eğri bögürü ve yanlış."

Gölüyorum. "Eğri bögürü ve yanlış mı?"

"Mutasyona uğramış," diyor. "Aradığım kelime buydu. Muhtemelen geriatrik mutant spermim var."

Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Bence iyi olacaksın. Geri kalanın şu ana kadar iyi dayanıyor gibi görünüyor."

"Evet, ben de seninle aynı durumdayım. Çocuk sahibi olmayı ancak doğru bir partnerim olursa isterim ve şu ana kadar bu konuda pek iyi olduğum söylenemez."

"Belki de şansın dönüyordur," diye fısıldadığımı duyuyorum, yanlış olduğunu bilsem de.

Leo'ya göre bir kadın değilim ama olmak da istiyorum. "Belki de öyledir," diyor, yüzü benimkine yaklaşırken.

Yaklaşıyor, yaklaşıyor... nefesim göğsümde kilitlenene, dudaklarım beklentiyle karıncalanana ve kalbim hoparlörlerden yükselen Jingle Bell Rock ritmine eşlik edene kadar.

Beni öpeceğinden eminim ama onun yerine ağzı benimkinden birkaç santim ötede duraklıyor ve mırıldanıyor: "Sana bir taco alsam ve senin şerefine sefil kaz etiyle ziyafet çeksem nasıl olur?"

İç çekip başımı salladım, "Evet, lütfen. Sen bunu yaparken ben de ikimize birer sıcak şarap getireyim mi?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor.

Ve öyle. Çok güzel bir plan. Öpücükler olmasa bile, günü Leo ile geçirmek yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Ama öpücükler olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

Yemeğimizi bitirip adanın lüks kamp alanındaki ışık gösterisinde dolaşırken, gün batımının ilk ışıklarında Özgürlük Heykeli'ni hayranlıkla seyrederken, Noel ağacının yanında onu öpmek istiyorum. Rıhtıma dönerken İyi Kral Wenceslaus'un akortsuz bir yorumuna eşlik ederek bir saman arabasına atladığımızda, durum daha da kötüleşiyor. Dönüş feribotuna bindiğimizde, Leo'nun paltosunun altında tekneye son bir bardak sıcak şarap soktuğumuzda, kollarımı boynuna dolamamak ve ona en sevdiğimin o olduğunu söylememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ama bu çılgınlık olurdu.

Birisi sadece bir iki günde en sevdiğin kişi olamaz.

Leo'yu çok az tanıyorum. Karanlık, anlaşma bozucu sırlar saklıyor olabilir. Alaycı tavrının ardında gizlenen bir öfkesi

olabilir. gülümsüyor veya bir

BAĞIMLILIK için Saya veya

Downers Ya da televizyon yapımcıları bugünlerde

hangi uyuşturucuyu kullanıyorsa. Kendine bir sandviç yaptıktan sonra tüm dolapları açık bırakabilir veya yazın sandaletle çorap giyebilir veya

yatakta kraker yemek.

Ama aramıza girebilecek her şeyin bir listesini yapsam bile, içten içe daha iyisini biliyorum.

Hayatımda ilk kez, hiçbir çekincem, şüphem yok, sadece Leo'nun beklediğim kişi olduğuna dair sessiz bir kesinlik var.

Vivian'ın onunla ilk tanışması çok kötü oldu.

"Bir yudum?" diye soruyor gemiye bindiğimizde, sıcak şarap dolu kâğıt bardağı göstermek için ceketini gizlice açıyor.

"Evet." Aldım ve sıcak şaraptan bir yudum yuttum, alkolün gerginliği azaltacağını umuyordum.

Bunun yerine, boğazımdan aşağı ve göğsüme doğru akıyor, sonra bir şekilde midemi atlayıp kalçalarımın arasında yanmaya başlıyor ve işleri daha da kötüleştiriyor.

Sıcak,  grılı his Şimdi sadece Leo'nun s nd rebileceği beş
alarmlı bir yangın.

Tam bunu yapmak üzereydim - dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak ve tomurcuklanan arkadaşlığımızı mahvetmek - kardan adam gibi giyinmiş bir adam koridorda dans ederek "Annemi Noel Baba'yı öperken gördüm" şarkısını söylerken, beline bağladığı taşınabilir hoparlörden teneke gibi bir müzik yayılıyordu. Elinde ucundan yeşil bir dal sarkan bir olta tutuyor ve boynunda şöyle yazan bir tabela taşıyor: İpuçları Takdir Edilir.

New York'lu bir dolandırıcının çiftleri ökseotunun altında para için tuzağa düşürdüğünü düşünmeden önce, yanımızda durdu ve direğini yerine salladı.

"Ho ho ho, bakın ökseotunun altında kim varmış?" diye bağırarak koridorun diğer tarafında oturan kız öğrenci birliğindeki kızlardan rahatsız edici bir kahkaha dalgası topladı.

Bunun kader olduğuna karar vererek Leo'ya doğru dönüyorum. Sevişmek için bu mükemmel bahaneyi başka nasıl açıklayabilirdim ki?

Ama ben daha çenemi kaldıramadan Leo, Frosty'nin bahşiş kutusuna beş dolarlık bir banknot atıyor ve gürlüyor: "Teşekkürler dostum, biz sadece arkadaşız."

Utanç içime doluyor, midemi büzüyor ve içimde fokurdayan köpüklü duyguları soğutuyor. Nasıl konuşacağımı hatırladığımda boğazımdan hafif ve esintili bir şeyler çıkacağını umarak nefes alıyorum. Ama ben daha konuşmadan Leo eğiliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni değerli, yeri doldurulamaz bir şeymişim gibi yanına yatırırken uzun bir süre onları orada tutuyor.

Gözlerim kapanıyor ve parlak, ışıltılı bir an için onu hissediyorum...

Şenlikli country şarkılarında yazdıkları şey budur. Hallmark'ın bayram şarkılarında hissetmemizi istediği şey bu.

Noel filmi maratonları.

Bu, mükemmel bir tutam tatil büyüğü ile bağlanmış bir aşk...

Büyülü alın öpücükleri veren bir adama hızlı ve sert bir şekilde aşık oldum.

Kardan adam bize mutlu tatiller dilerken ve koridorda step dansı yaparken kıskançlıkla iç çekiyoruz.

"Umarım sorun olmamıştır," diye mırıldanıyor Leo geri çekilip kaçak şarabımızdan bir yudum alırken.

"Mükemmeldi." Bakışlarını tutuyorum, tam olarak olmam gereken yerde olduğumdan bir kez daha eminim.

Bu aşk, t a m a m . Bu gerçek bir anlaşma, benim için kartlarda olmadığını düşünmeye başladığım şey.

Şimdi geriye kalan tek şey... bu konuda ne yapacağım?

on altı

...

Leo

I Cehennemdeyim.

Cehennem, sana söylüyorum.

Çekimlere bir gün bile ara vermek Caroline'dan uzak kalmak cehennemdir.

Cehennem de onu salı günü ona aldığım beyaz kazak elbisenin içinde izliyor, kalçalarını sallayarak ejderhaları öldürecek kadar seksi görünüyor ve bu kez yumruklaşmadan ya da çörekler havada uçuşmadan çayhane yarışmasının ikinci çekimini domine ediyor.

Ainsley, Meredith ve Hannah yarışmadayken oyunu daha önce oynamış olan yarışmacıların haksız bir avantaja sahip olmamasını sağlamak için oyunu bir hız mücadelesi yerine bir hafıza mücadelesi haline getirecek şekilde değiştirdi.

Caroline'ın hız konusunda da başarılı olacağından eminim - çay sandviçlerini ılık hızında hazırlayıp tabaklara koyabileceğinden şüphe bırakmayan kontrollü bir zarafetle hareket ediyor - ama ezberleme konusunda gerçekten parlıyor. Sekiz siparişi hafızasına kaydederken, her birini tutarken odaklanması ve zekası tam olarak sergileniyor.

Dikkatlice sahnelenmiş "kesintiler" tarafından saldırıya uğrarken, son derece spesifik, alerjisi olan misafirin isteklerini aklında tutuyor.

Hoparlörlerden garip müzik ve ses efektleri patlamalar halinde yükseliyor. Bu arada, mutfakta şef rastgele aralıklarla yere sac tava düşürüyor ve sorun çıkarmak için tutulan aktörler sürekli olarak çay salonuna girip çıkıyor, gitmek için kahve, tuvaleti kullanmak için izin veya en yakın metro istasyonuna yol tarifi istiyorlar.

Caroline dikkat dağıtıcı unsurların üstesinden kolaylıkla gelir ve oyuncuların "sorunlarını" çözmelerine yardımcı olurken aynı zamanda çay tepsilerini hazırlayarak ve konuklarının bir an bile ihmal edilmemesini sağlayarak bonus puanlar kazanır. Yarışmayı en yakın rakibi Millie'nin on puan önünde mükemmel bir puanla bitiriyor.

Jenna ve Eduardo, her ikisi de saygın puanlarla üçüncülük için berabere kalır ve Ainsley anlık bir kararla her ikisinin de yarışmaya devam etmesine karar verir.

Oyuncular dışarıdaki zanaat hizmetleri çadırında çörek ve çay almak için dağıldıktan sonra monitörlerin arkasında bana katılırken "Umarım sorun olmamıştır" diye tıslıyor. "Beraberlik daha fazla oyuncuyu oyunda tutmak için iyi bir bahane gibi göründü. Eduardo ve Jenna masaya diğer ikisinden daha fazla drama getiriyor. Jenna izin gününü Caroline'ın kirli çamaşırlarını arayarak geçirdi ve Eduardo da palyaço Bingo ile ateşli bir randevuya çıktı. Millie ve Caroline ise odalarında oturup pijamalarıyla Die Hard maratonu izlediler."

"Mükemmel bir franchise," diye mırıldanıyorum, Millie'yi kıskanarak. Caroline'la birlikte pijamalarımınla yatakta olmak istiyorum.

Ayrıca Caroline ile pijamalarım olmadan yatakta olmak istiyorum ki bu ciddi bir sorun haline geliyor. Vivian'la olan geçmişimin birlikte olma şansımızı mahvetmemesi gerektiğine onu ikna edebilsem bile, çekimler bitene kadar harekete geçemem. Bu etik olmaz.

Ainsley ciddiyetle başını sallayarak, "Gerçekten öyle," diyor.

"Ne oldu?" Caroline'ın dışarıdaki çadırdan gelen kahkaha sesiyle dikkatim dağılmış bir halde mırıldanıyorum.

"Zor Ölüm serisi," diyor Ainsley. "Mükemmel. Senin de dediğin gibi. Özellikle de üçüncü film. Çok hafife alınmış." "Üçüncü filmde yeni bir anlatı yapısı sunmalarına bayılıyorum.

"Trevor da onun yanına yaklaşırken aynı fikirde. "Ve kusurlu kahraman mecazına yaslan."

Ainsley, aşık olduğu kızın ortaya çıkmasıyla yanaklarından yeşil kazağının yakasına kadar pembe bir renge bürünür. "Evet! Mükemmel. Benim naçizane fikrime göre gelmiş geçmiş en iyi aksiyon filmlerinden biri."

Trevor, "Noel arifesi günü Chelsea Indie Sineması'nda gösterilecek, ilk iki filmin saat ikide başlayacağı üçlü bir film," diyor. "Bugün geç saatlerde bilet alacaktım. Eğer planınız yoksa... belki bana katılmak istersiniz?"

Ainsley'nin yüzündeki sevinç, Caroline'ın alnını öptüğümde içimi dolduran coşkuyu yansıtıyordu ve kalbimin üç kat büyümesine neden olan bir iç çekişle bana doğru eğildi.

Ainsley aşık.

Aşık oldum.

Ama neyse ki sağ kolum olan kadının mutlu sona ulaşmasının önünde hiçbir engel yok.

"Hayır, planım yok ve kulağa eğlenceli geliyor. Ama boş olup olmayacağımı bilmiyorum." Bana doğru baktı. "Leo ve ben o sabah ilk bölümün kaba kurgusu üzerinde çalışacağız. Ne zaman yapacağımızdan emin değilim-"

"Tatilden sonraya bırakırız," diyorum gülümseyerek. "Gitmelisin."

"Emin misin?" diye soruyor, gözleri kocaman. "Yani, ilk kurguyu olabildiğince çabuk hazırlamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İncelememiz gereken çok fazla görüntü olacak ve-"

"Bunun için endişelenme." Kulaklığımı en yakın monitöre yerleştirdim ve ceketime uzandım. "Bize bir şey olmaz. Ağlar

zaten Ocak ortasına kadar yeni başvuruları incelemeyecek. Bolca vaktimiz olacak. Git hadi. Keyfinize bakın."

"Tamam." Ainsley, Trevor'a dönüp gülümsüyor. "O zaman evet, seve seve giderim. Gösteriye çantamda gizlice Noel kurabiyeleri sokacağım."

O da ona gülümsüyor. "Ben de patlamış mısır alacağım ve karbonhidrat ve şekerle birlikte proteine de ihtiyacımız olursa diye cebime biraz kurutulmuş et koyacağım."

Ainsley kıkırdıyor. "Hiç kurutulmuş et yemedim ama iyi bir plana benziyor. Dört gözle bekliyor olacağım."

"Yarın görüşürüz, Trevor. Bugün harika iş çıkardın," diyorum Ainsley ile çıkışa doğru ilerlerken. Sesimi alçaltarak, "Gerçekten daha önce hiç kurutulmuş et yemedin mi? Seninle 'konuşmam' mı gerekiyor genç bayan?"

Ainsley daha da kızardı. Trevor'ın duymadığından emin olmak için hızla omzunun üzerinden bakarken yanakları Bayan Claus gibi kıpkırmızı oldu ve bana dönerek tısladı: "Hayır, duymadım. Ve hayır, yapmayacaksın. Biz sadece sinemaya giden arkadaşlarız. O kadar!"

Homurdanıyorum. "Tamam. Her ihtimale karşı çantana bir kutu prezervatif koyacağım. Önce güvenlik."

Uzun süre acı çekerek gözlerini deviriyor ama "Tamam. İyi o zaman. Bu muhtemelen iyi olur. Biliyorsun ben süper Katolik olarak yetiştirildim. Onları kendim alamayacak kadar utaniyorum." İnce parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Ama garip, kaburgalı ya da aromalı falan olmasın. Sadece kahverengi bir kese kağıdına sarılmış, basit, normal türden." Omzunun üzerinden tekrar bakıyor ve ekliyor: "Ve çok fazla olmasın. Kutuyu görürse tuhaf biri olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Senin tuhaf biri olduğunu düşünmez," diye onu temin ediyorum, utangaç korumamla garip bir şekilde gurur duyuyorum. "Çok heyecanlıydı ama anlıyorum. Her şeyi çok gizli tutacağım."

"Güzel," diyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Teşekkürler patron." "Bir şey değil," diyorum. "Ve her şeyi fazla düşünme

Şimdi ve o zaman arasında. Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden

hoşlanıyor.

İkiniz de çok iyi insanlarsınız. Her şey çok kolay olacak, doğru insanı bulduğunuzda bu tür şeylerin olması gerektiği gibi."

Dudaklarında umutlu bir gülümseme beliriyor. "Umarım öyle olur. Bu güzel olur. Eduardo ve Bingo da birbirlerine çok uygun görünüyorlar. Gece yarısına kadar Bingo'nun dairesindeki trampolinde zıplayıp eski plakları çaldılar. Sonra da dev bir pufun üzerinde tüm köpekler etraflarına sarılmış halde uyuyakalmışlar. Çok tatlı ve romantikti."

"Tüm bunların görüntüsü var mı?" diye sordum. "Reality televizyonu için altın değerinde."

"Biliyorum ve öyleydi. Üçüncü yarışmadan sonra Perşembe günü tekrar dışarı çıkacaklar. Eduardo yarışmadan çıkarılsa bile New York'ta kalmak için planlar yaptı. Bence aralarında gerçek bir kıvılcım var ve palyaço fobisini tamamen aşmış durumda."

"Buluşma için iki kamera ayarla. Birden fazla açımız olduğundan emin ol," diyorum, bir parça suçluluk duygusu göğsümü sıkmak için içeri giriyor.

Caroline'a da bir kamera takıp Millie'yle film izlemediği zamanlarda neler yaptığını çekmeliyim. Bu hem dizi için hem de seyircinin onu bir oyuncu olarak daha iyi tanınması için iyi olur.

Ama bağlantımızı ortaya çıkarmak sorun yaratabilir. Ve bencilce, Pazar günü zaman bulamadığımız süper özel New York turu için bugün onu tamamen kendime istiyorum.

Yine de Vermont'lu iyi kızla ilgili bir şeyler çekmeliyim.

"Jenna'nın dünü Caroline'ın kirli çamaşırlarını arayarak geçirdiğini mi söyledin?" diye sordum.

Kapının yanında paltolarımızı giyerken Ainsley başını sallıyor. "Evet. Daha önce hiç duymadığım bir arama motoru kullandı. Aslında biraz ürkütücüydü. Caroline'ın sosyal güvenlik numarasını ve bazı tıbbi kayıtlarını buldu." Kaşlarım havaya kalktı ama Ainsley aceleyle beni ikna etmeye çalıştı: "Ama Caroline'ın kimliğini çalmak ya da onu öldürmek gibi bir planı varmış gibi görünmüyordu."

Herhangi bir şey. İşi bittiğinde, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Görünüşe göre Caroline 'dünyanın en sıkıcı insanı'. Onun sözleri, benim değil."

"O sıkıcı değil," diye mırıldandım. "O sıkıcı olmaktan çok uzak."

"Biliyorum! Çekici ve komik biri," diye katılıyor Ainsley. "Ve kamera karşısında çok etkileyici. Bugün gözümü ondan alamadım. Dürüst olmak gerekirse, bir film yıldızı olabilir ya da bir sabah programı sunabilir."

Caroline'ın büyüüne kapılan tek kişinin ben olmadığımı duyunca rahatlayarak, "Katılıyorum. Ama bu iyi olabilir. Yüzleşme televizyonda ilgi çekici olur. Oyuncular bugünlük dağılmadan önce Caroline'ın Jenna'nın neyin peşinde olduğunu öğrenmesini sağlayacak organik bir yol bulabilir misin?"

Ainsley başını sallar, tekerlekleri dönmeye başlarken gözleri kısılır. "Evet, bunu yapabilirim. Eduardo dün Jenna'yı takip ederken onunla birlikte kafedeydi. Jenna ne kadar az pislik bulabildiğinden yakınmaya başladığında sırdaşı olmaktan pek heyecan duymamış gibiydi. Gidip kulağına bir böcek koyayım."

"Ama kurnazca," diye uyarıyorum onu gitmeye başlarken. "Senaryo yazmıyoruz ya da bir şeyleri zorlamıyoruz, sadece dramayı nazikçe dürtüyoruz."

Güven verici bir elini havaya kaldırıyor. "Güven bana patron. Şık olacağım."

Bizim hedeflediğimiz de bu - şık, aile dostu bir yarışma - ancak satın aldığımız kanalın geleneksel reality mecazlarına eğilmek istemesi ihtimaline karşı arka cebimizde biraz drama olması iyi olacak. Reality programcılığının en güzel yanı da bu. Görüntüleri çok çeşitli hikayeler anlatacak şekilde düzenleyebilir, ham malzemeyi istediğiniz sonuca uyacak şekilde manipüle edebilirsiniz.

Biraz sümüksü olduğu kesin ama şu anda içinde yüzdüğüm deniz bu.

Skeç komedisi günlerimi içgüdüsel bir özlemle anmama neden oluyor. Sade bir kahve getirdiğimde

El sanatları hizmetleri çadırından, bağırsaklarım düğümleniyor.

Ya da Eduardo köşede ona bir şeyler fısıldarken Caroline'in yüzündeki şaşkın ifade midemi bulandırıyor olabilir. Onun bir an bile acı çekmesine ya da rahatsız olmasına neden olduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama... bu benim işim.

Tüm bunlar sona erene kadar arkadaştan öteye geçmeyi düşünemememizin bir başka nedeni de bu.

Muhtemelen arkadaş bile olmamalıyız.

Arkadaşlar, ulusal televizyonda korkunç gotik kadınlarla kavga etmeleri için arkadaşlarını ayarlamazlar. Günü bitirir bitirmez, Caroline'a Leo'nun New York'un Sadece Yerellere Özel Gizli Sıcak Noktaları Büyülü Gizem Turu'nun çekimlerin biteceği Yirmi Üçüncü Aralık'a kadar iptal edildiğini söylemeliyim.

Ama o ertesi sabah trende olacak ve ben de Greg'le birlikte onu Vermont'taki yeni evine götürmek üzere yola çıkacağım. Belki Caroline trene binmek yerine benimle gelme davetini kabul eder ama zamanımız dolmadan önce arabada birlikte sadece üç saatimiz olacak.

Bu, şehirde dolaşarak geçireceğiniz bir gün kadar eğlenceli olmayacaktır.

Greg araba tutmasından kaçınmayı başarsa bile, Maine'deki tatil evime her yolculuk yaptığımızda yaptığı gibi, onun zamanını ve ilgisini tekeline alacaktır. Yolcu koltuğunda oturmayı seviyor, böylece patilerini cama dayayıp geçen arabalara tıslayabiliyor. Arka koltuktaki yatağında kalmak yerine saatte yetmiş mil hızla insanları korkutmaktan çok keyif alıyor.

Caroline'ın kucağına çömelmiş, o onu severken mırıldanıyor olacak ve ben de kızı kazanma şansını kaçıran üçüncü tekerlek şoför olacağım.

Hayır, tur iptal edilmeyecek. Tur planlandığı gibi devam edecek... Caroline'dan özür diledikten ve onu kurtların önüne attığım için af diledikten hemen sonra.

Beni affedecek
mi? Değil mi?

Caroline el işi masasından bir sürahi su kapıp çadırın öbür ucundan Jenna'ya doğru fırlamadan önce aklımdan geçen son düşünce bu.

on yedi

...

Caroline

I Bu kadını boğmak istiyorum.
Kelimenin tam anlamıyla.

Yemek çadırına doğru ilerlerken, siyah örümcek ağı elbisesinin üzerindeki mor kuşağın soluk beyaz boğazına dolanmasıyla ilgili canlı fanteziler kuruyorum.

Beni karanlık ağda takip etmeye nasıl cüret eder! Bulduğu bilgilerle ne yapmayı planlıyor? Benim adıma kredi kartı mı açacak? Kredi mi çekecek? Ameliyatla alınması gereken garip kıl dönmemle ilgili haberleri basına mı sızdıracak?

Saç olayı beni gerçekten rahatsız ederdi. Hem de çok. O büyüklükte ve inatçı bir kıl dönmesine sahip olmak utanç verici! Ve o zamanlar kanser ya da tümör olduğumu düşünürdüm. Çok üzücüydü.

Üzücü ve özel.

Kulaklarımdan buhar çıkan kısım da bu. Bu kadın, bu yabancı, sırf aptal bir reality şovu kazanmak istediği için hiç düşünmeden mahremiyetimi ihlal etti.

Ona göstereceğim. Bu tür davranışlarla konukseverlik temalı bir programda ne kadar ileri gidebileceğini göstereceğim.

Masasının yanında durup bütün gün flört ettiği ulaşım müdürüne seslendim: "Affedersin Kyle, Jenna'yla biraz konuşmam gerek. Özel olarak."

"Bu iyi olmalı," diyor Jenna, tıpkı Grinch'in kızarmış hayvanı çaldıktan sonraki sırtışına benzer bir sırtışla bana dönerek. "Vay canına, İki Ayakkabılı Güzel. Ama bilgin olsun, reality şov televizyonunda 'özel' diye bir şey yoktur. Her ne söyleyeceksen, tüm dünyanın duyması için yüksek sesle ve gururla söylemen gerekecek." Dudakları patronluk taslayan bir surat ifadesine büründü. "Bu seni korkutuyor mu? Eğer öyleyse, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçabilirsin." Sırtışı hınzır bir intikamla geri dönüyor. "Doktorun ilk başta kıl dönmesi olduğunu düşündüğü şey bu değil miydi? Körelmiş bir kuyruğun kalıntıları falan mı?"

Onun iğrenç gülümsemesine kendi daha geniş ve parlak gülümsememle karşılık vererek, "Sadece dizüstü bilgisayarımı alır almaz kredimi donduracağımı bilmeni istedim. Kendimi kimlik hırsızlığına karşı korumak için."

"Sanki senin kimliğini isteyecekmişim gibi." Gözlerini deviriyor. "Güvendesin, Goody, endişelenme. Benim bir hayatım var; seninki gibi acınası bir hayatı çalmama gerek yok. Hız yapmaktan hiç kenara çekilmediğine inanamıyorum. Otuz dört yaşında kim bu kadar temiz olabilir ki?"

"Bu tam olarak doğru değil Jenna," diyorum sürahiyi neredeyse boş olan bardağının üzerine koyarak. "Hiç ceza yemedim, hayır, ama birçok kez kenara çekildim." Suyu ince, tehditkâr bir akışla dökmeye başladım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Aslında hız yapmayı seviyorum. En sevdiğim şeylerden biri ve en yakın marketten otuz dakika uzakta yaşıyorsanız neredeyse bir zorunluluk. Ya da eczaneye. Ya da benzin istasyonuna. Benzin almak için otuz dakika araba kullanmak zorundayım Jenna. Bu beni ne yapar biliyor musun?"

Dudakları aralanıyor ama o konuşmadan ben devam ediyorum, "Hazırlıklı. Bu beni her zaman hazırlıklı bir insan yapıyor. Acil bir durum için hazırlıklı, ikinci el araba satıcısı becerisiyle bir cezadan konuşarak kurtulmaya hazır ve her türlü misafirperverlik sorunumu halletmeye hazır

iş ya da bu yarışma beni terletmeden atabilir." Bardak taşma noktasına yaklaşırken gözlerim onunkilere dikiliyor. "Seni gömeceğim ve bunu yüzümde bir gülümseme ve kalbimde tatil ruhuyla yapacağım."

Bir saniye kala sürahiye dik konuma getirdim ve bardağın tamamen dolmasını sağladım. "Ama bir daha özel hayatıma burnunu sokarsan, seni bir insanın dava edilebileceği her türlü vahşi ve istilacı yolla dava etmesi için bir avukat tutacağım. Çünkü bu benim sapkınlığım, Spooky, kötü aktörlerin hak ettiklerini almalarını sağlamak. Adalet seksi bir şey, sence de öyle değil mi? Şimdi izin verirsiniz, yarınki spa randevum için dinlenmem gerekiyor. Sen eziklerin mücadelesine katılırken, ben de masaj yaptıracacağım. Umarım hak ettiğin gibi bir gün geçirirsin."

Başka bir şey söylemeden dönüp çadıra doğru süzülüyorum ve başım dik bir şekilde masaların arasından geçiyorum. Arkamda, Jenna'nın nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, ama bana son ses keder verecek cesareti kaybetmiş gibi görünüyor.

Güzel.

Umarım küçük baş başa konuşmamızı ciddiye alır çünkü her kelimesinde ciddiydim, özellikle de dava açma kısmında. Kayla'nın babası, kızına ya da arkadaşlarına bulaşmaya cüret eden herkese dava açmakta tereddüt etmeyen bir avukat köpekbalığıdır. Bir telefon ve Dave'in Jenna'ya gönderdiği korkunç bir ihtarname.

Bu düşünce göğsümde suçluluk duygusu yaratıyor. İlk yarışmanın olduğu geceden beri Kayla'yı kontrol etmedim. Evet, meşguldüm ama işlerin nasıl gittiğini soran mesajlarına cevap vermek için bolca zamanım oldu.

Gerçek şu ki, ondan kaçıyordum.

En iyi arkadaşımdan kaçıyordum çünkü ona yalan söyleyemiyordum.

Ve eğer ona yalan söyleyemiyorsam, kendime de yalan söyleyemem.

"Ugh," diye mırıldanıyorum, Eduardo ile paylaştığım masadan ceketimi ve çantamı almadan önce artık soğuk olan çayımın son yudumunu yudumluyorum.

"Ne oldu?" diye tıslıyor, Jenna'ya endişeli bakışlar fırlatıyor. "Ne dedin sen? Neden karşılık vermiyor?"

"Bir anlaşmaya vardık," diyorum ceketimi silkerek.

"Evet, ama nasıl?" diye ısrar eder. "Kızım, bana her şeyi anlatmak zorundasın. Beni televizyonda izlemek için bekletme. Hayal kırıklığından resmen patlayacağım. Dedikodu için o kadar bekleyemem. Ülser oluyorum."

"Ben de," diyor Millie, yanımızda belirerek. Sesini alçaltarak fısıltıyla konuşuyor ve ekliyor: "Şey, hayır, bu gerçekten doğru değil. Genelde dedikodularla ilgilenmem ama Jenna gerçekten korkmuş görünüyor. Senden." Yüzünü mutlu bir gülümseme kaplıyor. "Bu harika! Bana yöntemlerini öğret, bilge kişi. İyi ama korkutucu da olmak istiyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Her şeyi sonra anlatacağım, söz veriyorum ama şimdi gitmem gerek. İşe gitmem gerekiyor."

Eduardo inliyor. "Tanrım, bana hatırlatma. Bugün e-posta işini halletmem gerekiyor. Daha fazla bekleyemez. Pedro harika bir müdür yardımcısı ama e-postalara cevap vermeyi ya da malzeme sipariş etmeyi reddediyor. Yemin ederim, o adam tuvalet kâğıdının sihirli bir şekilde odalarda belirdiğini sanıyor."

"İyi şanslar," diyorum sempatik bir şekilde, Ainsley'ye doğru giderken Millie'ye el sallıyorum. "Sadece yola çıktığımı haber vermek istedim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Ainsley. "Bugün harika bir iş çıkardın!"

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ama zafer sevincimin bir kısmı kayboldu.

Başka bir alanda başarısız olduğunuzu bildiğiniz halde bir alandaki performansınızla gurur duymak zordur.

"Bir şey değil." Bakışları daha da keskinleşiyor. "Bu öğleden sonra sizinle bir kameraman gönderemeyeceğimden emin misiniz? Saygılı bir mesafeyi koruyacaktır. İzin sorunları nedeniyle siz arkadaşınızla müzedeyken çekim yapamayacak ama sizi görüntülemek güzel olur."

parkta yürümek, akşam yemeği yemek gibi şeyler."

Yanından geçerken burnumu kırıstırıyorum. "Üzgünüm, gerçekten yapamam. Arkadaşıma yalnız vakit geçireceğimize dair söz verdim. Kameradan utanıyor. Ama yarın tamamen seninim, söz veriyorum. Beni ovulurken, fırçalanırken ve pedikür yapılırken gönlünüzce çekebilirsiniz."

Ainsley sırtıyor. "Yapacağımızı biliyorsun. Çok kıskandım. O spa'nın muhteşem olması gerekiyordu."

"Sana haber veririm," diyorum ve aceleyle çadırdan çıkıp dışarıdaki güneşli kaldırıma doğru ilerlerken el sallıyorum. Çıkarken etrafıma bakınıp Leo'dan bir iz arıyorum ama o ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Endişelenmemeliydim - plan buydu: erkenden yola çıkacak ve saat ikide benimle şehir merkezinde buluşacaktı - ama nedense midem düğümleniyor.

Belki de görüntüleri izlediğinde Jenna'yla yüzleşmem hakkında ne düşüneceğinden endişeleniyordumdur?

Belki de yapımcımla işten kaytarmanın ve bu konuda oyuncuların geri kalanına yalan söylemenin bilgeliğini yeniden sorguluyordumdur?

Belki de deli gibi davranıyor olmam ve bu konuda en yakın arkadaşşıma bile mesaj atmamış olmamdır.

Metroyla şehir merkezine gidiyorum ama hemen Metropolitan Sanat Müzesi'ne doğru yürümek yerine, Yukarı Doğu Yakası'nın sessiz sokaklarında dolaşıyorum ve kaçındığım aramayı yapmadan önce düşüncelerimi toparlıyorum.

Kayla ilk zil sesinde cevap veriyor, tıslayarak, "Bana her şeyi anlat. Kesinlikle her şeyi. Hemen şimdi. Bir güncelleme için ölüyorum. Ölüyorum! Bu sabah lobi için zencefilli kurabiye evleri süslerken bile eğlenemedim. Krema kokusu bile en iyi arkadaşşımla New York'ta, bir reality televizyon yıldızı olmanın eşiğinde olduğu ve bana iki gündür mesaj atmadığı gerçeğini aklımdan çıkaramadı. İki gün, kadın!"

"Çok özür dilerim," diyorum kendimi berbat hissederek. "Ben gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaşşımlı."

"Hayır, değilsin! Sadece takılıyordum." Gülüyor. "Anlıyorum. Eminim çok meşgulsünüzdür."

"Hayır, ben sadece deliyim," diyorum, nefesimi tutup her şeyi itiraf ederek.

Yani... her şeyi.

Ona Chris'i kışkırtmak için sergi salonunda Leo ile öpüştüğümü ve külot eriten öpücüklerin gerçek bir şey olduğunu keşfettiğimi anlatıyorum. Ona Pretty Woman tarzı alışveriş gezimizden ve Governors Adası'ndaki günümüzden, onun benimle paylaştığı ve benim onunla paylaştığım tüm mahrem şeylerden bahsediyorum. Ona alın öpücüğünden, kalabalık bir odada onun bakışlarıyla karşılaşmanın bile bana kendimi evimdeymişim gibi hissettirdiğinden ve bu göreceli yabancıyı iki yıl boyunca çıktığım adamdan daha fazla önemsemişim gerçeğinden bahsediyorum.

Nefes almak için durduğumda Kayla, "Vay canına," diyor.

"Biliyorum. Ben deliyim. İlk görüşte aşk gerçek değil! Bir tür sinir krizi falan geçiriyor olmalıyım."

"Bu ilk görüşte aşk değil," diyor. "Bu sadece... gerçekten hızlı bir aşk. Gerçekten hızlı aşk olur! Sackman'ları hatırlıyor musunuz? Lobimizde tanıştılar, Noel kurabiyesi süsleme dersi sırasında aşık oldular ve ertesi yaz evlendiler. Beş yıl sonra, hızlı aşk yıldönümlerini kutlamak için hala her Yirmi Üçüncü Aralık'ta bir oda ayırtıyorlar. Bu da bana onların odası için özel bir ikram bulmam gerektiğini hatırlattı. Beşinci yıldönümü nedir? Meyve mi?"

"Ahşap. Onlara köy dükkanından el oyması ahşap tomurcuk vazolarından almalısın," diyorum ve uykulu sokakları arşınlamaya devam ederken ceketimi çekiştirerek açıyorum. Hava neredeyse elli derece, Leo ve benim tadını sonuna kadar çıkaracağımızı bildiğim alışılmadık derecede sıcak bir Aralık günü daha... tabii Kayla'nın aklımı başıma getirmesini sağlayamazsam. Hızlı.

"Evet, harika," diyor. "Hediye konusunda her zaman çok iyisin."

"Ve erkeklerle de kötü," diyorum. "Bana erkekler konusunda berbat bir sicilim olduğunu ve bu adamın da muhtemelen farklı olmadığını hatırlat. Bu adamdan o kadar soğumadan, mutlu ailemin ortasında bir bomba patlatmadan önce aklımı başıma toplamama yardım et."

"Ne?" Kayla sonunda endişeli görünüyor. "Neden ailenizin ortasında bir bomba patlatsın ki? Yavru köpekleri falan mı tekmeliyor? Kedi babası olduğunu zaten biliyoruz, yani o kadar da kötü olamaz."

"Kedi hakkında," diyorum, bu itirafın gerçekten yapışkan kısmı için kendimi hazırlıyorum. "Sana söylemediğim bir şey var. Leo'nun kediye nasıl sahiplendiği hakkında... Kuzenim Vivian'la çıkmış olabilir. Yıllarca."

"Ne?" diye kekeliyor.

"Evet," diye devam ediyorum, "ve kedi onun kedisiydi, öldüğünü söylediği ve şehri ve sözde şeytani erkek arkadaşını geride bırakmadan önce Central Park'a gömdüğü kedi."

"Ne!" Kayla'nın çılgılığı irkilmeme ve telefonumu kulağımdan birkaç santim uzaklaştırmama neden olacak kadar yüksek. "Aman Tanrım. Onun hayatta olduğu gerçeğini nasıl açıkladı?"

"Bilmiyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Henüz onunla bu konu hakkında konuşmadım ama kedi kesinlikle Greg. Hiç şüphe yok. Patisindeki doğum lekesini tanıyorum. Eğer bu konuda yalan söylediyse, muhtemelen başka şeyler hakkında da yalan söylemiştir. Ve Leo kötü görünmüyor. Azıcık bile değil. Belki saflık ediyorum ama ona güveniyorum."

"İyi içgüdülerin var C.C.," diyor. "Ama vay be... Haklısın. Bu iş yüzüne patlayabilir. Kuzeninin eski sevgilisiyle çıkmak, tüm bu drama, yalanlar ve ölümden dönen zombi kediler olmadan da yeterince rahatsız edici olurdu."

"O bir zombi değil. Çok sevimli. Bu gece sana resimlerini gönderebilirim. Leo ve ben, bana şehri gezdirdikten sonra onun evinde akşam yemeği yiyeceğiz. Onu Vermont'a götürmeden önce Greg'le daha fazla zaman geçirmemi istiyor. Oh, ve bu bana hatırlattı, Greg'e

Bana tığ işi elflerimin fotoğraflarını verir misin? Leo onları görmek istedi."

"Evet, kesinlikle, ama..." Kayla nefesinin altında mırıldanıyor. "Sence külot eriticiyle onun evinde yalnız kalmak iyi bir fikir mi? Külotun eriyebilir ve onunla yatmak işleri daha da karmaşık hale getirir." "Birlikte yatmayacağız," diyorum, Kayla'nın sözlerini duymazdan gelerek.

Bu düşünce tüm varlığımı titretiyor.

"Doğru," diyor Kayla. "Ve dinlenme odasındaki tatil çeşitlerinden çaldığım her bir parça karamelli çıtır çıtır şekerlemeyi Francine'in pis parmakları değmeden yemeyeceğim."

"Paylaşma konusunda çok kötüsün."

"Sadece karamelli çıtır şekerleme söz konusu olduğunda," diyor. "Ve naneli kurabiyeler ve taze patlamış mısır ve mükemmel olgunlaşmış avokadolar. Özellikle de avokado. Sadece kısa bir zaman aralığı için doğrudurlar. Bir kız, başkası yakalamadan önce o anı yakalamalı ve sonunda tostunun üzerinde iğrenç kahverengi bir lapa yemeli. Bu yüzden en iyi avokadoları banyo lavabosunun altına saklıyorum, böylece Harry onları bulamıyor ve önce yumuşak olanları yemek zorunda kalıyor."

Bir sonraki bloktan sola dönüp Central Park'a doğru ilerlerken kulağımı çekiştirerek düşünceli bir ses çıkarıyorum.

"Ne?" Kayla soruyor. "Beni yargılayamazsın. Yani yargılayabilirsin ama yine de benim arkadaşım olmak zorundasın. Ömür boyu arkadaşlık böyle olur. Ömür boyu sürer. Geri dönüşü yoktur."

Gülümseyerek, "Hayır, tabii ki değil. Sen olmasan ben ne yapardım? Sadece erkeklerin avokado gibi olabileceğini düşünüyordum."

"Oh, anlıyorum," diyor. "Evet, yapabilirler. Eğer siz onları doğru zamanda yakalayamazsanız, başkası yakalayacaktır."

"Sonra da iğrenç kahverengi bir lapayla çıkmak zorunda kalacağım," diye kabul ediyorum.

"Ve sen lapadan çok daha iyisini hak ediyorsun. Ya da

Chris'ten." "Onu bir daha gördüğümde kışına tekme
basacağım. Seni aldatmaya nasıl cüret eder?

Sen onun liginin çok dışındasın, kadın. Onunla çıkmayı kabul ettiğin için her gün şanslı yıldızlarına şükretmesi gerekirdi."

İçimi çektim. "Hayır, yapmamalıydı. Onun için iyi bir kız arkadaş değildim, Kay. Birlikte iyi değildik. Ama bence Leo ve ben olabilirdik. Bence o olabilirdi... Tek kişi."

Nefes nefese. "Aman Tanrım. Ama sen Bir'e bile inanmıyorsun!"

"Biliyorum, ama... belki şimdi biliyorumdur."

Soluk soluğa gülüyor ama sesini o kadar kısık tutuyor ki yine telefondan kaçmak zorunda kalmıyorum. "Evet! O zaman, evet! Bunun için gitmelisin. Vivian kimin umurunda? Vivian ne olursa olsun bununla başa çıkmak zorunda kalacak. O Kişi'yle tanıştığında, aşk okyanusuna balıklama atlamalısın. Harry ile olduğu gibi. Hiçbir şey beni durduramazdı. En iyi arkadaşımla çıksa bile umurumda olmazdı. Alınma ama."

"Alınmadı," diyorum. "Peki ya yeğenlerim? Ve Frank? Onlar masum. Bu onların hayatlarını ve mutluluklarını da ciddi şekilde etkileyebilecek zincirleme bir reaksiyon başlatabilir."

"Biliyorum," diyor, sesi yumuşuyor. "Ama bu senin hatan değil. Ya da senin sorumluluğun değil. Bu durumu Vivian yarattı ve er ya da geç bunun sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalacak. Sırlar sır olarak kalmaz. Şu anda yaşadığımız dünyada değil. Yalanlarının ortaya çıkması an meselesi. En azından onu ifşa edecek kişi sen olursan, bunu önemseyen biri yapmış olacak."

"Belki," diye mırıldanıyorum, Met'in etkileyici beyaz cephesi görüldüğünde nabzım hızlanıyor. "Konuşma için teşekkürler. Dışarıdan bir bakış açısına ihtiyacım vardı."

"Rica ederim," diyor. "İstedığın zaman arayabilirsin. Ve unutma, benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Seni korkutmayacağım, yargılamayacağım ya da arkadaşın olmaktan vazgeçmeyeceğim. Yani... ödül parasını hanımıza yatırım yapmak yerine kendi yerini açmak için kullanmaya karar versen bile."

Durdum ve köpeğini gezdiren bir kadının bana arkadan çarpmasına neden oldum.

Hem kadından hem de kafası karışmış pug'ından bolca özür diledikten sonra kaldırımdan uzaklaşıyorum. Destek için bir kasaba evinin mermer dış cephesine yaslanarak en iyi arkadaşşıma güvence veriyorum, "Asla, Kayla. Asla! Neden böyle bir şey söyledin ki? Sana asla bu şekilde ihanet etmem."

"Bu bir ihanet olmaz" diyor, sesi son derece sakın geliyor. Hanı birlikte işletmek -ve sonunda sahiplerini satın alıp kendi kalıcı Reindeer Corners mirasımızı yaratmak- çocukluğumuzdan beri hayalimizdi. "Ben kör değilim, C.C. Ya da aptal. Hanı işletmenin benim için olduğu kadar senin için de tatmin edici olmadığını biliyorum. Özellikle de son zamanlarda. Şehir hayatını, tüm o aksiyonu, heyecanı ve yapılacak şeylerin sonsuzluğunu özlüyorsun. Eğer daha büyük bir pazarda bir B&B ya da otel ile yeni bir başlangıç yapmak istersen seni anlarım. Seni deli gibi özlerim ama anlarım. Seni her gün göremeyeceğim anlamına gelse bile, hayatının gittiği yer konusunda mutlu ve heyecanlı olmanı istiyorum."

Gözyaşlarımla savaşıarak fısıldıyorum, "Sen inanılmazsın. Seni çok seviyorum."

"Biliyorum. Ben harikayım." Gülüyor ama sesi titreyerek ekliyor: "Başka hiçbir büyük şehir arkadaşşı benim kadar iyi olamaz. Her zaman favorin olacağıma söz ver. Sonsuza dek."

"Her zaman," diye söz veriyorum, gözlerimin kenarlarını silerken. "Ve eğer kocalarımız bizden önce ölürse ve çocuklarımız Can sıkıcı ama yine de birlikte sahilde bir ev alacağız, değil mi? Deniz kabukları toplayıp birlikte muhteşem ve yaşlı olacağız, değil mi?"

"Hiç şüphesiz."

"Güzel. Oh, koca ve çocuklardan bahsetmişken..." Nefesini içine çekiyor. "Harry evlenme teklif etti! Dün gece kasabadaki ağaç ışıklandırmasında. Ve ben de evet dedim!"

"Aman Tanrım, Kayla! Tebrikler," diyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Teşekkürler! Rockefeller Center değildi ama romantik ve mükemmeldi ve onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum. Bu yaz otelde yapacağız. Baş nedime sensin, o yüzden Haziran'ın son hafta sonunu boş bırak. Destansı olacak! Dört gün boyunca parti yapacağız ve en az iki düğün pastası yiyeceğiz. Belki üç."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, tekrar müzeye doğru ilerlerken hâlâ gülümsüyorum. "Sizin adınıza çok mutluyum. Siz ikiniz gerçek bir anlaşmanız. İkinize de tapıyorum."

"Teşekkür ederim," diyor kıkırdayarak. "Şimdi git ve külotunu erit, kadın. Bunu hak ediyorsun. Kalbinin sesini dinle ve her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

Onu tekrar sevdiğimi söyleyip görüşmeyi sonlandırıyorum, kendimi on kilo hafiflemiş hissediyorum.

O haklı. Yeğenlerimi annelerinin hatalarından koruyamam. Vivian çok fazla yalan söyledi. Sonuçlarından sonsuza dek kaçmasının hiçbir yolu yok. Ve bu olduğunda, suçlayacağı tek kişi kendisi olacak. En önemli insanların güvenini ihlal etti ve bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacak.

Ama bir şey için ona her zaman minnettar olacağım.

Tanrı'ya şükür ki müzenin büyük mermer merdivenlerinde bekleyen adamın milyonda bir olduğunu göremeyecek kadar kördü.

Gerçekten de öyle, bunu itiraf ederek kanıtlıyor, "Özür dilerim. Ainsley'i Eduardo'ya Jenna'nın dark web'deki takiplerini sana anlatması için zorladım." Kaşları pişmanlıkla çatıldı. "Bir reality şov kızının kavgasını kıskırttım ve kendimi çok kötü hissediyorum."

Onun muhteşem, suçlu yüzünü incelerken gülümsüyorum. "Vicdan azabı çektiğinde çok tatlı oluyorsun."

Gözlerini kırptırdı, "Üzgün değil misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu senin işin." Omuz silkiyorum. "Birinin bana söylemesine sevindim, böylece onu tomurcukta durdurabilirdim.

Umarım bugünkü küçük konuşmamız onu bir daha böyle bir şey yapmaktan alıkoyar. Bana ya da bir başkasına."

"Ne olduğunu gördüm ama Ainsley kısa bir süre önce görüntüleri telefonuma gönderene kadar ne dediğini duyamadım." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve ekliyor: "Senin sapkınlığının adalet olduğunu söylediğinde... Küçük bir kalp krizi geçirmiş olabilirim."

Alt dudağımı ısıyorum, gülümsemeye karşı koyuyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyor. "İnsanlara saçmalıklarını söylediğinizde seksi oluyorsunuz."

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldanıyorum, ona saçmalıklarını söyleyecek cesaretim olup olmadığını merak ediyorum. Biz arkadaş olmak için yaratılmadık ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Gidelim mi?" diye soruyor, kolunu uzatarak.

Elimi dirseğinden geçirip başımı sallıyorum ve onu dışarı çağırmanın bekleyebileceğine karar veriyorum. Şimdilik. "Yapacağız."

"Bu taraftan," diyor ve devasa binanın sol tarafını işaret ediyor. "Üyelerin çok az beklediği ya da hiç beklemediği özel, sinsi bir yan girişi var."

Beni fiskiye'nin yanından geçirirken mırıldanıyorum. "Sinsi bir yan girişi severim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kaşlarını oynatarak. "Benimle kal, evlat. Bu şehrin tüm sırlarını biliyorum."

Sırıtiyorum. "Sanırım yapacağım."

onsekiz

...

Leo

New York City bir şekil değiştiricidir; kanatlara atlayabilen, kostüm değiştirebilen ve bir saniye sonra kötü adam olarak ortaya çıkabilen bir sahne emektarındır,

bir kahraman ve aradaki her şey.

Bu şehir hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oldu, kaldırıma atıldığımda bana güldü ve en karanlık günlerimde teselli sundu. Beni sıkışık komedi kulüplerinde barındırdı, sürekli değişen mahalleleriyle bana ilham verdi ve asla uyumayan şehirde uyumsuzlar için her zaman bir yer olacağının garantisini verdi.

Ama bugün New York, bana neden başka bir yerde yaşamak istemediğimi hatırlatmak için elinden geleni yapıyor.

Bugün benim şehrim bilge, yaşlı bir çöpçatan gibi aşıkları her fırsatta bir araya getiriyor ve klasik bir sonsuza dek mutlu son için uğraşıyor.

Caroline ve ben Met'in "depodaki" koleksiyonuna ulaştığımızda, müzenin sadece heykel bahçesi tuvaletlerinin yakınındaki engelli asansörüyle erişilebilen bir cebine sıkışmış olan şehir, camlı raflarda dolaşan tek insanlar olmamızı ayarladı.

Caroline, bir tarlanın kenarında çocuğunun sarı buklelerini öpen genç bir annenin resminin yanında duraklayarak, "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor. Gün batımının turuncu ve pembe ışıkları altında, kadının kocası arkalarından koyunları eve götürürken birlikte bir anın içinde kaybolmuşlar. "Bu ana koleksiyonda yer almalı. Çok çarpıcı. Kimsenin bilmediği bir yere sürgün etmeye nasıl cüret ederler?"

"Böylece lahitte ceset olup olmadığını soran çığlık atan okul çocukları olmadan huzur ve sükunet içinde tadını çıkarabiliriz?"

Caroline bana dönüp gözlerini kocaman açarak fısıldıyor: "Lahitlerde cesetler var. Hem de çok sayıda. Üniversitede buraya ilk geldiğimde bir görevliye bunu sormuştum. Şimdi, Mısır kanadında karnım ağrımadan yürüyemiyorum."

"Aynı," diyorum. "Ama yine de oradan geçiyorum. Bazen zamanın akıp gittiğini hatırlamak iyi geliyor." "Öyle."

Koridorda biraz daha ilerleyerek Hazine müzenin geri kalanından çok daha sıkı bir şekilde bir araya getirilmişti. "Peki, kaçan zamanının geri kalanında ne yapmak istiyorsun Leo Fenton? Ölümlü bedeninden ayrılmadan önce hangi hayallerinin gerçekleştiğini görmek istiyorsun?"

"Hep kolay sorular soruyorsun, Caroline Cane." Bir kahkaha attım. "Bilmiyorum. Aslında tek bir şey değil, daha çok..." 1920'lerden kalma, zarif kıvrımları ve cilalı ahşabıyla oturulamayacak kadar güzel, muhteşem bir sallanan sandalyenin önünde duruyoruz. "Yahudilerin biri öldükten sonra söyledikleri bir söz vardır - anısı kutsansın. Birkaç yıl önce aniden aklıma geldi ki, anımın bir lütuf olabilmesi için önce hayatımın lütuf olması gerekiyor." İç çektim. "Sanırım bunu istiyorum. Öldüğümde insanların 'onun hayatı bir lütuftu' demesini kolaylaştıracak şekilde yaşamak ve bunu kastetmek."

Elini benimkinin içine sokup sıkıyor. "Harika bir iş çıkarıyorsun."

Ona bakıyorum, duygulu gözlerini benimkilere diktiğinde kalbim küt küt atıyor. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Beni çok az tanıyorsunuz Bayan Cane," diyorum ama o sadece gülümsüyor.

"Sizi tanıyorum Bay Fenton," diyor. "Sizi çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece ortaya çıkmanızı bekliyordum. Nereledeydiniz?"

"Kayıp," diye fısıldıyorum, boğazımdaki sıkışma ve göğsümde kabaran duygu beni şok ediyor. Kim bu kadın? Ve nasıl oluyor da bir kelime ve bir gülümsemeyle tüm savunmalarımı etkisiz hale getirebiliyor? "Ama sanırım ormandan çıkmak üzereyim."

"Ben de," diyor ve süzülerek uzaklaşmadan önce elimi son bir kez sıkarak omzunun üzerinden soruyor: "Bana bahsettiğin Picasso nerede?"

"Koridorun sonunda sağa dön, sonra iki koridor aşağıda," diyorum, kalçalarının sallanışını izliyorum, keşke şakalar yerine şiirler yazsaydım. Yazsaydım, her biri onun hakkında olurdu.

Kalbi, akli, gülümsemesi ve kıcı hakkında.

Ne diyebilirim ki? En romantik halimde bile, hala bir popo adamıyım ve Caroline'ınki eşsiz güzellikte bir popo.

"Picasso'nun bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor ve koridorun sonunda durup bana bakıyor.

"Evet. Korkunç bir kadın düşmanı. Muhtemelen bir narsist de. Her yönüyle A sınıfı bir pislik." Omuz silkiyorum ve sırtarak ellerimi iki yanıma kaldırıyorum. "Ama çalışmalarını seviyorum."

Gülüyor. "Ben de." Kaşlarını çatıyor. "Geliyor musun?"

"Öyleyim," diyorum. Bu kadını yazın ortasında klimasız bir metro istasyonuna kadar takip ederdim, sadece bizim için bir çantaya saklanmış özel, gizli bir Picasso'yu görmek için bile.

Taşan koleksiyonun geri kalanında dolaşırken, sanatı sanatçıdan ne kadar ayırabileceğimizi -ya da ayırmamız gerektiğini- tartışıyoruz. En sevdiğimiz empresyonistlerden bahsediyoruz, aşkımızı paylaşıyoruz

büyük formlu heykeller ve yirminci yüzyılın başlarında yaşamış, değeri bilinmemiş queer modern sanatçı Paul Cadmus'un yeteneklerini yüceltiyor.

"Çok güzel, seksi ve grotesk," diyor bakışları Yedi Ölümcül Günah'tan esinlenen eserlerinden birinin üzerinde gezinirken.

"Yalasam mı yoksa üzerine kussam mı bilemiyorum," diyerek onu güldürüyorum.

Kolunu tekrar benimkinin içinden geçiriyor. "Bu arada, heykel bahçesindeki kafede bir sandviç ne dersin? Benim ikramım mı? Akşam yemeğine kadar beni idare edecek bir çörekten daha fazlasına ihtiyacım var."

"Onun yerine yediğin en iyi ramene ne dersin?" Ben sorarım.

"Ramene bayılırım," diyor. "Ne kadar baharatlı olursa o kadar iyi."

"Buradan çok uzak olmayan bir yerde, mutfağı çevreleyen sıkışık bir tezgahta dirsek dirseğe oturup şeflerin kasenizi yapmasını izlediğiniz bir duvar deliği biliyorum. Burası tamamen 70'lerden kalma disko hatıralarıyla dekore edilmiş ve ev sahibesi gerçekten kötü niyetli. Yeterince hızlı oturmayan insanlara bastonuyla vurduğunu gördüm."

Caroline sevinçli bir nefes verdi. "Evet! Duvardaki bir deliği ve küfürbaz bir ev sahibesini seviyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ona bakıyorum. "Taksi mi yoksa on beş dakikalık yürüyüş mü?"

Alay ediyor. "Yürü. Her zaman. Yağmur yandan gelmediği sürece. New York'ta yürümekten daha iyi bir şey yoktur. Dünyanın en iyi bedava eğlencesi."

"Katılıyorum," diyorum, her geçen an daha da mükemmelleşmesine hayret ederek.

Ya da en azından benim için daha mükemmel.

Ramen lokantasında, alev alev yanan sıcak miso ve shoyu kaseleri sipariş ediyor ve aramızda paylaşıyoruz, iki işadama dışarıdaki menüyü okumakta çok uzun sürerken kıkırdıyoruz ve hostes onları bastonuyla ve bir

keskin bir uyarı. "Sana göre değil! Eğer bu eriştenin şehirdeki en iyi erişte olduğunu koklayamıyorsanız, size göre değil!"

Caroline, yemek çubuklarının arasında mükemmel haşlanmış bir Çin lahanası parçası yakalayarak, "Yani, haklı," diye fısıldıyor. "Bu et suyu beni diğer tüm et suları için mahvetti. Cennet gibi."

"Ve sinüs temizliği," diye katılıyorum. "Bu da maceramızın bir sonraki durağı için kullanışlı olacak."

Oturduğu yerde mutlu bir şekilde sallanırken omuzları kulaklarına doğru iniyor. "Yaşasın! Bu turu seviyorum." Eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim Leo. Çok iyi vakit geçiriyorum."

Ona doğru dönüyorum, onu fiziksel olarak acı verecek kadar çok öpmek istiyorum. Daha da yaklaşıyorum ama burnum henüz onunkine değmemişti ki hostes kulağımızın birkaç santim ötesinde bağılıyor. "Bitirdiniz mi? Sandalyeye ihtiyacımız var. Müşterilerimiz yemek saatinin erken olmasını seviyor."

Yüzümüzü buruşturarak ve sırtarak ayrıldıktan sonra yemeğimize geri dönüyor, işimizi bitiriyor ve çıkarken kapıdaki zorbadan onaylayan bir baş selamı almamızı sağlayacak bir hızla hesabımızı ödüyoruz.

Doğuya doğru ilerlerken Caroline, "Çok sevimli ve çok korkunç," diye mırıldanıyor. "Bana üniversitedeki muhasebe profesörümü hatırlatıyor."

Ürperdim. "Muhasebe. Hayatta olmaz. Sayılar kötüdür."

Kaşlarını çatıyor. "Sayılar güvenilirdir. Hesap tabloları biraz kötüdür, ama sadece onları nasıl kullanacağınızı öğrenene kadar. Şimdi, aylık toplantımız için bir hesap tablosu hazırlamaktan gerçekten keyif alıyorum. Kendimi gerçekten vazgeçilmez hissettiğim tek an bu."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyorum. "Siz bir misafirperverlik merkeziisiniz."

"Pek sayılmaz."

Öfkelendim. "Bugünkü yarışmayı domine ettiği için spa'ya giden kadın söylüyor bunu."

Sırıttırıyor. "Hükmettim, değil mi?"

"Bir patron gibi," diyorum. "İzlemesi etkileyiciydi."

"Teşekkürler, iyi hissettirdi," diyor. "Ama öyle değil eve döndük. Otelimiz yoğun ya da hızlı tempolu değil ve Kayla yaprak dikenleri ve Noel fanatiklerini büyülemekte çok daha başarılı."

"Yani, Reindeer Corners kızı olarak kalmayabilir misin?"

Bana bir bakış attı. "Olmayabilir. Birkaç gün önce bile taşınmak radarımda yoktu ama... işler değişiyor."

Değişiyorlar. Mümkün olduğuna inandığımdan daha hızlı değişiyorum. Queens ve Manhattan arasında küçük bir huzur dilimi olan Roosevelt Adası'na giden teleferiğe bindiğimizde, bu kadın yanımda olduğu sürece her yerde mutlu olabileceğimden eminim. Evet, New York'u seviyorum ama Caroline'ın East River'ın üzerinde sallanırken çektiği selfie'de hissettiklerimi daha çok seviyorum. Yanağını yanağıma bastırması... doğru hissettiriyor.

"Genelde fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederim," diyorum bana fotoğrafı gösterirken. "Ama birlikte oldukça iyi görünüyoruz."

"Çok tatlıyız," diyor dizimi kendi diziyile dürterek. "Bunu daha sonra Kayla'ya gönderebilir miyim? Eminim şu bahsettiğim Leo denen adamın fotoğrafını görmek hoşuna gidecektir."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Benim hakkımda mı konuşuyordun?"

"Evet. Vivian'ın durumu hakkında birkaç düşüncesi vardı."

Araba sıranın sonuna yaklaşırken "Anlat," diyorum.

"Sonra," diyor. "Bence bu en iyi tartışılacak konu truffle tereyağı azaltma ve karamelize kök sebzeler ve ballı yaban havucu püresi ile bir antrikot üzerinde."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu nereden alıyoruz? Çünkü kulağa harika geliyor. Siparişi şimdi vereceğim ve saat yedide hemen evime teslim edilecek."

Sırıttıyor. "Çoktan bitti. Sen ramen için ödeme yaparken ben de marketten sipariş verdim. Pişirmek için ihtiyacım olan her şey

özel yemeğim saat 7:15'te evinize ulaşmış olacak."

Teleferikten inip adaya çıkan rampadan aşağıya doğru ilerliyoruz. "Benim için yemek mi yapacaksın?"

"Ben yapıyorum. Taze mantarlı ragu ile ev yapımı makarna yapardım ama bu çok daha fazla zaman alan bir süreç."

"Sanırım sana aşığım," diye şaka yapıyorum ama bu bir şaka değil ve onun da bunu bildiğinden eminim.

Bildiğini ve birazcık bile korkmadığını.

Elimi tutarak, "Ve sen benim tereyağlı, lapa lapa, kahverengi şeker kaplı Hollanda Bebeğimi duymadın bile," diyor. "Benim Hollandalı Bebeğim bütün erkekleri bahçeye getirir. Ve kızları da. Kayla bir keresinde ona tarifini veririm benimle evlenmeyi teklif etmişti ama yapamam. Bu bir Frost aile sırrı. Bu annemin kızlık soyadıydı, babamla evlenmeden önce."

Başımı sallıyorum. "Frost? Ciddi misin? Ailen daha fazla tatil temalı olabilir mi?"

Gözlerini deviriyor. "Eğer göbek adı 'Noel' olan bir ağaç çiftçisiyle evlenseydim? Evet."

Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum. "Tanrı'ya şükür o kurşundan kurtuldun."

"Bir Rockette'e teşekkür et demek istiyorsun," diyor sırtarak. "Aslında gösteriyi izlemeye gitmeyi düşünüyordum. O kadına bir borcum var ve tekme çizgisini çok severim."

"Perşembe gecesi için bilet alacağım," dedim.

Dudağını ısıırıyor. "Yapmalı mıyız? Kamera önünde bu kadar zaman geçirerek ateşle mi oynuyoruz?"

"Belki, ama... umurumda değil. Sen buradasın. Şimdi buradasın. Ve bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum."

Roosevelt Adası'nın gösterişli Ana Caddesi'nin üzerinde tatil ışıkları yanıp sönerken başını omzuma yaslayarak, "Ben de," diyor.

Ve işte böyle, son zamanlarda hiç olmadığım kadar mutluyum... Belki de hiç olmadığım kadar.

Tüm pürüzlerim birden pürüzsüzleşti. Yerine oturtmaya çalıştığım pürüzlü yapboz parçaları kayıyor.

kolaylıkla birlikte. Bu kadına aşık olmak çok kolay. Çok coşkulu, mutluluk verici bir şekilde kolay. O, ömür boyu bağımlısı olabileceğim bir uyuşturucu ve asla bırakmak istemeyeceğimi şimdiden biliyorum.

Turumun bir sonraki durağı olan Eden'e ulaşmadan önce galerilere ve el yapımı yün kazaklar satan bir mağazaya girip çıkıyoruz. Çiçekçi dükkânı gerçek bir mücevher gibi, şehrin en taze, en güzel kokulu çiçekleriyle dolu. Yarım saat boyunca gülleri, manolyaları ve egzotik orkideleri kokladıktan sonra Eden'in çay dükkanından bir bitki çayı alıp sokağa geri dönüyoruz.

Dışarıda gökyüzü çoktan kararmış olsa da ada, Caroline'a çiçek müzesinin kalıntılarının yanından geçerken yolumuzu aydınlatan gaz lambaları ve tatil süsleriyle ıslıl ıslıl.

"Bonus bir tur durağı," diyorum yapıyı çevreleyen kapının yanında duraksayarak. "Bir süre önce etrafını çitle çevirdiler, artık içine tırmanamıyorsunuz ama yine de harabeleri seviyorum. Keşke New York'ta bunlardan daha çok olsaydı. Roma gibi."

"Roma'ya hiç gitmedim," diyor eski hastanenin kalıntılarına hüznle bakarak. "Gerçekten hiçbir yere gitmedim. Sadece Vermont ve okul için burası ve Kayla'nın erkek arkadaşıyla işler ciddileşmeden önce onunla birkaç kez Cape'e gittik ve o da benim yerime boş yatak odasına yerleşti. Bu arada dün ona evlenme teklif etti. O da evet dedi."

"İkisine de tebrikler," diyorum. "Eşleşmeyi onayladığınızı varsayıyorum?"

"Evet. Birlikte harikalar. Bence çok mutlu olacaklar." Bakışlarını benimkilere kaydırıyor ve daha yumuşak bir sesle ekliyor. "Bu turu kısa kesip senin evine dönmeye ne dersin? Her ne kadar eğlenceli olsa da, sanırım içinde mırlayan bir kedinin olduğu sıcak ve rahat bir yerde olmak istiyorum."

"Mırlamayı garanti edemem ama geri kalanını hallederim," diyorum. "Metroyu yakalayabiliriz. Daha az eğlenceli

ama yirmi dakikadan kısa bir sürede evimde oluruz."

"İnanılmaz," diyor.

Bu inanılmaz bir şey. Metroyu beklemek, şehrin öbür ucuna giderken sohbet etmek, evime dönerken bir şişe şarap almak için durmak - tüm bu sıkıcı, gündelik şeyleri onunla paylaştığımda kendimi özel hissediyorum.

Bu gece ellerimi ya da duygularımı kendime saklamamın mümkün olmadığını zaten biliyorum. Mesele "sadece arkadaşız" yeminimizi bozup bozmayacağım değil, ne zaman bozacağım.

O çok güzel, çok çekici, çok benim.

En azından öyle olmasını istiyorum. Vivian'ı, geçmişi ve bu kadar farklı dünyalardan geldiğimiz gerçeğini siktir et. Reality şovu ve yarı patron-çalışan durumumuzu siktir et. Birdenbire tüm bunlar, kapımın önünde ayakta kalmasını çıkarıp kötü kedimi kucağına aldığı anda hissettiklerimin yanında küçük ve aptalca geliyor.

Ve tabii ki mırıldanıyor.

Onun için.

Ve işte bu, bardağı taşıran son damla.

Caroline Greg'i yere bırakır bırakmaz ona uzandım ve onu kollarıma çektim.

on dokuz

...

Caroline

I Kolunu belime dolayan Leo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve rol yapmayı bıraktığımız anda bunun o an olduğunu anlıyorum.

Birbirimize çarpıyoruz, dudaklar morartıcı bir öpücükle buluşuyor, dışarıdaki soğuktan hâlâ uyuşmuş parmaklarla birbirimizin paltolarını yırtıyoruz.

Ama hızla ısınıyoruz...

Beni dar koridorda geri geri götürürken dili benimkiyle dans ediyor, tenimi yakıyor ve kalbimi uçuruyor.

İkinci öpücüğümüz ilkenden bile güzeldi.

Bu öpücük kişiseldir, mahremdir ve kendimiz dışında kimsenin yararına değildir.

Ayrıca halkın tüketimi için çok sıcaktır, Greg de bunu yargılayıcı bir şekilde bağırarak ve oturma odasına koşarak kanıtlar.

"Greg'i travmatize ediyoruz," diye mırıldanıyorum, Leo elbisemin içinden kıcımlı kemiklerimi erişteye çeviren sahiplenici bir şekilde sıkarken nefesim kesiliyor.

Leo, "O zaman belki de bunu benim yatak odama götürmeliyiz," diyor.

"Kesinlikle yapmalıyız." Ceketini omuzlarından itiyorum, onun teni ile benimki arasındaki tüm engelleri ortadan kaldırmak için çaresizce.

Bunu gerçekten yapmamalıyız - hala pek çok açıdan yanlış bir karar - ama çok doğru hissettiriyor.

Beni odasına çekmeden ve kapıyı arkamızdan çarpmadan önce paltomu ve kendisininkini yere atması çok doğru. Beni daha yavaş, daha derin öperken ve yatağa doğru sallanırken yüzümü bir hazine gibi kucaklaması çok doğru.

Elbisemi başımdan aşağı fırlatıp beni beyaz dantel sütyenim, külotum ve dizimin hemen üstünde biten yumuşak kaşmir çoraplarımdan başka bir şeyle bırakmaması çok doğru.

"Kahretsin Caroline," diye mırıldanıyor, geri adım atıyor, bakışları dışarıdaki sokaktan süzülen loş ışıktaki vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sen... Söyleyecek söz bulamıyorum ama buna layık olmadığımdan eminim."

Gömleğinin en üst düğmesine uzanarak, "Sen buna en layık olanısın," diye fısıldıyorum. "Sen şimdiye kadar öptüğüm en seksi erkeksin."

"Öyle mi?" diye soruyor, ben düğme sırasından aşağı inip hafif kürklü göğsünü ortaya çıkarırken bakışlarımı tutuyor.

"Evet. Ve seni öpmekten fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum," diyorum, sesim sinir ve heyecan karışımıyla titreyerek. "Yatağınızda bana çok kötü, çok iyi şeyler yapacak mısınız Bay Fenton?"

"En kötüsü ve en iyisi," diye söz veriyor ve gömleğini çıkarıp yere atıyor.

Heykel gibi göğüs kaslarına ya da bu adamın spor salonuna gitmeye vakit ayırdığına dair diğer tüm kanıtlara tam anlamıyla hayran kalamadan kollarına geri dönüyorum. Beni, benim ona aç olduğum kadar o da bana açmış gibi öpüyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki fermuarının arkasındaki çelik gibi uzunluğun karnımda titrediğini hissedebiliyorum.

Beni gerçekten istiyor ve bir erkekle soyunmayı bitirmek için çok uzun zamandır olmadığım kadar heyecanlıyım.

zaman. Dürüst olmak gerekirse, Chris'le seks yapmak bana bir angarya gibi gelmeye başlamıştı; kendimi dünyanın en kötü kız arkadaşı gibi hissetmemek için ayda bir ya da iki kez listemden çıkarmam gereken bir şeydi.

Ama Leo ile.

Leo ile çıplak tenimin her santimi benim favorim, her öpücük kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor, her dokunuş tenimi ateşe veriyor.

Beni altından yatağa yuvarladığında iç çekiyorum, bu ses sütyenimi göğüslerimin altından çekip meme ucumu ağzına aldığı anda bir nefese dönüşüyor. Parmaklarımı kalın saçlarına doluyor, beni yakarken diline, dişlerine doğru eğiliyorum. Elektrik ve özlem hassas tenimden taşarak kalçalarımın arasında nabız gibi atıyor.

Çok geçmeden külotum sıırılsıklam oldu, bu gerçek vücuduma harika şeyler yapan kötü adam tarafından fark edilmedi...

"Caroline," diye mırıldanıyor bir parmağını nemli kumaşın üzerinde gezdirirken, içim ürperiyor. "Elimizde bir sorun var."

"Peki bu durum nedir?" Isınmış bakışlarıyla buluşurken dudağımı ısıtıyorum, yavaş ve ısrarlı dairelerle klitorisimi okşarken dudağımı tutuyorum.

"Külotun şu anda kimsenin işine yaramayacak kadar ıslak." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve ekliyor: "Daha da önemlisi, yoluma çıkıyorlar."

"O zaman onları yolundan çek," diyorum, parmaklarını sıırılsıklam panelin etrafında kıvırıp külotumu tek bir yumuşak hareketle kalçalarımın altına indirirken nefesim kesiliyor.

Sonra bacaklarımın arasına giriyor, kalçalarımı öpüyor ve koca elleriyle kıkımı kavırıyor, beni tam istediği yere getirene kadar kalçalarımın açısını değiştiriyor.

Ve kahretsin... tam da onu istediğim yerde.

Dilini ağrıyan etimin her santimetresinde gezdirirken, keşfederken, tadına bakarken haykırıyorum, gözlerim kapanıyor,

Başım dönene ve kalçalarımın arasındaki gerginlik daha da artana kadar alay ediyor.

"Çok tatlı amına koyayım," diyor bana karşı inleyerek, titreşim kalçalarımı ağzına yaklaştırmaya yetiyor. Klitorisimi yavaşça emerek karşılık veriyor, beni çılgına çeviren ısrarlı çekişler. Kısa süre sonra tek yapabildiğim çarşafları avuçlamak ve kenara doğru yaklaşırken sıkıca tutunmak.

Sonunda iki parmağını içime sokuyor ve yatak odasında çıkardığım hiçbir sese benzemeyen ilkel bir çığlıkla boşalıyorum. Ama Leo'nun bana hissettirdiği gibi bir şeyi hiç yaşamamıştım, çok vahşi ve çiğ ama yine de çok güvenli. Topuklarımı yatağa gömüp utanmadan ağzına yaklaştığımda, boğazımdan daha fazla seks tanrıçası sesi çıkarken, beni yakaladığından hiç şüphem yok.

Oğlum, beni yakaladı...

Ve ona sahip olmak niyetindeyim. Şu anda.

"Şimdi, lütfen şimdi," diye yalvarıyorum, üzerimde yükselirken pantolonunun kapağını pençeliyorum, hala dudaklarında zevkimin tuzlu tadıyla beni öpüyor.

"Prezervatif," diyor ve yatağının başucundaki çekmeceye uzanıyor.

"Acele et. Çabuk ol." Pantolonunu ve boxer'ını kışının altına itip sikini serbest bırakıyorum. Sıcak uzunluğunu elime alıyorum, her sert, görkemli inçini o kadar güçlü bir beklentiyle yukarı ve aşağı okşuyorum ki, önümüzdeki on saniye içinde içimde olmazsa aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Parçalanmak üzere olma hissine o kadar uyumluyum ki bir an için çarpma sesinin içimden geldiğini düşünüyorum. Belki de kemiklerimin hepsi aynı anda, bu doymak bilmez açlığa dayanamayarak parçalanmıştır.

Ama sonra Leo irkilerek geri çekiliyor ve kapalı yatak odası kapısına doğru bakarken küfrediyor.

Daha da kötüsü, prezervatifi sikinin başının üzerinde tutarak duraklıyor ve aşağıya doğru yuvarlamak için hiçbir hareket yapmıyor.

"İzin ver," diyorum, lastiğın altına uzanarak.

"Kedi," diyor, titreyen elleriyle onu kılıflamamı izlerken çenesi sıkılıyor. "Bir yerini kırmış gibi görünüyor."

"Beni sıkmezsen bir yerimi kıracağım," diyorum ve boğazının altından, müstehcen konuşmaları benim kadar sevdiğini belli eden bir inilti geliyor.

"Haklısın. Kediye sikeyim," diyor ve üzerime çıkarken beni sertçe öpüyor.

"Evet, lütfen. İşte bu. Şimdi." Bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, kalınlığını vücudumun ona olan ihtiyacıyla ağladığı yere sığdırırken nefes nefese kalıyorum. Ve sonra, ileri doğru itiyor, beni her hücremde yankılanan zar zor dizginlenmiş bir aciliyetle alıyor.

Çünkü ona o kadar çok ihtiyacım var ki kendimi tırnaklarımı kaslı kıkına geçirmiş, beni daha sert ve daha derine götürmesi için onu zorlarken buluyorum. Ben genellikle yavaş ve şehvetli bir kıyım, yatak odasında romantik biriyim... ya da öyle sanıyordum.

Meğer ben aynı zamanda utanmaz bir seks canavarıymışım, pençelerimi sevgilimin tenine geçirirken pistte kükreyen bir 747 gibi gelebiliyormuşum, o kontrolü kaybetmeden önce çekilmeye çalıştığında onu tutsak ediyormuşum.

"Kahretsin Caroline," diyor, boşalırken küfrediyor, siki içimde sarsılıyor. "Prezervatifle bile olsa genellikle çekerim. Ne olur ne olmaz."

Gecenin ikinci orgazmı içimden öyle bir güçle geçerken omzunu ısırarak karşılık veriyorum ki uzay-zaman sürekliliğini bozduğumdan oldukça eminim.

Sonunda tekrar mantıklı düşünebildiğimde, Leo'nun üstündeyim, oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan göğsünde nefesimi tutuyorum.

Başımı kaldırıyorum ve ona doğru mahcup bir bakış fırlatarak fısıldıyorum: "Yani, bu... bir şeydi... Yaptığımız bir şey."

Sırıttıyor, vahşi tarafımdan etkilenmemiş görünüyor. "Kesinlikle öyleydi." Avuç içi sırtımın altından kayarak kıkımı kavırıyor. "Ve mümkün olan en kısa sürede tekrar yapmamız gereken bir şey."

Başını sallarken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor.
"İnanılmazsın."

"Hayır, sen inanılmazsın," diyorum. "Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ben hiç böyle olmamıştım. Çok... çılgınca."

"Sen deli değildin. Seksiydin."

"Seni vahşi bir kedi gibi tırmaladığımda bile mi?"

"Özellikle de o zaman." İç çekiyor, gülümsemesi solarken ekliyor, "Ama yaban kedilerinden bahsetmişken, gidip Şeytan'ın ne kırdığına bakmalıyım. O küçük pislik ne kadar sinir bozucu olsa da, pençelerini pisliğin içinde kesmesini istemiyorum."

"Sen tatlı bir kedi babasın." Bir tarafa yuvarlanıyorum, hâlâ kızarmış olan yüzümdeki saçlarımı tararken onun kalkmasına izin veriyorum.

"Değilim," diyor boxer külotunun içine adım atarak. "Ben o pisliği taşıyıcısına koyar koymaz seninle tekrar birlikte olmayı planlayan ilkel bir seks tanrısıyım."

Sırıtıyorum ve ona iki coşkulu başparmak atıyorum, gözleri dans ederken öne doğru atılıyor ve dudaklarıma son bir öpücük konduruyor. "Orada kal," diye fısıldıyor. "Çıplak, muhteşem ve benim hakkımda çılgınca şeyler düşünüyorsun."

"Yapacağım," diye fısıldıyorum.

Leo'nun diğer odadan yüksek sesle küfrettiğini duyana kadar bu sözü tutmaya niyetliyim. Sesi gerçekten üzgün geliyordu.

Greg'in özel bir şeyi kırmış olmasından korkarak yataktan fırlayıp elbisemi giyiyorum. Ama aceleyle oturma odasına girdiğimde, açıkça yanlış olan tek şey pencerelerin yanında yan yatan kedi oyun yapısı.

Ancak kırık gibi görünmüyor, sadece... yatay.

Leo'nun onu yerine kaldırmasına yardım etmek niyetiyle ileri atılıyorum, o sırada elini kaldırıyor, parmaklarını iki yana açıyor. "Dur. Yerde cam var. Ayaklarını kesmeni istemiyorum."

Duruyorum, bakışlarım gerçekten de paramparça olan pencereye kayıyor. Kollarımı göbeğime dolayarak Aralık ayının soğuk rüzgârına karşı kendimi destekliyorum.
"Tamam."

Dikkatli ol. öp torbası falan getireyim mi?" diye sordum.
"Pencereyi bantlamak için bir şey?"

Leo bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Evet, bu harika olur. Mutfaktaki lavabonun altındalar ve yemek masasına en yakın çekmecedeki koli bandı var. Ama işimiz bittiğinde giyinip dışarı çıkmam gerekiyor. Greg'in burada saklanabileceği her yere baktım ve ondan hiçbir iz yok."

"Hayır," diyorum elimi göğsüme bastırarak. "Sence o-"

"Pencereden içeri girdi," diye bitiriyor Leo, endişeli bir ifade alnını tırmalayarak. "Evet, öyle yaptı. Küçük pislik gitmiş."

yirmi

...

Leo

I Ben başarısız bir kedi babayım. Pencereleeri yıllar önce değiştirmeliydim. **T a ř ı n d ı ğ ı m** günden beri eski ve enerji verimsiz olduklarını biliyordum. Bu pencereler

Emlakçı beni eski camların modern camlardan çok daha kolay kırılabileceği konusunda beş kez uyardı.

Ama bir hırsızın içeri girmek için bu zayıflığı kullanabileceğinden korkmaya devam etti. Ben üçüncü katta yaşayan iri bir adamım! Güvende olduğumu düşündüm.

Greg'in böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Caroline ve ben bir başka karanlık sokağın önünde dururken "Ama yapmalıyım," diye mırıldanıyorum. "Yapmalıydım amına koyayım."

"Ne?" Caroline cevap beklemeden sorar: "Greg! Greee-eeg! Neredesin balkabağım? Dışarı çık ve bizi gör. İkramlarımız var. Somon füme, en sevdiğin."

Sessizliğe gömülür, ama ilerideki sokaktan cevap gelmez, sadece sessizlik ve Greg'den gelemeyecek kadar zayıf, yumuşak bir sıçrama sesi vardır.

"Oyun alanını devireceğini, camı kıracağını ve kaçacağını bilmeliydim," diyorum, ellerim ceketimin ceplerinde yumruk haline geliyor.

"Bunu nasıl bilebilirdin?" Caroline soruyor. "O şey çok büyüktü. Onu ittiğinden hâlâ emin değilim. Kendi kendine düşmüş olabilir."

"Oh, o itti, tamam."

Caroline kaşlarını çatarak meydan okudu. "Greg iri bir çocuk ama ağırlığı 15 kilodan fazla olamaz."

"On sekiz," diyorum, "ama boyu önemli değil. Kötülüğü ona güç veriyor, tıpkı bir süper kötü gibi. Bunu hatırlamalı ve o lanet şeyi duvara cıvatalamalıydım."

Yorgun bir kahkaha atıyor. "Geriye görmek yirmi yirmidir, sanırım." Uzanıp kolumu sıkıyor. "Merak etme. Onu bulacağız. Çok uzağa gitmiş olamaz."

İçimi çektim. "Olmayabilir, ama aradığında gelmeyecekse bunun bir önemi yok."

"Belki de tekrar denemelisin," diyor. "Sen onun babasıydın."

Başımı salladım. "Hayır, benden nefret ediyor. Ona seslendiğimi duymak sadece daha hızlı kaçmasına ve daha sıkı saklanmasına neden olur."

Kaşları çatıldı. "Bence ikinizin terapiye ihtiyacı var. Birbirinizi sevdiğiniz çok açık. Sadece bunu nasıl göstereceğinizi bilmiyorsunuz. Onu bulur bulmaz, üniversiteden arkadaşım Tyge'ı arayacağım. Connecticut'ta bir evcil hayvan oteli işletiyor. Greg'le sorunlarınızı çözmenize yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilir."

Onu yakınıma çekip göğsüme sarılırken dudaklarım kıvrılıyor. "Sen çok tatlısın."

"Değilim," diyor. "Evcil hayvan terapisinin gerçek bir şey olduğundan bile emin değilim. Boşuna çabalıyorum çünkü suçluluk duygusuyla doluyum."

Geri çekildim, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki."

"Olay olduğunda bir şeylerin kırıldığını duydum."

"Ben de duydum," diyorum. "Ve görmezden gelmeye karar verdim."

Gözlerini deviriyor. "Görmezden gelmen için sana yalvarana kadar değil."

"Yani?" Ben de karşılık verdim. "Yalvarman hoşuma gidiyor. Evim ve yatak odasında özel bir arkadaşım varken eşyaları kırmaya bayılan manyak kedim. Dürüst olmak gerekirse, hepsi Greg'in suçu. Zaten evdeki tüm vazoları ve heykelleri kırmamış olsaydı, kırılan camların sesi beni daha çok korkuturdu."

Caroline sokağın ilerisindeki sokak lambasının ışığında yüzümü inceliyor. "Her vazo ve heykel, ha? Bunlardan kaç tane var?"

Omuz silkiyorum. "O kadar çok değil. Belki... dört ya da beş?"

Burnu kırıyor. "Dört ya da beş mi? Geçtiğimiz yıl içinde!"

"Hayır," diye açıklığa kavuşturmak için acele ediyorum. "En az iki yıl. Belki de üç! Ve en az altı aydır hiçbir şeyi kırmadı. Sen ortaya çıkana kadar romantizmden vazgeçmiştim."

Homurdanıyor, çok tatlı bir homurtu, keşke benim evimde olsaydık dedirtiyor. Çırlıçıplak. Ya da en azından planladığı o muhteşem yemeği yemeyi. Bunun yerine, malzemeler tam biz ayrılmaya hazırlanırken geldi ve doğruca buzdolabına gitti.

Gerçi, muhtemelen onları mutfak tezgahında bırakabilirdim. Daire buz gibi. Çöp torbalarının bir mekânı sıcak tutma konusunda eski cam pencerelerden bile daha az etkili olduğu ortaya çıktı...

"Ciddiyim," diye ekliyorum. "Ben bir erkek fahişesi değilim ve bu gece harikaydı. Sen harikasın."

Bakışları yumuşar. "Öyle mi? Benden hâlâ hoşlanıyor musun? Mükemmel gecemiz felaketle sonuçlansa bile mi?"

"Senden çok hoşlanıyorum," diyorum. "Sadece planladığımız gibi akşam yemeği yiyemediğimiz ve sanat ve el sanatlarını paylaşamadığımız için üzgünüm."

"Her şey yolunda. Yemek saklanacaktır. Eğer çok erken değilse yarın akşam tekrar deneyebiliriz."

"Çok yakında değil," diye onu temin ederim. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bu benim için sıradan bir şey değil Caroline. Tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını." Sonsuza kadar istiyorum ama

Aşktan uyuşmuş bir haldeyken bu kısmı yüksek sesle söylememem gerektiğini daha iyi biliyorum.

En azından, henüz değil...

Ama yakında, belki. "Ben de," diye fısıldarken bakışlarındaki güven ve sıcaklıkla bana bakması, bu çılgın trende yalnız olmadığımı gösteriyor. Caroline burada benimle birlikte. Ve eğer ikimiz de aynı şeyi hissediyorsak, belki de bu delilik değildir.

Belki de böyle olması gerekiyordu.

Ceketini göğsüne doğru daha sıkı çekiyorum. "Ama daha fazla geç olmadan otele dönmelisin. Saatlerdir buradayız. Sana bir araba çağırayım."

"Hayatta olmaz," diyor. "Onu bulana kadar kalacağım. Yemin ederim, içimde yakınlarda olduğuna dair bir his var."

Homurdanıyorum. "Belki, ama neredeyse gece yarısı oldu. Hemen geri dönsen bile Millie neden bu kadar geç kaldığını merak edecek."

"Tam olarak değil. Ona üniversiteden eski bir arkadaşımla buluşacağımı söyledim. Eski arkadaşlar bazen bir şeyler içmeye gider ve gece yarısına kadar dışarıda kalırlar." Yumruğunu dudaklarına götürüyor ve esnemeye karşı koyuyor. "Yani, ben hiç yapmadım ama eğlenceli insanlar yapıyor. Millie henüz benim eğlenceli olmadığımı bilmiyor."

"Sen çok eğlencelisin."

"Genelde dokuz buçukta yatmış olurum," diyor kaşlarını çatarak. "En geç onda."

"Sıcak," diyorum, onu tekrar kendime çekerek. "Yani sekizde pijamalarımızı giymiş olabiliriz."

"Ya da altı," diyor sırtarak bana doğru eğilerek. "Bazen akşam yemeğini pişirmeden önce pijamalarımı giyiyorum, böylece rahat pantolonumla mümkün olduğunca fazla zaman geçirebiliyorum."

"Rahat pantolonları seviyorum. Böyle kolay erişim." Ellerim kıçına doğru kayıyor, ceketinin ve elbisesinin arasından sıkıyor. "Elbise kadar kolay değil ama yine de iyi."

Kollarını boynuma doluyor. "Seninle PJ zamanı geçirme fikri hoşuma gidiyor." Bir esnemeyle daha savaşıyor. "Ve

sadece yorgun olduğum için değil."

"İşte bu, bir araba çağırıyorum," diyorum ceketimin cebine uzanarak. "Seni bir an önce yatağa götürmeliyiz. Yarın çekimler var."

"Ama bir yarışma ya da başka bir şey yapmam gerekmiyor" diyor. "Sadece bir masaya uzanıp masaj yaptırmam gerekiyor. Bunu yapmak için uykuya ihtiyacım yok. Kalmak istiyorum. Gecenin bir yarısı burada tek başına olacağın düşüncesinden nefret ediyorum."

"İyi olacağım," diyorum ve araba servisi uygulamasını açıyorum.

"Hayır, yapma. Ciddiyim." Telefona doğru hamle yapıyor, ben de kolayca uzandığı yerden çekiyorum. "Peki ya gaspçılar? Soyulup vurulabilirsin ve ben kendimi asla affetmem."

"Soyulmayacağım ya da vurulmayacağım. Burası çok güvenli bir mahalle ve ben gaspçıların ve hırsızların yüzde doksandan daha büyüğüm." Son düğmeye dokunup yolculuğu onaylıyorum. "İşte. Jamal'ın üç dakika içinde burada olacağını söylüyor."

Öfkeyle ellerini kalçalarına dayadı. "Diğer adamın silahı varken daha büyük olmanın bir önemi yok."

"Güvenli mahalle, hatırladın mı?" Elini tutuyorum. "Ve daha fazla dışarıda kalmayacağım, söz veriyorum. Yarışmacılar kadar erken sette olmam gerekmiyor ama Ainsley'ye kaybedenler yarışması başladığında orada olacağımı söyledim. Bütün gece dışarıda kalmayı da göze alamam." İç çekiyorum. "Değiştirecek birini bulana kadar pencereyi örtmek için çöp poşetinden daha kalın bir şey bulmalıyım, yoksa ısınma faturam tavan yapacak."

Parmaklarımı sıkıyor. "Belki birkaç yastığı çantaya falan dayamayı deneyebilirsin? Böylece Greg evin yolunu bulursa yine de itip içeri girebilir. Kötü sokaklardan sıkılıp kendi başına geri dönebilir, biliyorsun."

"Kötü sokaklar Greg'i korkutmaz. Muhtemelen çoktan kendini Hell's Kitchen'ın Kralı ilan etmiş ve yerel sokak hayvanlarını uşakları olmaları için zorlamıştır. Biz konuşurken o bir çete kurmuş ve üç blok ötedeki balık pazarını ele geçirmeyi planlıyorsa hiç şaşırmam."

Caroline gülüyor. "Umarım öyledir." Kaldırımın kenarında durup bana doğru bakıyor. "Balık pazarına bir uğrasak mı acaba? Kedi olsaydım balık pazarındaki çöplerin kokusu beni çekerdi."

Başımı salladım. "Hayır, otele gidip doğruca yatacaksın. Güvenli bir şekilde yola çıktığınızda marketi kontrol edeceğim."

"Otoriter, otoriter," diye mırıldanıyor. "Ya doğrudan yatağa gitmek istemiyorsam? Ya önce uzun bir duş almam gerekiyorsa?"

Onu çıplak, sabun ve suyla kayganlaşırken hayal ettiğimde sesim boğuklaşıyor ve "Duşlar iyidir" diyorum.

"Öyleler." Göğüsleri koluma değene kadar yaklaşıyor ve günün onuncu ya da yirminci sertleşmesine ilham veriyor. "Özellikle de kötü bir adamın bu gece yatağında sana yaptıklarını düşünürken spreyin altında kendine dokunduğunda."

Onu hızlı ve sıkı bir şekilde kendime çekiyorum, ayaklarından kaldırırken kıkırdamasına neden oluyorum. "Sen şeytansın," diyorum onu sertçe öperek. "Saf, seksi kötülük."

"Greg'den öğrendim," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, gülmeme, iç çekmeme ve o lanet arabayı çağırdığım için kendime lanet etmeme neden oluyor.

Çok erken geldi, tam Caroline'ı ayağa kaldırırken kaldırıma yanaştı.

"Odada güvende olduğunuzda bana mesaj atın," diyorum ve arka kapıyı açmak için hareket etmeden önce şoföre selam veriyorum.

"Geleceğim," diyor. "Harika vakit geçirdim."

"Ben de öyle. Yarın akşamki yemek için sabırsızlanıyorum. Perşembe günü için Rockettes'e bilet alacağım, sahneye mümkün olduğunca yakın bir yerden."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor ve parmak uçlarına basarak yanağımı öpüyor. Bir süre öylece kaldıktan sonra fısıldıyor: "Kayla bu arada Vivian'ı unutmamızı söyledi."

"Seni gördüğüm an onu unuttum." Geri çekildiğinde, daha yumuşak bir sesle ekliyorum, "Beş dakika sonra dünyadaki diğer tüm kadınları unuttum."

"Güzel." Bana gülümseyerek bakıyor, gülümsemesi serin esintinin etkisini azaltmaya yetiyor. "Sonra görüşürüz, Leo Fenton."

"Görüşürüz, Caroline Cane."

Kapıyı arkasından kapattım ve kaldırımda durup araba köşeyi dönüp Sekizinci Cadde'ye saparak gözden kaybolana kadar onu izledim.

Sonra balık pazarına doğru yola çıkıyorum, boş sokaklarda dolaşırken aptal gibi sırtıyorum. Dükkanın arkasındaki çöplüğün korkunç kokusu ve ara sokaktan çıkarken ayaklarımın üzerinden geçen fareler bile keyfimi kaçıramıyor. Kaçak kedim olmadan eve dönüyor olmam da öyle.

Greg hayatta kalır. O iyi olacak.

Ve sanırım Şeytan bile sonunda onunla tanıştığım için mutlu... var olduğunu düşünmediğim, benim için yaratılmış olan kadınla.

Onu tekrar görmek, onunla tekrar sevişmek, sesini ve kahkahasını duymak ve güzel dudaklarından dökülen her kelimeye tutunmak için sabırsızlanıyorum. Ona vurulmuş durumdayım, aşık olma kimyasallarıyla o kadar sarhoşum ki on yıldır ilk kez e-postalarımı kontrol etmeden yatıyorum.

Caroline'dan gelen mesajla dişlerimi fırçalamaya başlamıştım bile -Ev güvenli, asla unutamayacağım bir gece için tekrar teşekkürler. Greg'den bir iz olursa bana haber ver.

Gülümseyerek cevap yazıyorum. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. İyi uykular ve sonra telefonumu Rahatsız Etmeyin'e ayarlıyorum.

Oturma odasında şarja bırakıyorum ve yatağa gidiyorum.

Ertesi sabah beş e-posta, iki düzine mesaj ve bir avuç paniklemiş sesli mesajla uyanıncaya kadar, daha geniş dünyada patlak veren bok fırtınasından habersiz kalarak, Caroline'ı hayal ederek derin bir uyku çekiyorum.

yirmi bir

...

Caroline

S Bir sorun var.

Yapım asistanlarından Grace, bana eşlik etmek için bir kamera ekibiyle çıkageldiğinde Spa'ya gittiğimde enerjisi bir garipti. Bakışlarımla bir ya da iki saniyeden fazla buluşmuyor ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda yarı histerik bir kahkaha atıyor ve ısrarla "Evet, iyi. Tamamen iyi," diye ısrar ediyor, her şeyin "iyi" olmadığını beni ikna eden bir tonda.

Hiç de iyi değil.

Şehir arabamızın camlarından şehrin caddeleri geçerken dudağımı çiğniyorum ve dün gece otele geç dönmemin düşündüğümünden daha büyük bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Ama Grace'e farkında olmadığım bir sokağa çıkma yasağını ihlal edip etmediğimi soramadan telefonum çalışıyor.

Aslında bu, Kayla'nın otelin ofis telefonundan, yani acil durum numaramızdan aradığı anlamına geliyor. Birbirimizi sadece bir şeyler fena halde ters gittiğinde ve acil sorun giderme yardımına ihtiyacımız olduğunda ofisten ararız. Ve Kayla'nın ben şehir dışındayken ciddi bir durum olmadıkça aramayacağını biliyorum.

Grace'e ve karşımızdaki bankta oturan iki kameramana "Üzgünüm, buna bakmam gerek," diyorum.

"Elbette, endişelenmeyin," diyor Grace, hâlâ çok endişeli görünüyor.

Ancak bu, daha sonraya kadar beklemesi gereken bir gizem.

Şu anda ufukta başka bir potansiyel kriz var. "Alo?

Kayla?" Fısıldıyorum, yüzümü pencereye çevirip Telefona cevap veriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil," diyor Kayla, sesi ağlıyormuş gibi paniklemiş ve tıkanmış gibi. "Çok özür dilerim, C.C. Her şeyi berbat ettim. Gerçekten çok kötü batırdım."

Bir anda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Kayla hiçbir zaman çuvalamaz - ve nadiren de olsa bir hata yaptığında, bu konuda asla "f" kelimesini kullanmaz. Kayla küfretmez. Tanıdığım en temiz insan.

"Çok üzgünüm," diyor sesi kırılarak. "Çok, çok Üzgünüm."

"Sakin ol tatlım," diyorum. "Sorun her neyse, düzeltebiliriz, söz veriyorum. Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bunu düzeltemeyiz," diye mırıldanıyor, nefesi daha hızlı geliyor. "Kimse düzeltemez. Kediye çantadan çıkardım, C.C. Tamamen çıkmasına izin verdim. Ve şimdi etrafta dolaşıyor, insanları tırmalıyor, her şeyi parçalıyor ve tüm umutlarının ve hayallerinin üzerine işiyor. Ve hepsi benim suçum. Ben gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım!"

Yumuşak hıçkırıklara boğulurken kaşlarımı öyle sert çatıyorum ki alnıma kramplar girmeye başlıyor. "Lütfen, Kay. Sakinleşmeli ve bana neler olduğunu anlatmalısın, yoksa her şeyin daha iyi olmasına yardımcı olamam. Sadece bir nefes al ve en baştan başla."

"Baklayı ağzımdan çıkardım," diye suçlulukla ciyakladı. "Harry ve ben dün gece meyhanede Vivian'a rastladık. O ve Frank içeri girdiğinde nişanımızı kutlamak için sıcak içki içiyorduk. Ben çoktan çakırkeyif olmuştum, o ise kendini beğenmiş gibi davranıyordu."

ve artık dayanamayacağım kadar masumdu. Ben de... onu tuvalete kadar takip ettim."

Kazak elbisemin yakasını tutuyorum. "Yapmadın."

"Yaptım," diyor Kayla. "Onu takip ettim ve herkese söylediği tüm yalanlar hakkında onunla yüzleştirdim. Leo, kedinin ölümü ve diğer her şey hakkında."

Midem o kadar hızlı batıyor ki başım dönüyor. Eğilip alnımı soğuk cama dayıyorum. "Oh, Kayla, hayır. Yapmadın. Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Söyledim," diyor, sesi yine titreyerek. "Ve ona Leo'yla birbirinize aşık olduğunuzu ve buna karışmamasını, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalacağını söyledim."

Gözlerim kapanırken göz kapaklarımın üst kısmını çimdikliyorum. "Oh Tanrım."

"Biliyorum. Manyağın tekiydin," diyor Kayla. "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben biliyorum. Viski idi. Viski içmemeliydim. Söz veriyorum bir daha asla içmeyeceğim ve bir daha asla arkandan kimseyle konuşmayacağım. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Düzensiz bir iç çekiyorum. "Sorun değil. Çekimler bittikten sonra Vivian'ı arayıp hasar kontrolü yapacağım."

"Yapamazsın," diyor Kayla. "Yani, yapabilirsin ama bu bir telefon görüşmesiyle düzeltilebilecek bir şey değil C.C."

Vivian'ın dün gece bana söylediklerinden sonra hiç düzeltilebilecek bir şey değil." "Ne söyledi?" Kayla hıçkırarak hıçkırarak ağlarken devam ediyorum.

ve nefesinin altında duyulamayan bir şeyler mırıldanıyor. "Kayla, lütfen, bana söylemek zorundasın. Telefonu kapatmadan önce sadece birkaç dakikam var. Çekim yerimize varmak üzereyiz. Ondan sonra saatlerce bağlı kalacağım."

"Vivian'ın yalanları düşündüğümüzden de kötüymüş," diyor Kayla. "Çok daha kötü. Çok, çok-"

"Çıkar ağzındaki baklayı, Kay. Lütfen!"

"Gilbert Frank'in bebeği değil," diyor aceleyle. "O Leo'nun. Ve eğer Frank öğrenirse, Vivian onu terk edeceğinden ve ailesinin sonsuza dek parçalanacağından korkuyor."

Çenem düşüyor ve bağırsaklarım sanki biri bağırsaklarıma yumurta çırpıcı sokmuş gibi kıvranıyor. Sonunda ciğerlerimi "Ne?" diye hırıldamaya ikna edebilmem için üç kez denemem gerekiyor.

"Gilly Leo'nun oğlu ama o bilmiyor Candy. Vivian ve şimdi de biz hariç kimse bilmiyor. Harry'ye bile söylemedim. Senden başka kimseye söylememem için bana söz verdirdi." Kayla burnunu çekiyor. "Ona merhamet etmem için bana yalvardı Caroline. Tuvalette dizlerinin üzerine çöküp yalvardı. Ölümüne korkuyor. Eğer sırrını saklarsan ve... Leo'dan uzak durursan her şeyi yapabileceğini söyledi. Sonsuza kadar."

Yutkunmaya çalışıyorum ama aniden imkânsız oluyor. Vücudumdaki her organ sertleşti ve ağırlaştı, yemek borumdan pankreasıma kadar her şey Leo'ya veda etme düşüncesini protesto ediyor.

Dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi ve şimdiye kadar bir erkeğe en yakın hissettiğim geceydi. Leo şimdiden benim bir parçam gibi, kaybetmenin beni paramparça edeceği bir parçam gibi hissediyor. Dürüst olmak gerekirse nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. O kadar sert ve hızlı düştüm ki onsuz bir geleceği hayal etmek bile gözlerimi yaşartmaya yetiyor. Şimdiden onun sesini, dokunuşunu, bana bakışını arzuluyorum - beni görüyor, gerçekten görüyor, başka hiç kimsenin görmediği bir şekilde, bir uyuşturucu gibi.

Leo Fenton eroin gibidir, bir doz alırsın ve ömür boyu bağımlısı olursun. Bir elli yıl daha yaşasam ve dünyanın sunduğu en iyi ve en parlak erkeklerle tanışsam bile, onu sevdiğim gibi birini asla sevmeyeceğim.

Çünkü Leo benim için o. O benim Tek'im. Ve şimdi onu geride bırakmak zorundayım.

Buradan çıkmam lazım. Yıkıcı bir aptallık yapmadan önce.

Leo, hiç tanımadığı üç yaşında bir oğlu olduğunu bilmeyi kesinlikle hak ediyor ama bunu ona söyleyen kişi ben olamam. Bu benim görevim değil. Bunu Vivian yapmalı. Bunu yapması için onu ikna etmeliyim... ve sonra geri adım

atip

yolumdan çekil. Leo'ya oğlunun hayatında bir yer bulma şansı verirken, kuzenimin ailesini bir arada tutmaya yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Büyük teyzem Alma, Ada'nın cenazesinden altı ay sonra ikiz kız kardeşinin kocasıyla yatarken yakalandığından beri ailemizin -hatta tüm Reindeer Corners kasabasının- başına gelen en skandal, en garip, en üzücü, en stres yaratıcı şey olacak. Ve Ada Teyze ölmüştü! Ve seksen altı yaşındaydı. Tom Amca ve Alma, Ada hayattayken ilişkilerinin kurallara uygun olduğuna yemin etmişlerdi.

Hayır, Vivian'ın ortaya çıkardığı Çernobil'in yanında o skandal bir laboratuvar yangınıydı.

Bunu daha da kötüleştirebilecek tek şey Leo ve benim birlikte olmamızdı. Yeğenim sürpriz bir babanın sahneye çıkmasına alışmakta yeterince zorlanacaktı, üstelik bu yeni baba Caroline Teyze'nin erkek arkadaşı olsaydı. Bu sır ortaya çıkmadan önce odanın bir tarafında Vivian ve kocası, diğer tarafında Leo ve benim olduğumuz bir aile bayramı kutlaması düşüncesi yeterince stres yaratıyordu. Şimdi ise... imkansız.

Bu imkansız. Ve
gitmek
zorundayım.

"Kenara çekebilir misiniz lütfen?" Yanımdaki koltukta duran çantama uzanarak mırıldandım. "Arabayı kenara çekebilir misin? Dışarı çıkmam lazım."

"Neler oluyor?" Kayla, hattın diğer ucundaki sesi gergin ve aceleci bir şekilde soruyor. "Caroline? İyi misin? Caroline, ben-"

"Seni sonra ararım," diyerek aramayı sonlandırıyorum ve ellerim titreyerek cep telefonumu çantama atıyorum. Araba bir sonraki kavşakta yavaşlarken kapı koluna uzanıyorum ama Grace kucağıma atılıp elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Hayır, yapamazsın" diyor. "Lütfen! Mümkün olduğunca çabuk spaya ve içeri girmemiz gerekiyor. Diğerleri gelmeden önce

yarışmacılar geliyor."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Yarışmacıların geri kalanı? Onlar da mı kaplıcaya geliyorlar? Ama ben-"

"Kaybedenlerin mücadelesi bir çamaşır yıkama mücadelesi. Siz tedavi olurken spadaki tüm çarşaf ve havluları temizleyecekler," diyor Grace telaşla. "En azından daha önceki plan buydu ama Ainsley hepimizi bu kadar yakın temasa sokmayacak bir şeyler bulabilmek için elinden geleni yapıyor. En azından Jenna'nın bu sabah ortaya attığı iddiaları araştırana kadar."

Kaşlarım zaten ağrıyan alnımda daha da derinleşiyor. "Ne oldu? Şimdi ne yaptı? Dün ciddiydim. Eğer beni karanlık ağda takip etmeye devam ederse, onunla ilgilenmesi için bir avukat tutacağım."

"Karanlık ağda değildi," diyor Grace, ışıklar değişip araba tekrar ileriye, Madison Avenue'ye doğru ağır ağır ilerlerken koltuğuna geri yaslanıyor. "Sosyal medyada bir video bulmuş. Bu sefer seninle ilgili bir şey aramadığına yemin ediyor, sadece New York'ta tatil yazılarını karıştırıyormuş ve... sen oradaymışsın."

"Ve ben orada ne yapıyordum?" Gözlerim açılıyor, sabrım normalde olduğundan daha da azalıyor. Uğraşmam gereken gerçek sorunlarım var, masum bir çocuğun hayatını alt üst etme potansiyeli olan sorunlar. Jenna'nın önemsiz saçmalıklarına ayıracak vaktim yok.

Grace'in dudakları gülümseme-ürkme karışımı bir ifadeyle dişlerinden sıyrılıyor. "Orada... dizinin yapımcısıyla ökseotunun altında mıydın? O da seni süper romantik bir şekilde alnından mı öpüyordu?"

Midem yine kilitleniyor ve yüzümdeki kan çekiliyor. "Feribotta mı?"

Grace sefilce başını sallar. "Evet. Kız öğrenci yurdundan bir kız bunu paylaşmış. Pek iyi görünmüyor. Jenna sözleşmeyi ihlal ettiği için dava açmakla tehdit ediyor." Ellerini kaldırıyor, parmaklarını iki yana açıyor. "Yani, Leo'nun sana yardım etmek için hile yapacağını sanmıyorum."

Kazanmak. Onunla sadece bir kez çalıştım ama öyle birine benzemiyor. Sadece-"

"Öyle değil," diye onu temin ederim. "Ve hiç olmadı. Biz sadece... Arkadaş olmaya çalıştık ama tanıştığımız andan itibaren sanki daha fazlası olmamız gerekiyormuş gibiydi." Omuz silkiyorum ve gözyaşlarımla savaşıyor başımı sallıyorum. "Ama artık bir önemi yok. Bitti artık. Her şey bitti."

"Ağlama," diyor Grace, dev yapım asistanı çantasından bir mendil çıkarırken. "Lütfen, yapma. Yüzün şişecek ve saatlerce çekim yapamayacağız. Her şey bitmedi! Ainsley kriz anlarında bir dahidir. Olayları sakinleştirmenin ve Jenna'yı sırtından atmanın bir yolunu bulacaktır. Sadece başımızı eğip bugünü atlatmamız gerekiyor ve eminim yarın her şey daha iyi görünecektir."

"Hayır, anlamıyorsun, yapamam..." Şoför Madison Spa and Suites'in önünde yavaşladığında nabzım hızlanıyor, oyuncuların geri kalanı paltolarının ve atkılarının altında soluk yeşil önlükleriyle dışarıda toplanmış durumda.

Ainsley de orada ve diğerlerini önümüzde park etmiş büyük bir minibüse sürmeye çalışıyor gibi görünüyor ama artık çok geç.

Beni çoktan fark ettiler.

Arabadan çıktığımda, yarışmacı arkadaşlarımla üçü de bana doğru dönüyor. Hiçbiri memnun görünmüyor ama en çok Millie'nin yaralı ifadesi etkiliyor. Hayal kırıklığına uğramış, ihanete uğramış görünüyor, sanki ona kız gücünün hiç de öyle sanıldığı gibi olmadığını kanıtlamışım gibi.

İşleri yoluna koymak için bir adım öne çıktım.

Ama ben daha konuşmadan Jenna suçlayıcı parmağını bana doğru itti ve bağırdı, "İşte buradasın, seni hilekâr bok çuvalı. Biliyordum! Senin gibi insanların hepsi aynı. Şeker ağzında erimeyecekmiş gibi davranıyorsun. Bu arada bıçağını bileyleyip fırsatını bulur bulmaz en yakınının sırtına saplamaya hazır oluyorsun."

"Öyle olmadı," diyorum. "Eğer bana izin verirsen-"

"Açıklamana izin vereyim mi?" Jenna araya giriyor, hâlâ o kadar yüksek sesle bağırıyor ki meraklı izleyicilerden oluşan bir kalabalığın dikkatini çekmeye başlıyoruz. "Neyi açıklayayım? Yapımcıyla aylardır çıktığınızı mı? Yıllardır mı? Söylesene Goody, kendi cebine para koymak için bu planı birlikte mi yaptınız yoksa hepsi senin fikrin miydi?"

Çenem şok içinde geriye doğru kalkıyor. "Ne oldu? Hayır, hayır! Ben asla-" "Hadi içeri girelim," diyor Grace, bir eliyle elime dokunarak

Kol. Jenna'ya, "Durumu araştırıyoruz. Söz veriyorum, bunu çok ciddiye alıyoruz. Eğer yarışmanın tehlikeye girdiğine dair herhangi bir işaret varsa, biz-"

Jenna, "Soruşturmanıza güvenmiyorum," diye araya girer.

"Ben de," diye ekliyor Eduardo ve göğsüme bir ok daha gönderiyor. "Tarafsız bir üçüncü şahsın bunu incelemesini istiyorum. Bu işte parmağı olmayan biri."

Grace'in beni spa'nın kapısına doğru çekme çabalarına direnerek, "Lütfen," diyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Leo da öyle. Evet, birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz ama onunla daha birkaç gün önce tanıştım! Ve bana yarışma hakkında önceden hiçbir şey söylemedi ya da kazanmam için hiçbir şekilde yardım etmeye çalışmadı. Size yemin ederim."

"Saçmalık," diye öfkелendi Jenna. "Senin yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

"Lütfen Millie," diyorum, yalvaran bakışlarımı ona doğru çevirerek. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama ben aldatan biri değilim. Yemin ederim, öyle bir yapım yok. Bırakın bir dostu, bir düşmana bile asla ihanet etmem. Ve ben..." Hızlı bir nefes çekiyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum. Gerçekten öyle. Umarım programdan ayrıldığımda hâlâ arkadaş olabiliriz. Bunu gerçekten çok isterim."

Jenna, Millie cevap vermeden önce, "Programdan hemen ayrılmalısın," dedi. "Göründüğün kadar iyi bir insan olsaydın çoktan gitmiş olurdun."

"Videoyu ve suçlamaları daha bir dakika önce, buraya gelirken öğrendim," diyorum ve onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Ama sen haklısın Jenna. Bir kez olsun. Gösteriyi terk edeceğim. Hemen şimdi." Ceketimin üstünden yaka mikrofonunu çıkarıp Grace'in isteksiz eline tutuşturuyorum.

"Olamaz," diyor, mavi bakışlarında panik alevleniyor. "Lütfen Caroline, gitme. Dediğim gibi, sadece günü atlatalım ve-"

"Özür dilerim. Gitmem gerekiyor," diyorum kaldırımdan geri geri inerek. "Otelden eşyalarımı alacağım ve mümkün olan en kısa sürede şehirden ayrılacağım."

"Cehenneme kadar yolun var," diyor arkamdan gelen derin, yıkıcı ve tanıdık bir ses.

Yataktan yeni kalkmış gibi görünen Leo'nun iki adım ötemde durduğunu görmek için dönüyorum. Ama her tarafa yapışmış saçları ve yorgun, şiş gözleriyle bile gördüğüm en seksi şeydi.

Ona bir daha asla dokunamayacağımı, kollarını etrafımda ya da dudaklarını dudaklarımda hissedemeyeceğimi fark etmek beni irkiltecek kadar sert vuruyor.

Bir dakika sonra ters yöne doğru koşuyorum, Leo seslenirken kalbim küt küt atıyor, "Bekle Caroline! Tanrı aşkına, lütfen bekle! Caroline. Caroline, seni seviyorum!"

yirmi iki

...

Leo

F ya da kalp kırıcı bir saniye, duracağından emin değilim. O kaçmaya devam edecek ve ben de ona dizinin mahvolmasını umursamadığımı ya da kariyerimin kontrolünü ele geçirme şansımı berbat ettiğimi asla söyleyemeyeceğim. Yatırımcıların artık bir Leo Fenton yapımına iki kez bakması mümkün değil, hele ki yarım milyon dolarlık fonu çarçur etmiş ve bunun karşılığında bir skandal ve bir davadan başka bir şey elde edememişken.

Ama umurumda değil.

Caroline için eğlence sektörünü, sevdiğim şehri ve hemen hemen her şeyi geride bırakabilirdim. Birkaç gün içinde, gerçekleşmesini en çok istediğim hayalim haline geldi.

Ben de ona onu sevdiğimi söyledim.

Bunu Yukarı Doğu Yakası'nın en züppe bölgesinde, cep telefonlarıyla çekim yapan yabancılar, kaldırımda ağzı açık bekleyen yarışmacılar ve şu anda benimkinden başka bir proje seçmiş olmayı dilediklerinden emin olduğum personelim yarılarıyla çevrili bir kaldırımda yapıyorum.

Ama risk karşılığını veriyor.

Caroline dönüyor, kocaman gözleri merak ve acıyla dolu. Tekrar kaçmadan önce beş saniyem olduğunu hissediyorum, bu yüzden benim durumumdaki her erkeğin yapacağını yapıyorum.

Hayatım boyunca bunun için bekledim, benim olmak için yaratılmış gibi hissettiren bir kadınla tanışmak için. Madison Avenue'de her şeyimi ortaya koyamayacak kadar korkak olduğum için onu kaybetmeyeceğim.

"Bunun bir önemi yok." Kolumu iki yana açarak kameraları, mikrofonları ve panoları ve endişeli yüz ifadeleriyle prodüksiyon asistanlarını işaret ediyorum. "Hiçbiri önemli değil. Skandal umurumda değil. Bunun kariyerimi bitirmesi umurumda değil. Bu programda attığım tek bir adımdan bile pişman değilim, çünkü her biri beni sana getirdi."

Gözleri yaşlarla doluyor. Başını sallıyor ama o konuşmadan ben devam ediyorum: "Ciddiyim. Seni seviyorum. Bunun çok hızlı olduğunu biliyorum ama hissettiklerimden şüphe etmiyorum. Bir saniye bile. İşte bu. Bunu biliyorsun. Gerçek anlaşılmayı bulduk, Caroline Cane, ve buna sırtımızı dönersek aptallık etmiş oluruz."

"Yapamam," diyor, gözyaşları yüzünden aşağı sessizce akarken. "Çok üzgünüm Leo, ama yapamam. Burada kalamam. Ve seninle olamam, asla."

"Neden?" diye soruyorum, sesim kelimenin ortasında kesiliyor. "Bundan daha önemli ne olabilir ki?" diye sormadan önce kendimi kontrol etmek için savaşıyorum. Skandalı, şovu ve başkalarının ne düşündüğünü boş ver. Bu bizim rüyayı, en önemli rüyayı yaşama şansımız. Sonunda güvende olduğumuz, sevildiğimiz, mutlu olduğumuz ve... evde olduğumuz bir rüya." Gözlerimden yaşlar akarken ekliyorum: "Senin evin olmak istiyorum Caroline. İyi günde, kötü günde ve aradaki her şeyde arkanı kollayacağına güvenebileceğin kişi olmak istiyorum. Seninle gülmek, seninle ağlamak ve yaşlanıp saçlarımız ağardığında elini tutmak istiyorum."

"Ben de istiyorum," diye sesleniyor Millie. Hem onun hem de Eduardo'nun nemli yanaklarını sildiğini görmek için bakıyorum. "Ve bunu sizin için istiyorum çocuklar. Kal, Caroline. Kal ve bunu konuşalım. Biz hancıyız! İşimiz insanları mutlu etmek ve gözleri olan herkes ikinizin birlikte çok mutlu olacağınızı görebilir. Leo haklı. Bu gerçek bir anlaşma."

Eduardo, Grace'in eline sıkıştırdığı peçeteyi kabul ederken, "Ve gerçek anlaşmadan kaçamazsın," diye ekliyor. "Yapamazsın. Buna izin vermeyi reddediyorum. Önce gösteriyi bırakacağım."

"Programdan o ayrılmalı, sen değil. Adil olan bu," diyor Jenna, ama sesi bir dakika önce Caroline'ı eleştirirken olduğundan çok daha az hararetli. Ve eklerken gülümsüyor: "Ama sen New York'ta kalmalısın, İki Ayakkabılı Güzel. Kal ve bu adamı sev. Bunu istediğini biliyorsun."

"İstiyorum," diyor Caroline, gözyaşları hâlâ yüzünden akıyor ve bakışlarında en ufak bir umut belirtisi yok. "Bunu her şeyden çok istiyorum ama yapamam. Gerçekten yapamam. Çok üzgünüm Leo. Umarım bir gün beni affedebilirsin. Ve umarım gösteriyi bitirirsin. Diğerleri bunu hak ediyor. Hatalarımın masum insanların hayatını mahvetmesini istemiyorum."

"Ben masum değilim," diye ciyaklıyor Eduardo, elini kalçasına dayayarak. "Çok kızgınım! Eğer uyanmaz ve kahvenin kokusunu almazsan daha da kızacağım, kızım. Bu adam senin için kalbini kaldırıma kustu. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Eduardo Amca o kaba sesini çıkarmak zorunda kalmadan önce buraya gel ve onu al."

"Özür dilerim. Lütfen beni affet," diye hıçkırıyor Caroline geri çekilirken. "Eve gitmek zorundayım. Şimdi."

Tekrar gitmek için döner, ama bu sefer koşmaz. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde sokağın sonuna kadar yürüyor. Sola dönüp gözden kaybolmasını izliyorum, ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Bir yanım peşinden koşmam ve onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğinde ısrar ediyor, bizi birbirimize kelepçeleyip anahtarı atmam gerekse bile.

Ama gerçekçi yanım bunun anlamsız olacağını biliyor. Nedenini anlamıyorum ama Caroline kararını vermiş. Bunu omuzlarındaki mağlup çöküşten ve gözlerinde yüzen sefaletten anlayabiliyordum.

Bitti artık.

Ve ona Greg'i bu sabah bulduğumu ve bir yapım asistanının onu otel odasına bırakmasını sağladığımı söyleme şansım bile olmadı...

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ama başparmağımla Caroline'ın numarasının üzerinde duraklıyorum. Şu anda benden gelen bir çağrıya cevap vereceğinden şüpheliyim. Şimdi değil, belki de bir daha asla.

Onun yerine Ainsley'e mesaj atıp Caroline ile odasında buluşmasını ve Greg'i de yanında götürmek zorunda olmadığını

Vermont, eğer kedimi evlat edinme konusunda fikrini değiştirdiyse. Dairemin penceresi tamir edildikten sonra bugün gelip onu otelden alabilirim.

Ainsley hemen mesaj atıyor. Jenna dava açarsa hasar kontrolü için avukatla toplantıdayım. Başka birini bulabilir misin?

Yukarı bakarak Jenna'ya soruyorum, "Dava açacak mısın? Yoksa Ainsley'nin zamanını avukatımızla görüşmekten daha iyi bir şekilde kullanabilir miyim?"

Solgun yanakları suçlu bir pembelikle kızaran Jenna omuz silkiyor. "Hayır, biz iyiyiz. Sizi yanlış değerlendirdiysem özür dilerim. Ve kızı kaybettiğin için de üzgünüm. Beni çok kızdırdı ama..."

Millie Jenna'nın sırtını sıvazlayıp, "Sen de onu çok kızdırdın, tatlım," diye güvence verirken, "Teşekkürler," diyorum.

"Hepimizin canını sıkıyorsun," diye ekledi Eduardo. "Ama anlıyorum. Senin yaşındayken benim de omzumda bir çip vardı. Çakra terapisini denemelisin. Hayatım değişti. Artık kırgınlık yok ve sonunda uykumda dişlerimi sıkmayı bıraktım."

Jenna'nın yanakları pembeden kırmızıya döndü. "Bu kadar çok pislik size en kötüsünü göstermişken insanlar hakkında en iyisini düşünmek zor."

Millie kolunu genç kadının omuzlarına dolayarak onu yanına çekti. "Seni anlıyorum. Ama biz öyle değiliz. Caroline da öyle değil. O yüzden gelin bu gösteriyi tatilin gerçek anlamını kalplerimizde hissederek bitirelim. Aynı anda hem ölümüne savaşıp hem de birbirimizi sevebiliriz, değil mi? Yani, neden olmasın?"

Jenna'nın dudakları birbirine yapışır. "Evet, bunu yapabilirim. En azından bu şekilde para ödülünü kaçırırsam bile arkadaşlarımla ayrılırım."

Eduardo iç çeker. "Arkadaşlar gerçek ödüldür."

"Hayır, asıl ödül para," diyor Millie. "Ama sen bir bebeksin ve ben kazandıktan sonra ikinizin de Bad Dog'a beni ziyarete gelmenizi istiyorum. Cadılar Bayramı partim dünyanızı sarsacak."

Eduardo ve Jenna gülüyor.

Grace bana doğru bakıyor, kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor. Başımı sallıyorum ve o da rahatlamış bir nefes veriyor.

"Pekâlâ o zaman," diyor kamera ekibine işaret ederek. "Kaybedenlerin mücadelesi için hazırlanalım, ama bir

değişiklikle.

Bugün, bu yarışmanın galibi Caroline için rezerve edilen spa gününü alacak ve ben de iyi yapılmış bir işi kutlamak için bu gece otelin çatısında paylaşmak üzere herkese pizza sipariş edeceğim. Mürettebat dahil."

Oyuncular ve ekip bu planı alkışlarken ben arkamı dönüp Ainsley'e mesaj atıyorum-Avukata gerek yok. Durum kontrol altına alındı ve Caroline diziden ayrılıyor. İstemiyorsa Greg'i kabul etmek zorunda olmadığını bilmesini istiyorum.

Ainsley cevaplıyor, tamam. Üzerinde. İyi misin?

Hayır, bir deliğe girip çürümek istiyorum. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum.

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzülen hüzünlü bir yüzün üzerinden ateş ediyor. Biliyorum. Erkekler aşık değillerse böyle alın öpüşmesi yapmazlar. Alnından öpmek her şeyi ele verir. Çok üzgünüm patron. Yapabileceğim bir şey var mı? Onunla konuşmamı ister misin? Davanı savunmamı?

Setin karmaşasını arkamda bırakarak kaldırımda daha hızlı ilerliyorum. Hayır, sorun değil. Ben zaten davamı açtım ve o da gitmeye karar verdi. Ona her şeyin bu şekilde bittiği için üzgün olduğumu söyle. Ve ona dünyadaki tüm mutlulukları dilediğimi söyle. O bunu hak ediyor.

Sen iyi birisin, Leo, Ainsley diyor. Umudunu kaybetme. Er ya da geç, seni kilitlemesi ve sıkı tutması gerektiğini fark eden bir kadın bulacaksın.

Yazarken hayatımda Caroline'dan başka bir kadın olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor -Teşekkürler. Greg'le neler olduğunu öğrenince bana mesaj atar mısın? Gerekirse onu otelden almak için plan yapabilirim. Cam tamir ekibi sabah 10'da gelecek. Onları içeri almak için eve dönüyorum.

Yapacağım, diye söz veriyor ve sohbeti bir başparmak yukarı emojiyle bitiriyor.

Telefonumu ceketimin cebine geri koyuyorum ve yirmi blok ötedeki daireme sersemlemiş bir halde yürüyorum, tam zamanında varıp cam tamir ekibinin evime girmesine izin veriyorum. Onlar çalışırken ben de kösedeki bakkaldan boktan bir kahve alıp verandaya oturuyor ve dünyanın geçip gidişini izliyorum.

Çoğu zaman olduğu gibi New York, güzellik ve çirkinliğin eşit ölçüde var olduğuna beni ikna etmek için elinden geleni yapıyor - dudağında piercing olan öfkeli görünümlü bir genç, yaşlı bir kadının market arabasını merdivenlerden yukarı

taşımasına yardım etmek için kendi yolundan çıkıyor,

Tıpkı bir adamın taze köpek bokuna basıp hayvanın sahibine küfürler savurması gibi.

Bir iş adamı kaldırımındaki bir çatlağa takılır ve yanındaki yaşlı adam düşmeden önce ona destek olmak için uzanır, tam o sırada caddenin ilerisinde bir yerden bir kadın bağırır, "Siktir git Jerry! Seni de, bindiğin pembe midilliği de sikeyim. Cuma gününe kadar kirayı alamazsam, elbiselerini ateşe vereceğim."

Küçük bir kız bebek arabasında kıkırdıyor, gökyüzünden süzülen tembel bir kar tanesine dokunmak için tombul elini uzatıyor, tam o sırada kirli Noel Baba şapkalı evsiz bir adam sokakta kaykayıyla "Mutlu Noeller ve sikimi yala!" diye bağırıyor.

Akıl sağlığımın yerinde olduğu gerçeğiyle avunmaya çalışıyorum ama kafamın içindeki mutsuz ses bunun yerine kaykay yapmayı hiç öğrenemediğim gerçeğine takılıp kalmaya karar veriyor. Kaykay yapmayı hiç öğrenemedim, İspanya'da Camino Real'i gençken hayal ettiğim gibi hiç yürüyemedim ve kalıcı bir aşk bulamadım.

Ve şimdi, muhtemelen asla yapmayacağım.

Ainsley'den gelen mesaj tam o anda, evrenin en karanlık güçlerinden gelen bir işaret gibi geldi - Caroline Greg'i aldı. Onunla gideceği için çok mutlu görünüyordu. Hiç vakit kaybetmeden taşıyıcının içine girdi. Yapım şoförlerinden birine onu Penn İstasyonu'na bıraktırdım. Öğleden sonra bir Vermonter treniyle gidiyorlar. Veda etmek istersen diye.

Düşündükçe irkiliyorum. Tekrar gidişini izleyemem. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam etmek son irademi de öldürecekmiş gibi geliyor. Teşekkürler ama bugün eve yakın bir yerde kalacağım. Yarın bir sonraki yarışmada görüşürüz. Yarın akşam Rockettes'i izlemek için bilet ister misin? Kullanmayacağım iki biletim var. Trevor'a sorabilirsin.

Endişeli bir yüz emojişi gönderiyor. Emin misin? İstersen birlikte gidebiliriz ve öncesinde Magnolia pastanesinden cupcake alabiliriz. Bu seni neşelendirebilir.

Alaycı bir ses çıkarıyorum, bu da yakınlarda toprağı gagalayan güvercinlerin kanat çırparak uzaklaşmasına neden oluyor. Ayak tırnaklarımın kökünden sökölmesini tercih ederdim ama teşekkürler. Biletleri e-postana gönderirim. Umarım iyi vakit geçirirsiniz.

Sonra, gıcırdayan, ağrıyan iskeletimi zorla merdivenlerden indiriyorum, penceremi tamir eden adama parasını ödüyorum ve yatağıma giriyorum, önümüzdeki yirmi saat boyunca orada kalıyorum, aptalca bir yanım Caroline'ın fikrini değiştireceğini umuyor. Bir mesaj, bir telefon bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor, Greg'in yeni evinde çekilmiş bir fotoğrafı bile yok, bana yerleştiğine dair güvence vermek için.

Gerçekten
bitti. Sonsuza
kadar.

O erşembe günü sete geri döndüm, görevlerime bir zombi gibi devam ediyordum ve sadece sektörün " gösteri devam etmeli" düsturuyula hareket ediyordum. Bana kalırsa tatil oyunları Caroline hayatımdan çıktığı anda sona ermişti ama Oyuncular ve ekip bunu başarmam için bana güveniyor.

Ama bırakın bir reality şovu, herhangi bir şeyi umursamak bile zor. Eduardo Perşembe günü cam silme yarışmasında elendi, yükseklik korkusu onu durdurdu, yarışmacıların hepsi güvenli bir şekilde caddeden altı kat yukarıda sallanan platformlara bağlanmış olsa da. Sıra Jenna ve Millie'ye geldi ama onların yeni abla-küçük kardeş havaları ya da yarı final için bayramlık kazak giydirmekle sorumlu oldukları yavru köpekleri bile soğuktan donmuş kalbimi ısıtamıyor.

Millie gösteriyi kazandığında, Noel Baba'nın atölyesini yaparken ilham verici bir misafirperverlik ve yaratıcılık gösterisiyle zafere ulaşır deneyim için
yoksullar Çocuklar Bir alışveriş
merkezinde gördüğüm her şeyden daha büyü, hiçbir şey
hissetmiyorum. Çok güzel, o kadar güzel ki çekimleri
tamamladığımızda Ainsley ve ekibin yarısı yanaklarından yaşlar
süzülüyordu.

Jenna bile Millie'yi tebrik ederken duygusal görünüyor ve bir sonraki Cadılar Bayramı'nda onu ziyaret edeceğine söz veriyor.

Ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum.
Başarılarımla gurur duymuyorum.
İlham verici tatil hisleri yok.

Şu anda hissettiğimden daha az sefil hissedeceğime dair en ufak bir umut kıvılcımı bile yok.

A Ve sonra, aniden, Aralık ayının yirmi dördü oldu ve ben Ainsley ve kamera ekibiyle New York'un tüm yılbaşı süslemeleriyle süslendiği bir son dakika B makarasını çekmek için buluşuyorum.

ihtişam.

Bugün ekiple son günümüz. Yılbaşından sonra projeye döndüğümüzde, sadece Ainsley ve ben kurgu bölümünde, diziyi bir kanala satmak için kullanacağımız ilk bölümü bir araya getireceğiz.

Caroline'ın görüntülerine bakma düşüncesi, Yeni Yıl arifesinde top düşmeden önce gezegene bir meteorun çarpabileceğini ummama neden oluyor.

"İşte bu," diyor Ainsley, Rockefeller Center'daki oyuncak mağazasının dışında, ekibin gerçek boyutlu dans eden oyuncak askerlerin performansını filme aldığı yerde oflayarak bana dönüyor. Kulaklığımı tutup kulaklarımdan çekip çıkarıyor.

"Hey," diye itiraz ederek cihaza uzandım.

Kaşlarını çatarak kulaklığı elimden çekip alıyor. "Hayır, sana kulaklık yok. Buradan çıkıyorsun. Git buradan. Şimdi."

"Git Nereye?" I Sor, toplantı onu kaş çatma ile a daha karanlık, daha düşünceli kaşlarımı çatıyorum.

"Çantanı hazırla, arabana bin ve kız arkadaşını almaya git," diyor. "Acele edersen hava kararmadan Vermont'ta olabilirsin."

İç çektim. "Vermont'a gitmeyeceğim."

"Evet, öylesin," diye ısrar ediyor. "Caroline da en az senin kadar mutsuz. En iyi arkadaşı Kayla ile sosyal medya üzerinden bağlantı kurduk. Görünüşe göre Caroline günlerdir neredeyse hiç yemek yememiş."

Şakağımdaki bir damar zonklamaya başlayana kadar kaşlarımı daha da sert çatıyorum. "Ne yaptın?"

"Endişelendik," diyor hiç vakit kaybetmeden, burnunu soktuğu için en ufak bir mahcubiyet hissetmiyormuş gibi. "Siz bizim arkadaşlarımızızsınız ve sizi önemsiyoruz. İkinizi de perişan ve tükenirken görmeye dayanamıyoruz. En azından kaybettiniz

Beş kilo. Eğer bir an önce kendine bakmaya başlamazsan elmacık kemiklerin seksilikten çıkıp korkutucu bir hal alacak."

"O elmacık kemiklerini şimdiden kesebilirim patron," diyor Trevor, resmen sevgili olduklarından beri her zaman yaptığı gibi onun yanında belirerek. Kız arkadaşının arkasını kolluyor. Bu genelde takdir ettiğim bir şeydir ama şimdi değil.

"Siktir git," diye homurdanıyorum ama Trevor sadece sırtıyor.

"Gördün mü? Bak ne kadar huysuzsun. Bir sandviçe ve Vermont'ta sevdiğin kadınla geçireceğin birkaç güne ihtiyacın var. Sana bir oda ayırttık. Bir şey değil."

Ainsley ona sırtıyor. "Kayla, Caroline'ın saat 17:00'de Noel'den Önceki Gece'yi okuyacağını ve hemen ardından gideceğini söyledi. Ona geleceğini mesaj attığımda, sen konuşmak için hana gelene kadar onu oyalamanın bir yolunu bulacaktır. Trafiğe falan takılırsanız diye."

"Ama yollar açık," diye ekliyor Trevor. "Birkaç dakika önce kontrol ettim. Karayolları Reindeer Corners'a giden ana yolu küremiş ve tuzlamış ve yarın öğleden sonraya kadar daha fazla kar yağmasını beklemiyorlar."

Ainsley ellerini çırpıyor. "Ama büyük bir fırtına olması bekleniyor. Eğer her şey yolunda giderse, siz ikiniz en azından birkaç gün kar altında kalacaksınız!"

"Beni hayatında istemediğini kesin bir dille söyleyen bir kadınla neden karda kalmak isteyeyim ki?" Kendimi tutamadım. "Bu, Aptal İnsanlar İçin Aptal Aşk kanalındaki bir romantik komedi değil, Ainsley. Bu benim hayatım."

Dudakları kısıılır. "Aşk aptal değildir, ona inanan insanlar da öyle. Bunu biliyorsun Leo. Ve Caroline için savaşma zamanının geldiğini de biliyorsun. Bunu kendine borçlusun."

"Ve bize," diye ekliyor Trevor. "Son zamanlarda seninle çalışmak bok gibiydi, dostum."

"Kovulmanı sağlayabilirim," diyorum ve Ainsley'den kaşlarımın alnıma fırlamasına neden olan bir tokat yiyorum.

"Kes şunu," diye tersliyor. "Sen bundan daha iyisin. Ve daha cesursun. En kötü ne olabilir ki? Caroline silahlarına yapışır ve sen eve yalnız mı gelirsin? Ne olmuş yani? Eğer öyle yaparsa, şu an olduğundan daha kötü durumda olmazsın."

"Ama seni gördüğüne memnun olabilir," diye ekliyor Trevor yalvaran bir ses tonuyla.

Ainsley, "Gerçekten çok sevindim," diye araya giriyor. "Kayla onu personel tuvaletinde dört kez ağlarken yakaladığını söylüyor. Bugün."

Düşündükçe irkiliyorum. Kendi mutsuzluğuma alışmaya başladım ama Caroline'ın banyoda ağladığı düşüncesi göğsümü yakıyor.

Ama gerçek şu ki.

"O zaman neden aramadı?" diye sordum. "Onun için hâlâ deli olduğumu biliyor olmalı. Tek yapması gereken bana fikrini değiştirdiğini söylemek ve ben de Vermont'a doğru yola çıkacağım."

Ainsley başını sallar. "Kesin olarak bilmiyorum ama Kayla bunun ailesiyle ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Bana daha fazlasını söyleyemedi ama ikinizin işleri yoluna koyabileceğinizi düşündüğünü söyledi. Bunu yapmak zorunda olduğunuzu düşünüyor, yoksa Caroline bir daha asla iyi olamayabilir."

Dudağımın içini çiğniyorum, içim parçalanıyor. "Ya oraya çıkarsam ve beni gördüğüne çok kızarsa? Ya Kayla yanılıyorsa ve ilerlemenin bir yolu yoksa?"

"Peki ya sana bir kez bakıp doğruca kollarına koşarsa?" Ainsley sorar.

Bu düşünce içime bir umut dalgası gönderiyor, uyuşmuş, zombileşmiş kalbimi elektrikliyor.

"Git dostum," diye mırıldanır Trevor. "Git ve sonsuza dek mutlu ol."

"Lanet olsun," diye küfrediyorum ama çoktan arka cebimden pil takımımı çıkarıp onu bekleyen ellerine sıkıştırıyorum.

"Evet!" Ainsley alkışlıyor. "Git! Koş! Kaybedecek bir saniye bile yok!"

Koşmuyorum -alışveriş merkezi çok kalabalık- ama daha önce hiç yürümediğim kadar hızlı yürüyorum.

Evime döndüğümde toparlandım ve on dakika içinde binanın arkasındaki sıkışık park yerime doğru yola çıktım.

Ön camdaki karı fırçalıyorum ve içeri girip motoru çalıştırıyorum. Araba ısınırken telefonumdan Reindeer Corners Inn'in yol tarifini buluyorum. Tam "git" düğmesine dokunacakken, benim dışımda bir şey başparmağımın kontrolünü ele geçiriyor ve onun yerine "ara" düğmesine dokunuyorum.

Kalbim boğazıma düğümlenerek telefonu kulağıma götürüyorum ve Caroline cevap verirse önce onu görmeye gitmek için izin isteyeceğime dair kendime söz veriyorum. İsteklerini çok açık bir şekilde ifade etti. Bizim için ileriye dönük bir yol görmüyor, beni görmek, benimle konuşmak ya da mesajlaşmak istemiyor ve son bir buçuk hafta içinde bu konuda fikrini değiştirdiğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadı. En azından önce iletişim kurmaya çalışmadan onu pusuya düşürmek yanlış geliyor.

Ama eğer başka biri cevap verirse, bunu bu çılgınca şeyi yapmakta haklı olduğuma, şansın benden yana olduğuna ve her şeye rağmen mutlu bir son için gerçekten umut olabileceğine dair bir işaret olarak kabul edeceğim.

Telefon bir, iki kez çaldığında nefesimi tutuyorum ve sonunda neşeli ama ne mutlu ki yabancı bir ses cıvıldıyor, "Reindeer Corners Inn, ben Kayla, tatilinizi daha büyülü hale getirmenize nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefonu kapatmaya başlıyorum ama sonra kendi dışımdaki o güç kontrolü tekrar ele alıyor ve kendi sesimi duyuyorum: "Merhaba Kayla, ben Leo Fenton. Ainsley'den mesajını aldım ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Caroline'ın neden gittiğini söylemeni istiyorum. Ne tür bir düşmanla karşı karşıya olduğumu bilmezsem onun için savaşamam."

Kayla endişeli ve düşünceli bir ses çıkarıyor, sonra fısıldıyor, "Bana ofis hattına geçmem için iki dakika ver, sana her şeyi anlatacağım. Ama bundan hoşlanmayacaksın Leo. Bu kötü bir şey. Gerçekten kötü."

yirmi üç

...

Caroline

'T Noel'den önceki geceydi ve tüm handa bir damla bile neşe kalmamıştı, bir nebze bile...

En azından benim için değil.

Leo'yu şehirde bıraktığım andan itibaren Oz Büyücüsü'nü tersten yaşıyordum.

Parlak, canlı renklerle dolu dünyam, bayram süsleri ve şenlikli hislerin bile nüfuz edemediği iç karartıcı bir gri tonlamaya dönüştü. Ren Geyiği Köşeleri, kasabanın kenarındaki Çiftçi Rick'in otağında ışıklar, ilahiler ve atlı kızak gezintileriyle neşeli küçük kasaba Noel'ini sadece yapabileceği şekilde yapıyor.

Ama kalbimde, Şubat ayının derinliklerindeyim.

Vivian'ın kahve içmek ve Leo'yla olan durumu konuşmak için buluştuğumuz iki randevuyu da ekmesi hiç yardımcı olmuyor. Hatta dün gece işten sonra evine uğradığımda evde yokmuş gibi davrandı. Frank ve çocuklar kasaba meydanında Noel Baba'yı beklerken havayı yumuşatmayı ve bir plan yapmayı umuyordum ama defalarca çaldığım kapı cevapsız kaldı. Merdivenlerden yukarı çıktığımda kuzenimin perdelerin arkasında dolaştığını görebiliyordum ama o kendini sıçan oynamaya adanmıştı.

Sonunda bağırdım, "Geri döneceğim Vivian ve bunu konuşacağız. Benden sonsuza kadar kaçamazsın."

Ve hiçbir şey olmamış gibi ilerleyemeyiz. Leo bir çocuğu olduğunu bilmeyi hak ediyor. Böyle bir sırrı kimseden saklamayı reddediyorum, hele ki sevdiğim adamdan.

Onu hala seviyorum. Hem de çok.

Özlem zerre kadar azalmadı. Aksine daha da kötüleşti. Bütün gün Leo'yu düşünüyorum ve her gece rüyamda onu görüyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her anını yeniden yaşıyorum -parmaklarımı yoklamaktan alıkoyamadığım zihinsel bir çürük- ve Greg'in bayramlık kazaklarla handa dolaştığını görmek beni gözyaşlarının eşğine getirmeye yetiyor.

Birkaç gece önce kontrolümü kaybettim ve lobideki şöminenin yanına yığıldım, Greg'e sarılıp kürkünün içine hıçkırarak ağladım. Neyse ki saat neredeyse gece yarısıydı ve gece müdürü Henrietta hâlâ etrafta olan tek kişiydi. Ama onu biraz korkuttuğumu söyleyebilirim. Bana çay, kakao, kızılıcık gazozu ve özel muzlu ekmeğinden bir parça getirdikten sonra kocası Ben'i aradı ve karanlıkta bir mil yürümek zorunda kalmayayım diye beni kar arabasıyla eve bırakmasını istedi.

Bu arada, Greg tam bir aziz oldu. Alt dudağım titremeye başladığı anda hemen yanıma geliyor, ayak bileklerime dolanıyor ve mırıldanarak "Dayan tatlım. Sonsuza dek mutlu olacaksın, bekle ve gör."

Ama Leo olmadan sonsuza dek mutlu olmak istemiyorum. Leo olmadan hiçbir şey istemiyorum. Çöplüğün en dibindeyim, o kadar kötü durumdayım ve sefaletle boğuşuyorum ki varoluşsal kriz günlerime özlem duymaya başladım.

Hayatın anlamına dair ciddi şüpheler, gerçek aşka dair tek şansımı kaybettiğime dair derin ve kalıcı kesinliğin yanında çocuk oynacağı gibi kalıyor.

Yavaşça ve derin nefes alıyorum, gözbebeklerimden gözyaşı kanallarına sıçramaya çalışan nemi geri istiyorum. Ağlayamıyorum.

Şu anda. On dakika içinde Noel'den Önceki Gece'nin yıllık okumasını yapmak zorundayım.

"Benim yapmamı istemediğine emin misin?" Kayla yanımda mırıldanıyor. Hâlâ kütüphaneye doluşan, koltuklarda yer bulan ya da yere bağdaş kuran konuklar için antika büfenin üzerine taze kurabiyeler yerleştiriyoruz.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Hayır, sorun değil. Yapabilirim. Topluluk önünde konuşmayı sevmediğini biliyorum."

"Değilim," diye kabul ediyor, "ama bayılmanı izlemekten de hoşlanmıyorum. Sert bir rüzgâr seni uçuracakmış gibi görünüyorsun. Bugün bir şey yedin mi?"

Ağızma bir Madeleine kurabiyesi atıyorum ve çiğnerken ona sırtıyorum.

Biz büfeden uzaklaşıp ikramlıklara ve sıcak kakao dağıtıcısına giden yolu açarken gözlerini kısıyor. "Hiç komik değil. Kendine daha iyi bakmaya başlamalısın. Eğer yapmazsan, dayanışma için açlık grevine başlayacağım. Ne de olsa mutsuz olman benim suçum."

Yutkunurken başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil. Bu Vivian'ın hatası. Ve biz bunu çözeceğiz." "Er ya da geç." diye mırıldanırken gözlerimi deviriyorum.

"Sen öyle diyorsan," diyor Kayla. "Bunu düşündükçe çenemi kapalı tutmam gerektiğini daha çok düşünüyorum."

Kolunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Hayır, sen doğru olanı yaptın. Zamanında öğrenmem daha iyi oldu. Tatilden sonra daha kolay olacak, süslemeler kalktığında ve her ağaç, çobanpüskülü ve ökseotu dalı bana onu hatırlatmadığında."

Alnı kırışır. "Özür dilerim. Ökse otunu kütüphane kapısının üzerinde bırakmak zorunda kaldım. Konuklar şikayet ediyordu. Kaçının eşini herkesin içinde öpmek için bir bahaneye ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim."

"Kesinlikle bir bahaneye ihtiyacın yok," diyorum, alaycı bir ton hedefleyerek ve Kayla'nın gülümsemesine yetecek kadar yaklaşarak.

Belki de eninde sonunda gerçekten iyi olacağım. Ya da ailem ve arkadaşlarımdan bana inanacağı kadar iyi rol yaparım.

Benim için endişelenmeyi bırak.

"Biliyorum. Berbat biriyim." Omuz silkiyor ve Harry'nin ateşe taze odun attığı yere doğru ilerliyor. "Ama elimde değil. O en iyisi."

"O en iyisi," diye kabul ediyorum, beynim Leo'nun bana gülümseyen görüntülerini kafamın içinde dans eder gibi gönderirken bile.

O en iyisi ve bunların hiçbirisi onun hatası değil. Neden kalbine bir bıçak sapladığım ve düzgün bir açıklama yapmadan kaçıp gittiğim hakkında hiçbir fikri yok. Çok incinmiş ve kafası karışmış olmalı.

Muhtemelen benden nefret ediyordur.

Ya da belki o da benim gibi yatağında yatıyor, yemek yiyor ve It's a Wonderful Life'ı tekrar tekrar izliyordur.

Belki de Radio City'deki gösteriye tek başına gitti, seksi bir Rockette'le tanıştı ve şimdiden intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor. Bu düşünce gözlerimin yeniden yaşarmasına yetiyor ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirip kendimi tutuyorum. Otuz dakika daha. Sadece otuz dakika daha neşeli hancı görüntüsünü korumam gerekiyor. Sonra eve gidebilir, Grinch pijamalarımı giyebilir ve bir kutu mendil daha alıp hıçkıra hıçkıra ağlayabilirim. Dün marketten losyonlu olanlardan aldım.

Bu hoşnutsuzluk kışımında savurganlık yapmak.

"Ama o mükemmel değil," diye ekliyor Kayla. "İki yıl önce yıldönümümüzü unuttuğunu hatırlıyor musun? Ve ona en az bir düzine kez yavru inek yeme düşüncesinin beni ağlattığını söylememe rağmen dana eti aldığı zamanı?"

Neye varmaya çalıştığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Evet, öyle. Neden? Kendini bu yaz evlenmekten vazgeçirmeye çalışmıyorsun, değil mi? Annenin daha uzun bir nişanlılık dönemi geçirmen gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bu senin hayatın, onun değil. Beklemek istemiyorsan beklememelisin."

Kayla, Rudolph kazağının altını gergin bir şekilde karıştırırken dudağını ısıyor. "Hayır, ondan değil, ben sadece... Lütfen, açık fikirli ol, tamam mı? Mükemmel kararlar verdiğini ve genellikle kendini ikinci kez tahmin etmek için bir nedenin olmadığını biliyorum, ama hepimiz arada bir yanılıyoruz. Ben kesinlikle yanılıyorum. Harry de öyle. Hepimiz hatalar yaparız ya da her şeyin bir şekilde olması gerektiğini düşünürüz, ama biraz bakış açısıyla, öyle olmak zorunda olmadıklarını fark ederiz. Farklı bir şekilde olabilirler. Ya da... aynı şekilde ama farklı bir şekilde halledebiliriz. Ya da başa çıkabileceğimizi düşündüğümüzden daha fazlasıyla başa çıkabiliriz, anlıyor musunuz?"

"Hayır, hiç de değil." Önseziyle boğazım düğümleniyor, ama neyin peşinde olduğunu öğrenmeyi talep edemeden odanın öbür ucundan Vivian'ın kahkahasını duyuyorum.

Kuzenim ve ailesi içeri girip, kurabiye istasyonuna doğru ilerlerken okumaya katılan diğer yerlilerle hoşbeş ederken başım sağa doğru sarsılıyor, tansiyonum yükseliyor.

Vivian'ın neden burada olduğunu sormak için bakışlarımı Kayla'ya çeviriyorum, çünkü ondan kuzenime bu yıl yerlileri ağırlayamayacak kadar dolu olduğumuzu söylemesini rica etmişim. Ama Kayla çoktan harekete geçmiş, ışıkları kısmak için odanın diğer ucuna koşturuyordu. "Pekâlâ millet," diye mırıldanıyor misafirperver sesiyle, "Neredeyse hikâye zamanı geldi. Ben Noel'den Önceki Gece mumunu yakarken siz de rahat bir yer bulun ve yerleşin!"

Dişlerimi sıkarak raftan deri ciltli kitabı alıyorum ve ağacın yanındaki küçük yükseltilmiş platforma geçiyorum. Bu geleneği ilk başlattığımızda köşedeki sandalyede oturur ve pijamalarıyla gelen on ya da on iki çocuğa kitap okurdum. Ancak geçtiğimiz beş yıl içinde bu etkinlik büyüdü ve hem misafirler hem de yerel halk için Noel Arifesi kutlamalarının ilk durağı haline geldi.

İnsanlar burada kurabiye ve kakao ile karınlarını doyurduktan sonra kır mağazasının arkasındaki ışık gösterisinde yürüyor ve akşamı Noel Baba'yı izleyerek ve şarkı söyleyerek sonlandırıyor.

Kasaba meydanı. Çocuklar çok eğleniyor, büyükler de öyle.

Kuzenimin uzak durma talebimi görmezden geleceğini bilmeliydim. Ne kadar bencil olursa olsun, yeğenlerimi tatil geleneklerinden birinden mahrum bırakmak istemezdi.

Bunu ben de yapmak istemiyorum ama bakışlarım Gilly'nin tatlı küçük yüzünde gezinirken midemin kendini yemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Leo'ya benzemiyor - Vivian'ın sarı bukleleri ve kocaman ela gözleri var - ama bu önemli değil. Onun Leo'nun oğlu olduğunu biliyorum ve ne kadar istesem de bunu unutamıyorum.

Ve belki de olay yerinde görünmeleri iyi bir şeydir. Belki yeterince hızlı hareket edersem Vivian'ı yakalayabilir ve onlar handan ayrılmadan önce onu kenara çekebilirim.

Bu sırrın yükü beni canlı canlı yemeden önce onu Leo'yla iletişime geçmeye ve ona gerçeği anlatmaya ikna etmeliyim.

Ama önce, biraz daha tatil havasındaymışım gibi davranmak istiyorum...

"Hepiniz hoş geldiniz. Bu gece bize katılabildiğinize çok sevindim," diyorum, bana doğru kaldırılan yüzleri taradıkça daha doğal gelmeye başlayan bir gülümsemeyle. Herkes çok mutlu görünüyor, önümüzdeki gece ve yılın bu özel zamanını en önemli insanlarla paylaşma şansı için çok heyecanlı.

Dünyada sevgi var ve ben kırık kalplerin bataklığında çeneme kadar batmış olsam bile bunun için minnettarım.

Kayla ışıkları biraz daha karartırken sesime her zamanki sihir karışıyor ve "Eşyalarınıza sarılın ve kızak zillerini dinleyin," diyorum. "Çünkü bu Noel Baba'nın en sevdiği hikâye ve bazen dinlemek için uğruyor."

"İşte bu yüzden ön verandaya kurabiye bıraktık!" diye sesleniyor parlak kırmızı bukleli küçük bir kız arkadan ve odaya bir kahkaha dalgası gönderiyor.

Başımı salladım. "Evet, doğru. Ren geyikleri için de havuçlar. Ve şimdi, Clement Clarke Moore'dan Noel'den Önceki Gece."

Nefes alıyorum ama daha ilk satırı okuyamadan odanın köşesinden bir soluk sesi geliyor ve kuzenim ciyak ciyak bağılıyor: "Burada ne işin var? Gitmen gerekiyor. Hemen şimdi! Hemen şimdi!"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Caroline'la konuşana kadar olmaz," diye gürleyen derin bir ses içime elektrik akımı gönderiyor.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Leo'yla buluşuyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Değişen bir şey yok, yıldızlarımız hala onarılamayacak kadar küs, ama elimde değil, bu adama bakmadan edemiyorum. Her hücremden neşe akıyordu.

Vivian kocasının kolunu pençeleyerek, "Frank, gitmesini sağla," diye bağılıyor. "Gerekirse polisi ara. Sana söyledim, o tehlikeli biri."

"Öyle değil," diye tersliyor Kayla. "Şimdi sessiz olun ve bırakın herkes hikâyenin tadını çıkarsın. Sonra Caroline onu görmek için New York'tan buraya kadar gelen bu hoş adamla konuşacak ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Bu doğru." Leo'nun dudakları, içimdeki umutsuz romantiği her şeyin yolunda gideceğine inandıran sıcak ve kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Kendime Gilbert'i bilmediğini ya da ileride aramızdaki ilişkinin ne kadar karmaşık olacağını hatırlatıyorum ama kalbim beni dinlemeyi reddediyor.

Hikâyeye başlarken, sesim artık tamamen sessiz olan odayı doldururken -hiçbir şey insanları sıcak, dağınık bir aile dramı kadar susturamaz- New York'tan ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi evimde hissediyorum.

Leo burada.

Leo beni hala en az benim onu sevdiğim kadar seviyor ve belki, sadece belki, önümüze ne kadar engel çıkarsa çıksın bu işi yürütmenin bir yolunu bulabiliriz.

yirmi dört

...

Leo

S O çok güzel. Mükemmel. En tatlı, en komik, en iyi.
Ve o benim olacak.

Bundan eminim. Yine de, Caroline tatil şiirinin sonuna yaklaşırken Greg baldırımın yanında belirip kesik gözlerle bana baktığında, bir önsezi dalgası yaşıyorum.

Ya bana inanmazsa?

Ya Vivian bizi bir ay ya da daha fazla ayrı tutmayı başarır mı? Eninde sonunda gerçek ortaya çıkacak ama bu arada eski sevgilim bize ait olan zamandan daha fazlasını çalabilir.

Caroline ile bir dakikayı daha kaçırmak istemiyorum. Onun için bir ömür bekledim. Kalan zamanımızın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum. Onun yanında olmak, onu sevmek, desteklemek, kuzeninin neden olduğu yaraları iyileştirmek ve hayallerimizdeki hayatı inşa etmek istiyorum.

Birlikte.

Sakin ol, diyor Şeytan kuyruğunu sallayarak. O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Her şey yoluna girecek. Şimdi, sev beni, ezik. Seni özledim.

Çömelip kulaklarının arasına sürtünüyorum ve göğsünden bir gümbürtü çıkarıyorum. Mırıldanıyor. Benim için. Bu bir tatil mucizesi ve bunu onun haklı olduğuna dair bir işaret olarak kabul etmeye karar veriyorum. Her şey yoluna girecek.

Kızı alacağım. Almak zorundayım. Bazen bu kadar acımasız olabilen bir dünya bile bizi ayrı tutmak için komplo kurmaz - bu açıkça kader değilken.

Kader mi? Cidden mi? Greg kıkırdıyor, ama hâlâ mırıldanıyor ve ekliyor: Caroline senin sevimsiz, melodramatik bir ucube olduğunu biliyor mu?

"Senin kötü tavırlı bir velet olduğunu biliyor mu?" Nefesimin altından fısıldıyorum.

Sırıttıyor, altın gözleri dans ediyor. Evet, ama yine de beni seviyor. İyi şanslar, ahmak. Omzunun üzerinden bana bakmadan önce birkaç adım uzaklaşıyor. Vivian'a söyle, benim koca, turuncu kışımı öpebilir, olur mu? Arkasında bıraktığı hazineyi tanımıyormuş gibi davranıyor.

"Sen bir hazinesin," diye teminat veriyorum ona, odanın geri kalanı alkışa boğulurken.

Ne diyebilirim ki? Sevgiyi hissediyorum, şeytani kedim için bile.

Ne de olsa o da Vivian'la sıkıntılar yaşadı. Bu ortak noktamız. Ama Caroline'a olan sevgimiz sonunda bizi aynı takıma soktu. Sevgi her zaman nefretten daha güçlüdür.

Kütüphane yavaş yavaş boşalırken, odada sadece bu geceki dramının kilit oyuncularını kalana kadar bunu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Çocukları lobiye götüreceğim," diyor Vivian'ın kocası, bir yaşındaki çocuklarını kucağına alıp sarı bukleli sevimli bir bebeği önündeki odadan dışarı çıkarırken bana doğru hançer fırlatarak. "Bana ihtiyacın olursa ara, Viv. Altmış saniye ya da daha kısa sürede burada olabilirim." Kapının eşiğinde duraklıyor ve nefesinin altından ekliyor: "Ve biliyorum ki

Karate. Hem de çok karate. Kullanmak istemiyorum ama mecbur kalırsam kullanırım."

Bu görünüşte iyi adama duyduğum sempati göğsümü dolduruyor, başımı sallıyorum. "Anlaşıldı. Ailene zarar vermek istemiyorum. Söz veriyorum."

Daralmış bakışları yüzümden Vivian'inkine kayıyor ve tekrar geri dönüyor, açıkça ikna olmamış. Ama Vivian'ın alternatif gerçeklik versiyonunda kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Onun durumuna düşmeden, bir yabancıyla evlenmeden ve patolojik bir yalancıyla iki çocuk büyütmeden önce uyandığım için minnettarım.

"Sorun yok, Frank. Ben iyi olacağım. Caroline ve Kayla arkamı kolluyor," diyor Vivian, kocası için "korku" gösterisi yaparken sesi titriyor. "Gilly'yi büyük tuvaletini kullanmaya götür ve Greer'in altını değiştir. En kısa zamanda lobide buluşuruz."

Bana doğru son bir tehditkâr bakış atıp gidiyor ve ben de sonunda içimde tuttuğum kelimeleri söyleyebiliyorum. "Her şey bitti Vivian. Caroline'a gerçeği söyle yoksa ben söylerim."

Vivian huffs. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Gilbert doğmadan on bir ay önce ayrıldık," diyorum, Vivian araya girmeye çalışınca devam ediyorum, "Tam on bir ay, kayıtlardaki tüm insan hamileliklerinden daha uzun bir süre. Kayla bana neler olduğunu anlattıktan sonra doğum tarihini öğrenmek için sosyal medyasını kontrol ettim. Tatlı bir çocuğa benziyor ama benim değil. Olması mümkün değil."

Kayla skandal yaratan bir nefes çekerken Caroline'ın yüz ifadesi rahatlamayla kasılıyor.

"Aman Tanrım." Kayla Vivian'la yüzleşmek için döner. "Seni canavar, neyin var senin? Bunu nasıl yaparsın?"

"Yalan söylüyor," diyor Vivian, bir kolunu bana doğru savururken nefesi hızlanıyor. "Yaptığı şey bu. Yalan söyler! O usta bir manipülatör, Caroline. Beni tanırırsın. Bu kadar ciddi bir konuda asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun-"

"Greg hakkında yalan söyledin," diyor Caroline, ağacın yanındaki platformdan inerken yanakları pembe pembe kızarıyor. "Onun öldüğünü söyledin Vivian. Öldü! Ama orada duruyor. Tıpkı sana anlatmaya çalıştığım gibi." Şeytan'ın kurabiye kalıntıları arasında büfenin üzerine tünediği ve kendini beğenmiş bir ifadeyle temizlendiği yeri işaret ediyor. "Greg, in aşağı. Bunu konuşmuştuk. Mobilyaların üzerine kedi çıkmayacak, özellikle de işin içinde yemek varsa."

Greg onu görmezden gelerek hâlâ bir pislik olduğunu, ancak eskisinden daha sevgi dolu ve destekleyici olduğunu teyit eder.

"O Greg değil. Geçen hafta bana fotoğrafı mesaj attığında sana söylemiştim, o kedi hayattımda hiç görmedim," diyor Vivian, sesi oldukça ikna edici geliyor.

Ama Caroline'da onun numarası var, bende de var.

"Kes şunu Vivian," diyorum sesimi alçaltarak. Elimden gelse ailesini üzmemek istemem. Sadece onun yolumdan çekilmesini istiyorum. "Her şey bitti. Buradaki herkes ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanılmayacağını çok iyi biliyor."

"Kesinlikle öyle," diyor Kayla, kollarını kavuşturarak. "Yani, bir kedi hakkında yalan söylemek bir şeydir, ama bir çocuk? Kendi bebeğiniz? Gerçekten, kelimenin tam anlamıyla ve tamamen deli misiniz?"

Masum kurban maskesi çözülürken Vivian'ın gözlerinden yaşlar fışkırır. "Özür dilerim! Bunun olmasına izin veremezdim. Caroline'ın Leo'ya aşık olmasına izin veremezdim. O iyi biri değil, Caroline. Seni korumaya çalışıyordum. Kalbimi kırdığında hissettiğim acı ve ıstırabı senden esirgemeye çalışıyordum. Seni böyle incinmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Caroline irkildi. "Dur, Vivian. Sadece... dur. Leo'yu uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama güvenimi kötüye kullanacak hiçbir şey yapmadı. Ne yazık ki aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim."

"Ama ben-"

Caroline elini havaya kaldırarak kuzeninin sözünü keser ve sert bir sesle, "Bu kadar. Burada işimiz bitti. Frank'e ya

da ailenin geri kalanına hemen bir şey söylemeyeceğim.
Ama bundan sonra seni korumayacağım. Gerçek şu ki

Leo, Greg ve diğer her şey ortaya çıkacak. Ortaya çıkmadan önce evinizi düzene sokmanızı öneririm."

"Ve biraz profesyonel yardım alın," diye mırıldanıyor Kayla.

Amin, diye ekliyor Greg, pençesini büfenin üzerinde gezdiriyor ve terk edilmiş bir bardak sütü kenardan Vivian'ın siyah yün pantolonunun üzerine yuvarlıyor.

"Aman Tanrım!" Süt kalçasından aşağı damlarken nefesi kesiliyor. "Greg," diye fısıldıyor ve ona yaralı bakışlar fırlatıyor.

Vivian'ın odadan çıkıp lobiye koşmasına neden olan tehditkâr bir tıslamayla ve sivri dişlerini göstererek karşılık veriyor.

"Aferin Greg," diyor Kayla, tombul hayvanı kucağına almak için aceleyle yanına geliyor. "Bu kadar iyi bir çocuk olduğun için sana mutfakta bir şeyler hazırlayalım" diye mırıldanırken başını öpüyor. Kayla, Caroline'a doğru bir sırtıfırlatıyor. "Senin adına çok sevindim. O bir bakıcı, kızım. Hiç şüphem yok!" Odağını bana çevirerek, "Aileye hoş geldin Leo," diye ekliyor.

Şeytan mırıldanıyor, Kayla kapıya yönelirken sırtıfırlatıyor. Öp onu, aptal. İsteddiğini biliyorsun.

"Evet," diyorum ve özlediğim kadınla aramdaki mesafeyi baskın bir uzuv gibi kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, onu kendime doğru çektiğimde nefesi kesiliyor.

"Seni seviyorum," diyorum. "Bir daha asla ayrılmayalım."

Mutlu bir iç çekişle kollarını boynuma doluyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Kurtarmaya geldiğin için teşekkürler."

"Beni kurtardığın için teşekkürler," diyorum ve sonra onu öpüyorum ve bu sihirli bir şey - onunla her zaman olduğu gibi.

Mum ışığında nefesimiz kesilene ve birbirimize sarılana kadar öpüşüyoruz ve onunla yalnız kalmak için bir an daha bekleyemiyorum.

"Bir odam var," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Ainsley ve Trevor bana üç gece için Kardan Adam Süiti'nde yer ayırttılar. Bir fırtınanın yaklaştığını duymuşlar ve birbirimizden başka yapacak bir şeyimiz olmadan karda kalmamızı istiyorlar."

Caroline dudaklarına karşı mırıldanıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlar. Kayla da öyle."

"Kesinlikle ilk çocuğumuza onun adını vermeliyiz. Erkek olsa bile."

Geri çekiliyor, yüzünde sonsuza dek kalmasını istediğim bir hayranlık ve şefkat karışımıyla beni inceliyor. "Gerçekten benden bebek sahibi olmak istiyor musunuz Bay Fenton?"

"Seninle her şeye sahip olmak istiyorum kadın," diyorum, ona duyduğum sevgi damarlarımda sürekli bir sıcaklıkla pompalanıyor ve kendimi tutmak zorunda olmadığımından emin olmamı sağlıyor. "Sonsuza kadar ve bir gün, aile, eğlence ve tüm orgazmlarını istiyorum. Her birini."

Gülüyor, fısıldarken gözleri duyguyla parlıyor, "Ben de bunu istiyorum. Ve senden bir söz istiyorum."

Başımı salladım. "Ne istersen."

"Bir daha kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğimize söz ver." Elini yüzüme yaslıyor ve bu basit dokunuş bana daha önce hiç hissetmediğim kadar sevildiğimi hissettiriyor. "Biz bir takımız. Birlikteyiz. Kırılmaz. Bundan sonra ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye yineliyorum.

Tekrar bir araya geliyoruz, dudaklar yavaş ve sabit bir şekilde buluşuyor, yeminimizi bir öpücükle mühürlüyoruz. Sonra beni resepsiyona götürüyor ve orada Kardan Adam Süiti'nin anahtarını, yüzü gülen Kayla ve her zamanki gibi şımarık Greg'den alıyoruz.

Benim yapmayacağım bir şeyi yapmayın, arkamızdan sesleniyor.

Omzumun üzerinden bakarak, "Kısırlaştırıldığını düşünürsek, dostum, sanırım bu bir sorun olabilir" diye karşılık veriyorum.

Greg kıkırdar, "Sen öyle san, Üzgün Çuval. Senin oğlan bu Tomcat kasabasında sağa sola vuruyor. Bahar geldiğinde dede olacaksın. Muhtemelen birkaç kez."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Caroline kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Bence Vivian, Greg'in kısırlaştırıldığı konusunda da yalan söylemiş olabilir."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bu mümkün, sanırım." Dudakları kıvrılıyor ve ekliyor: "Ya da muhtemelen, sadece muhtemelen... hayal görüyor olabilirsin. Greg ne kadar zeki olursa olsun, sadece sana işkence etmek için kullandığı telepatik konuşma gücüne sahip olduğunu sanmıyorum."

O da öyle düşünüyor, Greg ön masadan atlayıp şöminenin yanındaki dev ağaca doğru sinsice ilerlemeden önce neşeyle kargalar gibi ötüyor. Şimdi ikiniz de kaçın. Yok etmem gereken süsler var. Tepedeki melek günlerdir benimle alay ediyor. O kanatlı sürüngenle ilk ve son kez hesaplaşmanın zamanı geldi.

Caroline'a dönerken başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Öyle ya da böyle, şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Tatilden sonra açılır açılmaz yerel bir veteriner arayacağım ve işleri oradan halledebiliriz."

Hayır, dokunmayacaksın. Greg ağacın dibinden sesleniyor. Benim eşyalarım dokunursan, ben de senin eşyalarına dokunurum. Pençelerimle. Sevgililer Günü'ne kadar hadım olacaksın.

Reindeer Corners'ın masum dişi kedilerinin üzerine istemeden saldıgım azgın tehdidi görmezden gelerek Caroline'ı koridorda odamıza kadar takip ediyorum, kapıyı kapatıp ikiz rahatlatma iç çekişleriyle bir araya geliyoruz.

"Kıçını bir daha asla sıkamayacağımı sanıyordum," diyorum, kalın halıda köşedeki yatağa doğru öpüşerek ilerlerken lezzetli arka tarafının ikiz kabarıklıklarını kavrayarak. "O kadar üzülmüştüm ki, zar zor işlevimi yerine getirebiliyordum."

"Ben de," diyor kazağımın altından tutup yukarı ve başımın üzerine doğru sürükleyerek. Onu bir kenara atıp beni tekrar kendine çekiyor ve mırıldanıyor: "Sensiz her şey yanlış ve aptalca geliyordu. Bir mağaraya taşınmayı ve huysuz bir münzevi olmayı düşünüyordum."

"Asla olmaz," diyorum, kazak elbisesinin altını toparlayarak - ona aldığım siyah elbise, bu bana

kapıdan girer girmez ellerimde. "Ateşli bir münzevi olurdun."

Kumaşı kaburgalarına kadar çekerken, bu tatil sezonunda istediğim tek hediyeyi açmama saniyeler kala şüpheli bir kaşını kaldırıp bakışlarımı tutuyor. "Bunu beni sabahları ilk kez gören adam söylüyor."

"Sabah ilk iş seni görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, bu düşünceyle içime bir sevinç doluyor... ve şimdi karşımda siyah dantel bir sütyen ve minik bir külottan başka bir şey giymeden durduğunu görünce. "Hadi şimdi uyuyalım, böylece sabah daha çabuk gelir."

Uzaklaşırken gülüyor ve alaycı bir elini kalçasına koyuyor. "Öyle mi? Şimdi mi? Kendinden geçme, kıyafetlerimizin geri kalanını yırtıp atma ve oynak ren geyikleri gibi sevişme?"

Nefesimin altından mırıldanıyorum, ilgimi çekiyor. "Peki, oynak ren geyikleri nasıl sevişir Bayan Cane?"

"Size göstermeme ne dersiniz Bay Fenton?" diyor, beni yatağa yatırırken gözleri dans ediyor.

Sonra dudakları dudaklarımda, ellerimiz her yerde ve ben Doğu Sahili'ndeki en mutlu adamım. Muhtemelen Batı Sahili'nin de. Los Angeles'taki arkadaşlarımdan hepsi aşırı çalışkan ve mutsuz, yüzde doksan dokuzumuzun asla kazanamayacağı Hollywood oyunundaki piyonlar.

Ama Hollywood'a, reality şovlara ya da gençken sevdiğim skeçler gibi bir skeç programında yazarlık yapmaya ihtiyacım yok.

Tek ihtiyacım olan o, benim kızım, diğer yarım, en iyi arkadaşım.

Ellerimle göğüslerini kavrarken, ağızla meme uçlarına taparken, o sikime gömülürken, her kaygan, tatlı santimi asla hafife almayacağıma yemin ettiğim bir mucize, ben bir bütünümlüm. Caroline üstümde sallanırken, ipeksi saçları yüzüme dökülürken ve yumuşak inlemeleri kulaklarımda bir melekler korosu gibi çınlarken, hiçbir şeyden yoksun değilim. Onun öpücüğüyle yaşayabilir, boşalırken beni sımsıkı kavrayan amının hatırasıyla tek bir hamlede dağları aşabilirim.

"Leo! Tanrım, Leo. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye haykırıyor, vücudu sikimin etrafında titreşirken bana yapışıyor.

Üstüne yuvarlanıyorum, bacaklarını belime daha sıkı sararken dudaklarından dökülen her seksi sesi yutuyorum. Onu daha sert, daha derine çekiyorum, kalçalarımın her itişiyi onun olduğumu ve benim olduğumu ve onu bir daha asla yalnız bırakmayacağımı vaat ediyorum.

Utanç verici derecede kısa bir süre sonra boşalıyorum, sikim içinde sarsılırken onun adını haykırıyorum. "Özür dilerim," diye nefes nefese alnından öpüyorum. "Bir dahaki sefere daha uzun süre dayanırım."

"Gayet iyidim," diyor ve hülyalı bir gülümsemeyle saçlarımı alnımdan çekerek düzeltiyor. "Kesinlikle hiçbir şikayetimin yok."

"Hayır mı?" Kıkırdarken ona sırtarak soruyorum.

"Hayır. Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse biraz sarhoş hissediyorum. Orgazm sarhoşu olabilir misin?"

"Bilmiyorum," diyorum, kaşlarımı kaldırarak aşağı kayıyor ve yorganın altına giriyorum. "Neden öğrenmiyoruz?"

Sonraki on beş dakikayı ağızla amına sadakat yemini ederek, kalçaları yüzümün iki yanında titreyene kadar onu boşaltarak geçiriyorum.

"Ara ver," dedi sonunda, saçlarımı hafifçe çekiştirerek. "Bir molaya ihtiyacım var. Bu çok fazla. Çok fazla iyilik."

Başımı yorganın altından çıkararak, "Çok fazla iyilik mi?"

Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum Caroline."

Bana bakıyor ve nefes nefese başını sallıyor. "Şu haline bak. Baskından çıkmış bir Viking gibisin, yüzün kızarmış ve zafer kazanmışsın."

Sırıtıyorum. "Amını yağmaladığımı ve ek binalarını ateşe verdiğimi mi söylüyorsun?"

Gülüyor. "Evet! O zaman hazine için külleri yağmaladın."

"Ve ben onu buldum." Üzerinde yükseliyorum, boğazını öpüyorum, nabzının dudaklarıma doğru sertçe attığını hissederek iç çekiyorum. Her nefesi, kalbinin her atışı bir mucize gibi geliyor. Bu basit gerçek için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

başka bir insan yaşıyor ve yanımda yatıyor. Ve eğer bu, tedbiri elden bırakmak için yeterli bir sebep değilse, ne sebeptir bilmiyorum. "Hadi evlenelim."

"Ne zaman? Yarın mı?"

"Evet," diyorum, yanıma dönüyorum ve onu kendime yaslıyorum. "Yarın kulağa hoş geliyor."

"Olabilir olmak zor için bulmak a adalet .
ve Barış Noel günü kar fırtınası vardı."

Homurdanıyorum. "Sonra ertesi gün."

"Yılbaşı gecesine ne dersin? Bu bize plan yapmak ve ailemi bunun çılgınca bir düşüncesizlik olmadığına ikna etmek için biraz daha zaman verir. Annem de büyük bir yemek planlamak isteyecektir. Düşün kahvaltısına bayılır."

Başımı kaldırıp banyodan gelen loş ışıktaki ona bakıyorum. "Ciddi misin sen? Ciddi miyiz?"

"Sanırım öyleyiz," diye mırıldanıyor, kalbime işleyen tatlı bir gülümsemeyle. "En kötü ne olabilir ki? Bir sürü vahşi, tutkulu seks yaptıktan sonra altı ay içinde çöküp yanmamız mı?"

"Asla." Başımı sallıyorum. "Altı ay yeterli olmayacak. Sana bundan çok daha uzun süre ihtiyacım olacak."

"Mesela... sonsuza kadar, belki?"

"Sonsuza dek yaklaşabilir," diye fısıldıyorum, onu yavaşça ve derinden öperek.

Hayatımda gördüğüm en gösterişli banyoya girmeden önce tekrar sevişiyoruz ve hanın arka tarafına bakan dev jakuzide banyo yapıyoruz. Sıcak köpüklerin içinde ıslanıyoruz, karın yağmaya başlamasını izliyoruz ve belki de küçük kasaba hayatının o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlıyorum.

"Buna alışabilirim," diyorum, başparmağımı suyun altındaki ayağının kemerine daha derinden sürterek. "Buraya taşınmak için planlar yapmalı mıyım? Hana ve ailene yakın bir yer bakabiliriz belki?"

Caroline gülümser. "Tabii ki hayır. New York City, bebeğim. Yarın bavullarımı toplamaya başlayacağım."

Gülüyorum. "Öyle mi? Emin misin? Yani, ben bir şehir çocuğuyum ama eminim Noel kasabasında yapacak bir şeyler bulabilirim."

"Şubat ayında şekerlemeden bıkmış olurdunuz ve Mart ayında entelektüel ya da kültürel uyarım eksikliğinden çıldırırdınız. Nisan ayına gelindiğinde, tarlalarda çıplak dolaşiyor, inekleri televizyon için filme çekilecek kadar ilginç bir şey yapmaya ikna etmeye çalışıyor olurdunuz."

Homurdanıyorum. "Ben yapmazdım. İneklerle konuşurken kıyafetlerimi çıkarmazdım. Eminim Nisan ayında burası hâlâ buz gibidir."

Sırıttıyor. "Çok soğuk. Çamurlu ve iğrenç ve Mayıs sonuna kadar bu sefaletle ara vermek yok. Burayı her zaman seveceğim ve mümkün olduğunca sık ziyaret etmek istiyorum ama yeni bir şeylere hazırım." İnce bir omzunu kaldırıyor. "Ve belki bir kariyer değişikliği. Bir reality yıldızı olamayabilirim ama sette olmayı sevdim. Sahne arkasında çalışmak eğlenceli görünüyor."

"Birlikte bir şeyler üzerinde çalışabiliriz," diyorum, bu düşünce beni heyecanlandırıyor. "Tabii benden bıkağını düşünmüyorsan. Birlikte çalışmak ve yaşamak çok zor olabilir."

"Çok şey istiyorum," diyor daha da yaklaşarak. "Senden alabildiğim kadar çok istiyorum."

Kalçalarımı sarılarak bunu kanıtlıyor, ben sudan çıkıp onu kabarık banyo minderine götürmek zorunda kalana kadar öpüşürken bana karşı sallanıyor.

Saatler sonra, nihayet konuşamayacak, sevişemeyecek ve hayal kuramayacak kadar yorgun olduğumuzda, yatağımızın cennet gibi bulutunda uykuya dalıyoruz. Ve ertesi sabah uyandığımda, o hala oradaydı ve çok güzeldi, olacağını bildiğim gibi.

Güzel, mutlu ve benim.

Epilog

...

Leo

İki yıl sonra.

"Ş Sette sessizlik. Önce müziği, Fred'i, sonra da oyuncularını çekeceğiz. Şu son sahneyi çekelim ve tatil için evde." Caroline'ın sesi stüdyo hoparlörlerinden tiz geliyor ama ilk program sunucusu kulaklığını taktığı günden beri aynı özgüvene sahip.

Oyuncularımızı ve ekibimizi düzenli, ilham verici ve zamanında tutma konusunda doğuştan yetenekli.

Ve kameraların önünde düşündüğümde çok daha rahatım.

Yeni komedi şovumuzun skeçlerinde sadece küçük roller oynamamın ve güvendiğim insanlar tarafından desteklenmemin yardımı oluyor. Ainsley yapımcı olarak doğdu ve bana yazar odasını yönetmeye odaklanmam için daha fazla zaman bıraktı ve yönetmenimiz Fred de aynı derecede inanılmaz.

Ama bu sahne için Fred'den replikler dışında pek bir şey istemiyoruz. Sadece konuk sunucumuzun evdeki izleyicilere Mutlu Yıllar dilemesine ihtiyacımız var - Yeni Yıl filmimizi çekiyoruz

Kurgu ekibine çekimleri kesmesi ve gruba da bizi alması için zaman tanımak amacıyla yılbaşı gecesi özel programı bir hafta erkene alındı.

"Ve beş, dört, üç," diye seslenen Fred son iki sayıyı söylerken sessizliğe gömölüyor ve grup liderimiz Biff'i işaret ediyor.

Biff ve müzisyenleri Auld Lang Syne'in bluesy bir versiyonuna başlar ve sunucumuz, hoş bir komedi oyuncusu olduğu ortaya çıkan erken gelişmiş bir genç pop şarkıcısı sahneye çıkar ve kameralara el salllar. Onu oyuncuların geri kalanı takip ediyor, bendeniz hariç.

Ne de olsa ben sadece küçük bir oyuncuyum ve sahnemiz de küçük.

Ama bu yakında değişecek. The Laugh Bag, reytinglerde yükselişe geçene kadar kanalın içerik konusunda çaresiz olduğunu fark etmediği aile dostu bir komedi programı boşluğunu doldurdu. Görünen o ki, aileler birlikte izleyecekleri saf, çılgınca eğlenceli bir şey için can atıyor. Yeni yılda daha büyük bir sinema salonuna taşınacağız ve bazı bölümlerimizi canlı seyirci önünde çekmenin nasıl bir şey olduğunu test edeceğiz.

Caroline ve benim yarattığımız şey için daha heyecanlı ve gururlu olamazdım.

Bu gösteri, Bump hariç, şimdiye kadar yaptığım en iyi şeylerden biri.

Bump'ın kız mı erkek mi olduğunu henüz bilmiyoruz - sürpriz olmasını tercih ettik - ama bebeğimizi her şeyimle seveceğimi şimdiden biliyorum, tıpkı annesini sevdiğim gibi.

Yarım saat sonra, çekimler bittikten ve Caroline ile ben sinemanın dışında durup yeni nişanlanan Ainsley ve Trevor'a el salladıktan sonra, bu büyölü kadının benim olduğuna bir kez daha hayret ediyorum.

"Eve dönerken Union Square tatil pazarına uğramak ister misin?" diye soruyor, sarılmama doğru eğilerek. "Yarın annemle babamın oteline götürmek için baharatlı mısırdan biraz daha alır mısınız?"

"Sen baharatlı mısır bağımlısısın," diye takılıyorum.

"Sorun bende değil, Bump'ta," diyor ve göbeğini işaret ediyor. "Büyümek ve güçlenmek için baharatlı mısıra ihtiyacı var. Bana öyle söyledi."

Elimi kocaman karnına götürüyorum. Bump iki hafta içinde doğacak, bu yüzden Cherry ve Bart bu yıl Noel için şehre geldiler. Caroline'ın ailesine etrafı gezdirmek ve en sevdiğimiz restoranlarda yemek yemekten büyük keyif alıyoruz ama içten içe bebek doğmadan Vermont'a dönmelerini umuyorum. Kayınvalideme bayılıyorum ama bencil bir yanımla çocuğumuzu dünyaya getireceğimiz anı Caroline dışında kimseyle paylaşmak istemiyor.

"Sence erkek mi?" Gecenin bu saatinde her zaman olduğu gibi enerjik bir şekilde avucumu tekmelerken kalbim küt küt atıyor.

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve Bump tekrar yer değiştirirken gülümsüyor. "Şükran Günü için eve gittiğimizde büyükannem de böyle demişti. Kız olması için çok düşük taşıdığımı söyledi."

"Kulağa bilimsel geliyor."

Caroline güler. "Hem de çok. Ama büyükannem daha önce hiç yanlış tahmin etmemişti. Vivian'ın iki çocuğunun da cinsiyetini tahmin etmişti."

Homurdanıyorum. "Ren Geyiği Köşeleri'ndeki en tuhaf akraba nasıl?"

Vivian iki yıldır terapide olduğu için artık daha kolay idare edilebiliyor ama asla en sevdiğim kişi olmayacak. Bunun için aramızdaki köprünün altından çok sular aktı. Yine de aile tatilleri Caroline ile ilk kez bir araya geldiğimizde korktuğumdan çok daha az garip.

Vivian neredeyse iki yıl önce bugün düğünümüze bile gelmişti. Resepsiyondan önce ayrıldı ama biz "Evet" derken Reindeer Corners'daki kilisede oradaydı, Caroline için çok şey ifade ettiğini bildiğim bir destek gösterisi.

"Vivian iyi." Hayatımın aşkı alaycı bir kaşını kaldırdı. "Ama kesinlikle hâlâ kaçık. Akçaağaç şurubu dükkânı için penis şekeri kalıplarına iki bin dolar verdi.

Vermont'taki bekârlığa veda partisi işinde fırtına gibi eseceğine inanıyor."

İç çekiyorum. "Muhtemelen öyle olacak. Bu konuda şanslı."

"Benim kadar şanslı değil," diyor Caroline, parmak uçlarına basarak yanağını öpüyor. "Kettle corn. Eğer kapanmadan önce oraya varmak istiyorsak hemen gitmeliyiz."

Ona sıkıca sarılıyorum, eldivenli elini kendi elime almadan önce dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Anlaşıldı. Hadi gidelim, küçük hanım. Ne kadar çabuk mısır alırsak, o kadar çabuk eve, yatağımıza dönebiliriz."

Gözleri parlıyor. "Yatak kulağa hoş geliyor."

"Çok iyi," diye kabul ediyorum, karımın hamilelik aşermeleri sikime kadar uzandığı için sonsuz minnettarım.

Ben şanslı bir adamım. İki yıldan biraz daha uzun bir süre önce, reality şov cehenneminde kapana kısıldığımda ve bir melek ile birlikte plastik bir igloya süründüğümde olabileceğimi düşündüğümde daha şanslıyım.

Caroline beni kurtardı. Greg'i de. Ve gelecek için umudumu.

"Ainsley ve Trevor'ın düğünü için hâlâ Martha's Vineyard'da bir oda kiralamak istiyor musun?" diye sordum. "O zamana kadar Bump'ı almış olsak bile mi?"

"Tabii ki. Düğünlerini kaçıramayız. İki oda kiralayıp büyükannemi de getirmeliyiz. Sahilde tembel bir Pazar günü geçirmemiz karşılığında düğün boyunca bebeğe bakmaktan mutluluk duyacaktır."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Odaları ayırtacağım ve kedi bakıcısını ayarlayacağım."

"Ben de büyükannemle konuşacağım." Karla kaplı şehir caddesinden aşağı inmeye başladığımızda Caroline mutlu bir şekilde iç geçiriyor, etrafımız barlardan gelen tatil şarkıları ve sıcak ışıklı West Village restoranlarında Noel arifesi yemeklerini yerken gülen insanların sesleriyle çevrili. "Eve dönerken bir ağaç da almak ister misin? İndirimdeler ve Greg geçen yıl ağacı parçalara ayırmaktan çok keyif aldı. Sırf diziyi meşgul olduğumuz için ağacı süsleyemedik diye onu Noel eğlencesinden mahrum bırakmaktan nefret ediyorum."

"Sadece kırılmaz süslerle dekore edersek," diyorum. "Geçen yıl patilerini camlara kaptıracak diye çok korkmuştum."

Elimi sıkıyor. "Hala iyi bir kedi baba."

"Umarım ben de aynı derecede yetkin bir gerçek baba olurum."

"Olacaksın," diyor, bir saniye bile tereddüt etmeden.

"Sen tanıdığım en iyi insansın. Seni çok seviyorum Leo Fenton."

Kalbim yine taşıyor. Belki tatilin büyüünden, belki de harika eşim olmasından, ama sesimdeki hüznü tınıya engel olamıyorum ve şöyle diyorum: "Aynen Caroline Fenton. Sensiz nerede olacağımı hayal bile etmek istemiyorum."

Sahte bir ürperti verir. "Oh, hayır. Bunu asla yapma. Korkunç olur. Çok üzülürsün."

"En üzücüsü," diye katılıyorum, gülümseyerek. "Ve hala her öğünde sandviç ve bayat yemek artıkları yiyor olurdum."

"Ve çok daha az su ısıtıcısı mısırı," diye onaylıyor ve başını omzuma yaslıyor.

Tatil pazarında dolaşp Greg için atıştırmalıklar ve birkaç son dakika kedi oyuncağı hediyesi aldıktan sonra Hell's Kitchen'daki evimize giden metroyu yakalıyoruz.

Bizim evimiz. Neredeyse iki yıllık evlilik mutluluğundan sonra bile, hala bir mucize gibi geliyor.

Neredeyse kötü kedimin çok iyi bir çocuk olmaya devam etmesi kadar büyük bir mucize.

Çoğunlukla.

O gece Caroline ve ben ışıkları kapatır kapatmaz, Greg tatil düşmanıya savaşa girerken diğer odada dalların hışırtısını duyuyoruz. Ama kaosu saygıdeğer bir seviyede tutuyor.

Gülüyoruz ve yatak odamızdaki hoparlörden enstrümantal tatil müziğini açıyoruz, ardından Carol of the Bells'in uzun bir bölümüyle sevişiyoruz. Tam parça Here Comes Santa Claus'un caz versiyonuna geçerken karımın derinliklerine gömülüyorum.

Bir komedi yazarı olarak, bu gerçekle ilgili bir şaka yapmak zorundayım. Caroline beni kıkırdamalarla dllandiriyor ve aēa diēer odada yere düşerken kahkahalar yükseliyor, ardından Greg'in öfkeli ıēlıkları geliyor.

Tüylü baş belamızı kontrol etmek için pijama pantolonumu giyerek yataktan fırlıyorum. Greg'i özel bir tatil pijaması için yataēına getirdiēimde -aēacımızı sabaha kadar tek parça halinde tutmak için tek şansımız- Caroline flanel pijama pantolonu ve benim sweatshirtlerimden birini giymiş oluyor.

Kediye aramıza alıp dışarıda yaēan karı izliyoruz ve bir kez daha nefesimi kesen bir minnettarlık dalgasına kapılıyorum.

O anda, onu daha fazla sevebileceēime gerçekten inanmıyorum.

T Sadece üç gün sonra, mavi gözleri ve benim inatıenemle deēerli bir erkek bebek olan Bump'ı doēurdu ve sevgim o kadar büyüdü ki gözlerimden dışarı sızdı ve kayınpederim doēumhanede beni kucaklarken omzunun her yerinde.

Her şeye raēmen orada olduēu için mutluyum. Caroline neyse ki nispeten kolay bir doēumdan sonra iyileşirken, sevdiēimiz tüm insanların orada olmasından, hediyeler, çiçekler ve iyi dileklerle odamıza gelmesinden memnunum.

İki yıl önce kişisel olarak dibe vurmuştum.

şimdi bir kocayım, popüler bir dizinin ortak yaratıcısıyım ve en şaşırtıcı olanı da bir babayım.

İki gün sonra Bump'ı -Noah Bartholomew Fenton, ikimizin de babasının adını taşıyor- eve götürüyoruz. Greg anında ve derinden aşık olur ve sonraki on sekiz ayını sevgisinin işareti olarak Noah'ya l böcekler getirerek geçirir. Natalie Kayla Fenton, Caroline'ın Haziran ayındaki doēumundan birkaç gün sonra doēduēunda

Doğum gününde, artık yaşlı olan kedimiz ona aynı canavarca sevgiyi gösteriyor ve hepimizin kalbi her geçen gün biraz daha büyüyor.

Şehirdeki yaşamımızı ve Caroline'in dağlardaki ailesini ziyaret ettiğimiz tembel yaz günlerini seviyoruz, ancak tatil sezonu kalbimizde her zaman özel bir yere sahip olacak.

Aşık olduğumuz, "Evet" dediğimiz ve ilk çocuğumuzun doğduğu zaman.

On sekiz ay sonra, aynı zamanda son çocuğumuza, mevsimin ve ailemize getirdiği mutluluğun onuruna Joy adını verdiğimiz bir kız bebeğe de hoş geldin diyoruz. Dadımız Noah ve Natalie'yi bizi hastanede ziyarete getiriyor ve hemşirelerin Caroline ve iki haftalık prematüre Joy'u kontrol ziyaretleri arasında Hanuka hediyelerinin altıncı gecesini açıyoruz.

Ancak hem anne hem de bebek o kadar iyi ki sadece beş gün sonra eve dönebiliyoruz.

Şu anda Yukarı Doğu Yakası'nda, büyüyen ailemize daha uygun büyük bir dairede yaşıyoruz, ancak Union Square tatil pazarını asla kaçırmıyoruz ve ayda en az bir kez eski daireme uğramak için bir bahane buluyoruz. Şimdilik Ainsley ve Trevor'a kiraladık, ancak bir gün çocuk yetiştirmeyi bitirdiğimizde ve yakınlardaki komedi kulüplerine gitmek için daha fazla zamanımız ve enerjimiz olduğunda oraya geri taşınmayı planlıyoruz.

Ama acelemiz yok. Dört yaşından küçük üç çocuk, Greg, yeni bir kedi yavrusu ve Willy'nin aslında bir Wilhemina olduğunu fark etmeyi ihmal ettiğimizde yedi hamstera dönüşen iki hamster karmaşasına rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Her gün bir hediye. Her kutlama daha da özel çünkü onu Caroline ve ailemizle paylaşabiliyorum.

"Düşünceleriniz için Penny?" diye soruyor Noel sabahı Joy'un göğsünde uyuduğu kanepeden,

Noah ve Natalie halıda çizgi film izlerken, etrafları yeni oyuncaklarıyla çevriliydi.

Ama ben sadece gülümsüyorum ve "Biliyorsun." diyorum.

Seviyor, bunu da "Ben de seni seviyorum" diyerek kanıtlıyor.

Greg onun yanındaki minderde esniyor ve gözlerini devirerek, "Siz ikiniz her zamanki gibi iğrençsiniz" diye mırıldanıyor ama bunu kastetmediğini biliyorum. Bizi seviyor, çocuklara tapıyor ve şu anda kuyruğunu çiğneyen yavru kedi Poppy'ye tahammül ediyor.

Güzel bir hayat.

Bazıları en iyisi diyebilir.

Ben kesinlikle derdim.

Son

Daha fazla kırmızı sıcak tatil romantizmine mi ihtiyacınız var?

Everly Stone'un yazdığı THE NAUGHTY LIST'ten bir kesit için okumaya devam edin,

Lili'nin karanlık, süper buharlı takma adı!

Tüm yeni sürümlerden ve satışlardan haberdar olmak için Lili'nin haber bültenine BURADAN abone olun!

sneak peek

The Naughty List...

Kitap Hakkında

Şimdiye kadar sevdiğim tek kadın, ağacın altındaki ısıltılı hediyelerle geri kazanılmayacak. O itaatkâr bir kadın.

Kanını kaynatan ve vücudunu acıtan adam, **kalbinin etrafındaki duvarları yıkan** ve onu ayaklarımın önünde diz **çökmeye** ikna eden kişi olduğumu.

Servetiyle merhametli şeyler yapan iyi bir adam olarak ünlüyüm. Ama bu gece Cömertlik parayla ya da iyi olmakla ilgili değildir. Günahkârca cömert olabileceğim diğer tüm yollarla ilgilidir.

Ve çok, çok kötü.

"Külotunu çıkar, kedicik. Bu gece ökseotunun altında ağzından daha fazlasını istiyorum..."

UYARI: Bu BEYAZ SICAK tatil bağımsız kitabı şaplak, yaramaz oyuncaklar ve sizi Noel ağacının etrafında sallayacak günah kadar seksi bir alfa erkeği ve daha fazlasını içerir.

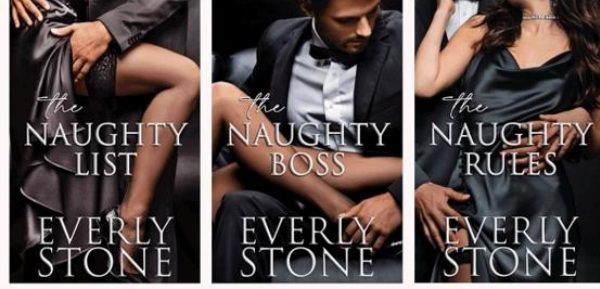
HER MEVSİM İÇİN DOM

- [Yaramazlar Listesi](#) (Garrett & Dakota)

- [Yaramaz Patron](#) (Ten & Jane)

- [Yaramaz Kurallar](#) (Edward & Ivy)

Tüm seriye göz atın!

PROLOGUE

"Tek istediğinin bu olduğuna emin misin?" Yaklaşıyor, sıcaklığı sırtımı ısıtıyor, çıplak tenimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oluyor. "Hediye yok, mücevher yok, Empire State Binası'nda şampanya ve sürprizlerle dolu özel bir tur yok mu? Seni şaşırtmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Seviyorum. Ve sürprizlerine bayılıyorum." Yüzümü alnımdan burnumun üstüne kadar kaplayan göz bağının ardında kirpiklerim dalgalanırken ayak parmaklarım kalın halının içinde kıvranıyor. "Ama bu gece tek istediğim sensin." Gülümsüyorum. "Ve senin sakin."

"Bu iyi," diyor, sesindeki şefkat kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Sikim ve ben bir tür paket anlaşmayız. Özellikle de sen söz konusu olduğunda."

"Öyle mi?"

"Ah evet." Yaklaşıyor ama hâlâ yeterince yakın değil.

Dudağımı ısııyorum, dönüp kollarımı boynuna dolama ihtiyacıyla savaşıyorum, oyunun başlamasına bu kadar yakınken ilk hamleyi yapmaktan daha iyisini biliyorum.

Ama bu, işleri ilerletemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Bunu duymak güzel," diyorum derin bir iç çekerek. "Ama sana inandığımdan emin değilim bebeğim. Sanki sikini uzun zamandır görmemiş gibiyim."

"Neredeyse yirmi dört saat oldu..." Sahte bir dehşetle mırıldanıyor ve gülümsememi daha da genişletiyor. "O zaman sikimin size olan bağlılığını kanıtlamam gerekecek Bayan Fleming. Oynamaya hazır mısınız?"

"Evet efendim," diye fısıldıyorum, başım beklentiyle dönüyor. "O zaman gözlerini kapat." Elleri kalçalarımın dinlenirken nefesi kulağımı ısıtıyor, sinir uçlarımın uyarılma ve rahatlama kombinasyonuyla cızırdamasına neden oluyor çünkü teni tenime değmeden geçen yirmi dört saat bile

Benimki çok fazla.

"Kapalı mı Dakota?" Avuç içleri karnımdan yukarı doğru kayarak kaburgalarımın üzerinde, bana dokunması için çaresizce beklediğim yerin hemen altında duruyor. Göğüslerimi avuçlamasını, meme uçlarımı sıkmasını ve beni sadece onunla olduğum o sıcak, aç yerlere götürmesini.

Erkeğimle, aşkımla, ustamla.

Kısa bir süre önce, bu kelime yetişkin insanların aptalca seks oyunları oynamasının saçmalığına yüksek sesle gülmeme neden oluyordu. Şimdi ise beni ıslatıyor. Ustam dizlerimin üzerine çökmemi söylediği andan oyunumuzun bittiği ana kadar anında, çaresizce ıslanıyorum.

"Ben ciddiym, güzelim." Garrett parmağını dikleşmiş meme ucumun üzerinde gezdirerek nefesimin kesilmesine ve bacaklarımın arasında şimşek gibi bir arzunun dalgalanmasına neden oluyor. "Bana tekrar sordurtma."

"Ama gözlerim bağlı, efendim." Popom sertleştiği yere değene kadar omurgamı eğiyorum, ince smokin pantolonunun içinden sikinin kalın çıkıntısını hissetmek amımın zonklamasına neden oluyor. "Belki de gözlerim kapalıdır. Bundan emin olamazsın."

"Biliyorum, Kedicik. Çünkü seni ve beni nasıl sınamaktan hoşlandığını biliyorum." Avuç içi karnımın üzerinde düzleşiyor, eli o kadar geniş ki parmakları kalça kemiğinden kalça kemiğine kadar uzanıyor ve kıcımlı ereksiyonuna sıkıca tutturuyor.

Ve Tanrım, onun her santimini hissedebiliyorum, her kalın, nabız gibi atan santimetresini.

Kalçalarımı sallayıp kuyruk sokumumu onun sikine sürterken çenem sıkılıyor ve parmaklarım yumruk oluyor. Ellerimi kullanmayı tercih ederdim, ama bileklerim zaten önümde birbirine bağlı, kravatıyla sıkıca sarılmış durumda.

Gerçi onu ağzıma almak da iyi olurdu.

Bütün gece boyunca, çobanpüskülü ve ökseotuyla süslenmiş bir balo salonunda dönüp dururken, Rainbow Room'un tepesindeki mikrofona mırıldanılan şurup gibi tatlı ilahiler ve klasik tatil şarkıları eşliğinde dans ederken, tek düşünebildiğim Garrett'ın sikini dudaklarımın arasına alıp dizlerimin üzerine çökmekti. Ağzımın sertçe sikilmesi için beni çaresiz bırakan sıcak tatil havasının ne olduğunu bilmiyorum ama böyle şeyleri sorgulamamayı öğreniyorum. Bana doğru geleni yapmayı öğreniyorum ve Garrett'la birlikte olmak bana her zaman doğru geliyor, ister yavaş ve tatlı bir şekilde sevişiyor olalım, ister yatak odasında hiç olmadığım kadar azgınlaşıyor olalım.

"Son şansın, güzelim." Garrett'ın orta parmağı alçalıyor, klitorisimin üzerine hafifçe sürtünerek beni titretiyor. "Eğer talimatlara uymazsan, cezalandırılmak istediğini varsayacağım."

Tekrar titriyorum, gözlerimi kocaman açarak fısıldıyorum, "Hayır, efendim. Bunun dışında her şey..."

"O zaman eğil." Kelimeler karanlık ve derin ve Dom sesinin gürültüsü, kalçalarımı tutup sertçe geriye çekmeden önce bile beni ıslatmaya yetiyor.

Hareket beni eğilmeye zorluyor, düşmeden önce birleştirdiğim ellerimi kanepenin arkasına dayıyorum.

"Ya dinlersin ya da sonuçlarına katlanırsın." Külotumu kalçalarımın altına doğru çekerek kıkırmı ve kaygan, şişmiş seksimi ortaya çıkarıyor. Sıcak avucu kalçamın kıvrımını okşarken kalın bir fısıltıyla ekliyor: "Yarın bu gece ne kadar kötü bir kız olduğunu düşünmeden oturamayacaksın Dakota."

"Özür dilerim, efendim." Sesim arzu ve ilk darbenin, bütün gece onunla dans etmek için can attığım dansın ilk adımının beklentisiyle soluk soluğa. "Çok özür dilerim." Ama tabii ki üzgün değilim. Titriyorum, ağrıyorum, onun cezasını çekmek için sabırsızlanıyorum.

"Özür dilemek için artık çok geç." Elinin düz kısmı popoma sertçe iniyor, acı ve rahatlamayla çığlık atmama neden oluyor.

Tanrıya şükür özrümü ciddiye almadı. Tanrı'ya şükürler olsun ki böyle anlarda, ona çok yakın olduğum ama daha da yakınlaşmak için can attığım zamanlarda oyunun nasıl oynanması gerektiğini çok iyi biliyor. Çok denedim, ama kendi başıma oraya ulaşamıyorum. Her zaman uzaklaşıyorum, "Seni seviyorum", "Sensiz öleceğim "e dönüşmeden önce gölgelere doğru kayıyorum.

Garrett'tan önce, bir erkeğe karşı gerçekten savunmasız olamayacağımı düşünürdüm ama o hayır cevabını kabul etmiyor. Beni zorluyor, cezalandırıyor, kalbimi çevreleyen duvarları paramparça olana kadar dövüyor. Ben paramparça olup ayaklarının dibine düşene kadar, o beni yakalayıp tekrar bir araya getirmeye her zaman hazır.

"Dinlemeyi öğreneceksin." Beni sert, ritmik darbelerle tokatlıyor ve avuç içi acıyan etimle her birleştiğinde boğazımın arkasından yumuşak bir homurtu çıkarıyor. "Ya da geceni, her geceni, kışın havada ve ellerim senden nasıl davranmanı beklediğimi öğretirken bitireceksin."

"Evet, efendim." Bir sonraki darbesi bacaklarımın arasına inip beni bolca ısladığım yerden tokatlarken sözlerim bir solukta bitiyor.

Uyluklarımdan aşağı kayan, ardında şimdi sik beni, sert sik beni, derin sik beni izleri bırakan uyarılmışlık hissiyle o kadar tahrik oldum ki, bir zamanlar kendimden utanırdım.

Ama Garrett parmak eklemlerini damlayan seksime dayayıp nefesinin altından mırıldanırken o zaman çok uzak görünüyor. "Bak ne kadar ıslaksın, Kedicik. Rahatlamaya ne kadar ihtiyacın olduğuna bak."

Yumuşakça inledim. "Evet, efendim. Lütfen efendim."

"Lütfen ne, Dakota?" Fermuarını indirirken çıkardığı ses beni titretmeye yetiyor ve yalvarırken sesim boğuklaşıyor-

"Lütfen beni alın, efendim. Beni kendinize alın. Lütfen."

"Sen zaten benimsin." Meme uçlarımı sıcak elleriyle yakalıyor ve sıkıca büküyor, beni inletiyor ve kalçalarımı titreten sarsıntılar daha da şiddetleniyor. "Amın benim, göğüslerin benim ve güzel mavi gözlerin benim. Bir dahaki sefere sana onları kapatmanı söylediğimde ne yapacaksın Dakota?"

"Kapatın efendim." Nefesim daha hızlı, daha hızlı geliyor, zevk ve acı meme uçlarımı yakıyor, amım bacaklarımın arasında titreşiyor, uyluğumdan aşağı taze kayganlık sızıyor çünkü hala boşum.

Hala yalnızım.

O bulunacağıma karar verene kadar hâlâ eksik, başıboş ve kayıp.

"Bu doğru." Göğsümün yan tarafına bir tokat atıyor ve göğsümde sallanmaya başlıyor. Tatlı, beklenmedik acı dizlerimin bükülmesine neden oluyor ama bir kolunu belime dolayarak beni ayakta tutuyor. "Ayakta duracaksın. Ayakta kalacaksın ya da ihtiyacın olan şey için daha uzun süre bekleyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Alt dudağımı sertçe ısıyor, titreyen bacaklarıma güç veriyorum.

"Evet, ne?" Kalçalarımı kabaca ayırarak klitorisimin şişmesine neden oldu.

"Evet, anlıyorum efendim." Omurgamı eğiyorum, amımı ona binilmek için yalvaran bir hayvan gibi sunuyorum, onun için o kadar vahşiyim ki nefesim hızlı, sıg pantolonlarla geliyor ve başım dönüyor.

"Bu çok iyi." Kığımın yanan kabarıklıklarını okşuyor. "Böyle çok güzel görünüyorsun Kedicik, domalmışsın ve kışında el izlerimle titriyorsun."

"Teşekkür ederim, efendim." Nefes nefese kalıyorum, parmakları arkamdan içime girerken dizlerim tekrar yumuşuyor, o çekilmeden önce bana çok kısa bir sürtünme ve dolgunluk anı veriyor.

"Rica ederim, güzelim." Ayağa kalkmam için beni zorluyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Ama aynı zamanda yanılıyorsun."

"Ne hakkında, efendim?"

"Bunun neredeyse bittiğini düşünüyorsun." Göğüslerimi avuçlarken beni usulca öpüyor, meme uçlarımı şimdi çok nazikçe yuvarlıyor, bu kadar sıkı sıkıştırıldıktan sonra naziklik kendi işkence türünü oluşturuyor.

"Ama daha başlamadım bile, Kedicik," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bu gece kim olduğunu, ne olduğunu, benimkinden başka bir şey olduğunu unutana kadar her duvarı yıkacağım." Ağzı dudaklarımdan ayrılıyor ve bir an sonra meme ucum ılık ve ıslak, o kara büyüsünü yaparken nefes almakta zorlanıyorum.

"Oh, efendim. Oh Tanrım, Efendim..." Emerken ve ısırırken başım geriye düşüyor, dilinin ucuyla ağrıyan göğüslerime aşk şiirleri yazıyor.

Sanki spor salonuna gitmeyi reddettiğimin kanıtı tapınmaya değer bir şeymiş gibi karnımın şişliğini öperek devam ettiğinde, kapalı gözlerimden yaşlar akıyor ve ipek göz bağını ıslatıyor.

Saatler süren işkenceden sonra nihayet kollarına yığılmama izin veriyor ve beni yere yatırıyor, kığım havaya kalkana ve bağlı ellerim eski bir seks tanrısının sunağında tövbe eden biri gibi önümde uzanana kadar vücudumu düzenlerken yanağımı halıya bastırıyor.

Ve o haklı. Artık tam olarak kim olduğumu bilmiyorum.

Ama hâlâ ne olduğumu biliyorum. Ben, bana aşk hakkında bildiğim her şeyi öğreten kişi için çaresiz bir kadınıam.

Bana yaptığı her şeyde aşk var. Savaşmadan hissetmekten korktuğum tüm güzel şeyleri hissetmeme izin verecek kadar canımı yakmasında. O şekilde

Kalçalarımın topladıkları dışında başka bir kayganlaştırıcıya ihtiyaç duymadan boncukları kışıma sokuyor. Sikini içime öyle sert ve derin sokuyor ki, yemin ederim onu boğazımda hissedebiliyorum, yalvarırken orada yakalıyorum, "Daha sert, efendim! Lütfen, daha sert, lütfen!"

İhmal edilmiş karın kaslarım rahatlamak için haykırana ve amım morarana kadar beni tekrar tekrar boşaltmasında aşk var. Ama yine de durmuyor. Durmuyor, durmuyor, ta ki ben onun altında sıkışıp kalacağımdan, ağlayacağımdan, boşalacağımdan ve zamanın sonuna kadar onun adını haykıracağımdan emin olana kadar.

Düşünce kafamda şimşek gibi çakıyor, ani ve kör edici, ve sonra bu dünyadan, bu Benlik'ten kayarak uzaklaşıyorum, insan olmak anlamına gelen her şeyden ayrı bir alana iniyorum.

Daha sonra, o son anlarda neler olduğunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Artık Dakota ya da Dee, kadın ya da kız, insan ya da ikisi arasında bir şey olmayana kadar benimden/bu boyuttan/bu zaman-mekân-kimliğimden kayarak çıkıyorum. Karanlık madde, madde ve ışık ve evrenin ham yapı taşları, kör edecek kadar parlak yanan ilkel bir ateş olana kadar

Kötü, harika bir şekilde göz kamaştırıcı.

Ancak çok çok sonra, banyo suyu soğumaya başladığında ve Garrett daha fazla ılık su akıtmasını isteyip istemediğimi sorduğunda, bir kez daha nispeten bütün bir yaratık olduğumun farkına varıyorum. Göz bağımlı ve bağlarımı çözdüğü, beni banyoya taşımadan önce ağacın altındaki en değerli hediye gibi açtığı belirsiz anılar kafamın içinde dans ediyor.

Yavaşça bedenime geri dönüyorum, yanağımı hafif kürklü göğsüne dayayarak küvette onun yanında yüzüyorum ve gülümsüyorum. "Hayır." Kokluyorum, halsiz bir elimi kaldırıp göğüs kıllarını okşuyorum. "Çıkmaya hazırım. Teşekkür ederim."

Parmakları yanağımda geziniyor, nemli bir tutam saç kulağımanın arkasına yönlendiriyor. "O zaman bana geri döndün mü?"

Büyük bir çabayla çenemi göğsüne dayayarak kayıyorum ve başım hâlâ kaldırılamayacak kadar ağır olduğu için elimden geldiğince gözlerine bakıyorum. "Evet. Her zaman gideceğim yer orası. Sana döneceğim."

"Güzel." Garrett'ın koyu renk gözleri yumuşar. "Bu gece aradığından fazlası olduysa özür dilerim. Hazır olduğunu sanmıştım."

"Öyleydim." Avucumu kalbinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim." "Bana asla teşekkür etme," diyor, sesi sert. "Her zaman benim benim için bir zevk ve ayrıcalık, Kitten. Hiç kimseyle birlikte olduğum için kendimi bu kadar şanslı hissetmemiştim. Bana çok şey veriyorsun."

"Yeterli değil," diye fısıldıyorum. Onun için yeterli olabileceğimi hayal bile edemiyorum, hayatıma giren ve aşkla ilgili tüm bıkkınlıklarımı darmadağın eden bu süper kahraman için. Şimdi her şey daha basit, yolumuzda hiçbir sır yokken bile, birkaç ay içinde bu adamın kocam olacağına inanmakta zorlanıyorum.

Benim. Saklamak için.

Ya da sosyo-ekonomik ve kültürel alanının o kadar dışında biriyle takılarak korkunç bir hata yaptığını fark edene kadar, ben de tamamen farklı bir tür olabilirim.

"Evet," diye ısrar ediyor, serin suyun içinde bana daha sıkı sarılıyor. "Fazlasıyla yeterli. Seni seviyorum Dakota Joy. Ve soyadımı alman için sabırsızlanıyorum."

Ayak parmaklarımı küvetin duvarına bastırıyorum, dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve öpücüğümle ona nişan yüzüğünü takmaktan ne kadar mutlu olduğumu söylüyorum.

Bir an sonra küvetin koluna dokunuyor, beni havaya kaldırırken leğenden su fışkırıyor. Beni kuruluyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü uzuvlarım hala orgazmın neden olduğu yorgunlukla gevşek ve hayatımda bundan o kadar azını yaşadım ki - beslenmek, ilgilenilmek ve kendimi güvende hissetmek - ona sarılmasına izin vermekte tereddüt

etmiyorum.

Beni büyük havlusunun içinde bir burrito gibi kaldırır ve istediği yere taşır.

Beni bu hafta başında süslediğimiz Noel ağacının yanına yatırıp ateş yakmak için harekete geçtiğinde memnuniyetle mırıldanıyorum. "Evet. Bu mükemmel."

"Henüz değil." Çırayı düzenleyip yakarken bana gülümsüyor. "Önce bir ateşe ihtiyacımız var. Ve marshmallow. Ve senin çıplak olman lazım."

"Çıplağım," diyorum usulca gülerek. "Seni görebileceğim bir yerde çıplak."

"Oh, peki o zaman..." Kolumu kaldırıyorum, önce havlunun bir tarafını sonra diğer tarafını atıyorum, meme uçlarım serin havada anında geriliyor.

Garrett'in bakışlarının anında göğüslerime düşmesi ve orada kalması da işleri kolaylaştırıyor. Sadece gözlerini üzerimde hissetmek bile beni yeniden acıtmaya yetiyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece seni, oyun yok."

"Ben de," diyor, gözleri her şeye getirdiği mükemmellik ve verimlilikle çağırdığı alevlerin içinde parlıyor. "Çok fazla."

Kollarımı açıyorum ve o bana geliyor, çıplak teni önce benimkine değiyor, sonra ısınıyor. Daha sıcak. Bacaklarımın arasına yerleşip beni yeniden paramparça etmekle tehdit eden bir nezaketle içime girerken daha sıcak.

Ateşin önünde, havada çam iğnelerinin gür ve baharatlı kokusu ve ağacın ışıkları dans ederken yavaş ve tatlı bir şekilde sevişiyoruz ve hayatımda ilk kez tüm bu Noel yaygarasının ne hakkında olduğunu anlıyorum. Nihayet mevsimin nedenini kavradım.

Bu sevgidir - sizi ayağa kaldıran, sıkıca tutan ve asla bırakmayan derin, bencil olmayan, hayatınızı değiştiren sevgi.

Tabii ki öyle olana kadar.

Ve sonra güneşe çok yakın uçan çocuk gibi sert ve hızlı bir şekilde düşersiniz. Çünkü bazı şeyler asla

yakın tutulmak için.

Yıldızlar, vahşi atlar ve Üçüncü Garrett Dawson Lawler gibi şeyler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dört yıl sonra.

Cehennemin diğer insanlar olduğunu söylüyorlar.

Daha doğru bir ifadeyle, Sarte'ın "Cehennem diğer insanlardır" dediği yanlış bir şekilde aktarılmıştır. Fransızca'da bu ifade daha doğru bir şekilde "Cehennem Ötekidir" olarak tercüme edilir.

Öteki - sizden o kadar farklı, o kadar yabancı ve alışılmadık, kendi yöntemlerine o kadar saplanmış ki sizi asla olduğunuz gibi göremeyecek olan kişi. Bunun yerine, aynaya baktığınızda göreceğinizden çok farklı, Benliğinizin çarpıtılmış bir versiyonunu size geri yansıtırlar.

Ancak cehennemde ayna yoktur, sadece kim olduğunuza, ne kadar değerli olduğunuza ve geleceğinize dair iç karartıcı kehanetlerini gerçekleştirmemek için ne kadar uzağa kaçmanız gerektiğine karar veren Öteki'nin bakışları vardır.

Söylemeye gerek yok, eve gideceğim için heyecanlı değilim.

Batı Virginia sınırını geçtiğim anda omuzlarım geriliyor ve direksiyonu daha sıkı kavırıyorum. Nabzım hızlanıyor ve kafamın içinde yumuşak bir ses ısrarla, Arkanı dön, kaç, arkanı dön, kaç diye bağırıyor. Güvenli değil, güvenli değil, güvenli değil.

Ama geri dönemem -Carl bana bu hikâyeyi verdi ve o hayır cevabını kabul edecek bir editör değil- ve kaçmam için bir neden yok. Harry, Batı Virginia artık benim için tehlikeli bir yer değil. Çocukluğuma ve ergenliğime musallat olan tüm canavarlar gittiler, kara akciğer hastalığı ve aşırı dozda uyuşturucu, araba kazaları ve sabaha kadar göremedikleri ruhun karanlık geceleri tarafından yok edildiler.

Şimdi, eski ama hala tıkr tıkr işleyen birinci nesil Civic hibridimi vadiye dik inen karla kaplı yolda yönlendirirken, lastiklerimin Appalachia'daki kış havasına uygun olması için dua ediyorum, Harry sadece hayalet bir kasaba.

Terk edilmiş lisenin ölü gözlü hayaleti var, evde hayat o kadar kötüye gittiğinde arkadaşlarımla kamp yaptığımız, zombi filmlerinden fırlamış fare istilasına uğramış bir harabede uyumanın iyi bir fikir gibi görüldüğü yer. Camp Road ve Main Street'in köşesinde, biz dört yaşındayken kuzenime sarhoş bir sürücünün çarptığı yerde bir hayalet var, hava karardıktan sonra tek başımıza bisiklete binmek için çok küçüktük. Yetişkinlerin kafayı bulduğu yerlere girilmemesi gerektiğini bildikleri için sokaklarda tebeşirle karalamalar yapan hayalet çocuklar, şehir merkezindeki bara çalımlarla giren hayalet üvey babalar ve postanenin önünde zincirleme sigara içen hayalet bir kadın, hükümeti kandırıp kendisine verdiği için çok gurur duyduğu çılgın çeki alabilmek için postanenin açılmasını beklerken sabırsızca ayağını yere vuruyor.

Yine de annemle tanışan herkes onun gerçekten aklını kaçırmış olduğunu söyleyebilirdi. Kalbini de.

Kalp, beden, zihin... Hepsi birbirine bağlıdır. Biri gitmeye başladığında, diğerleri de onu takip eder. Ama onun hasta, acımasız, üzgün benliği yıllar önce yok oldu. Marian Fleming'den geriye, yamaçtaki bir mezarlıkta saklı bir sedir kutusundaki kemiklerden başka bir şey kalmamıştır.

Yine de, Dottie's Five and Dime'in önündeki park yerine çekerken beni izlediğini hissediyorum. Karda dükkâna doğru kısa bir yürüyüş için çoraplarımı ve eldivenlerimi çekiştirirken benimle alay eden sesini duyuyorum ve Ana Cadde'den aşağı doğru esen serin rüzgârda sigarasından kıvrılan acı dumanı yakalıyorum.

Paltomun içine daha da sokuluyorum, çenemi aşağıda tutuyorum ve bakışlarımı karda ağır kışlık botlarıma sabitliyorum. Soğuk olmadan attığım her adım çok küçük bedenime batıyor,

çok ince tenis ayakkabıları bana artık Dee Fleming olmadığımı hatırlatıyor.

Ben Dakota Joy Fleming, ülkenin en saygın gazetelerinden biri olan Washington Review'un muhabiriyim ve hayaletlerin benim üzerimde hiçbir gücü yok.

Ne bu kasabadaki hayaletler ne de mükemmel eğimli burnunu benim işime soktuğundan şüphelendiğim, ellerini kirleterek kömürün harap ettiği bir kasabayı temizlemeye çalışan ve dağların arasındaki bu hüznü kavrımda insanların toprağa ve birbirlerine yaptıkları kötülüklerden kurtulmaya bırakılsa daha iyi olacak olan adamın hayaleti.

"Eğer sensen, Garrett, yemin ederim..." Mırıldanıyorum Kapının üzerindeki üniteden yayılan ısıya minnettar bir şekilde dükkâna girdim.

Ama tehdidi bitirmedim. Mevsimlik kar küreği ve kaya tuzu sergisinin etrafından dolanıyorum ve dükkânın arka tarafındaki cezveye yöneliyorum.

Garrett, Harry, Batı Virginia'ya milyonlarca dolar yatırım yapan ve "Harry'nin Umudu" haberinin Washington D.C.'ye ve Kentucky'den gelmesine rağmen kendisi de bir kömür madencisi çocuğu olan editörüne ulaşmasına neden olacak kadar büyük bir heyecan yaratan İyi Samiriyeli ise ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bir yandan, hala burada tutunmaya çalışan insanlar için mutluyum, yoksulluğun ezici ağırlığı altında çok uzun süredir acı çeken aileler için işlerin nihayet daha iyi olabileceğine inanmak için bir neden olduğu için minnettarım. Öte yandan, bir parçam çirkinliğin buradaki suda, toprakta, yabancılara, hatta çok fazla soru soran küçük kızlara karşı bu kadar hoşgörüsüz insanların kanında olduğundan şüpheleniyor.

Diğer yandan -keşke üç ya da dört elim olsaydı, belki de iç çamaşırı çekmecemde tek bir temiz sütyen bile kalmadan sürekli teslim tarihinin gerisinde koşturmazdım- bunun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmeden edemiyorum.

Eğer bunun arkasında Garrett varsa - eğer Garrett burada, benim memleketimde, büyük, güzel otellerinden

birini inşa ediyorsa

hiçbir yerin ortasında- ne anlama geliyor?

Bu bir tesadüf olamaz.

Cömertçe de olsa, çarpık bir intikam şekli olabilir, sanırım. Ancak acımasızlık hiçbir zaman Garrett'ın tarzı olmadı ve yıllar önce olan bir şey için hala kızgın olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim.

Ya da olmadı. Bir yardım müzayedesini takip ederken beni içki içmeye davet eden adamın skandallarla dolu bir üne sahip milyarder bir bekar olduğunu fark ettikten sonra eski editörüme sunduğum her şeyi anlatan kitabı hiç yazmadım. Ben asla öpüşmedim ve anlatmadım. Öptüm, aşık oldum ve kovulmama neden olsa bile hikayeyi yazmayı reddettim. Gerçi sonunda Garrett için bunun bir önemi kalmamıştı.

Bu bir ders olabilir, belki de -Garrett bana bir şeyler öğretmekten hoşlanıyordu, yatak odasında ve dışında- ama eğer durum buysa, şanssız olacak.

Son dersinin acısı hâlâ çok taze olduğu için Bay Lawler'dan yeni bir şey öğrenmeye hazır değilim. Evet, dört yıl oldu ve beni kalbinden kovduğundan beri birçok sevgilim oldu ama asla başka bir Sir olmadı. Garrett tek ve biricikti. O her zaman tek ve biricik olacak çünkü beni O'nun yaptığı o geceler için ne kadar yaşadıysam, beni uzaklaştırdığında neredeyse ölüyordum.

Bu sadece bir ayrılık değildi. Bu bir çöküştü, kalbimin ortasında bir mil genişliğinde bir çatlaktı ve asla tam olarak iyileşmedi, bana içgüdüsel bir şekilde kendini başkasının himayesine vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu öğretti.

Bugünlerde kendimi tutuyorum, kendime hizmet ediyorum ve bir daha asla bir erkeğin önünde diz çökmeyeceğim. Kesinlikle Garrett'ın değil. Eğer bu bir dersten daha fazlasıysa, eğer hayal gücünün çılgınca bir uzantısı olarak kaldığımız yerden devam etmeye karar verdiyse...

"Dee?" Boğuk bir sigara tiryakisinin sesi omzumun üzerinden adımı söylüyor ve düşüncelerimi daha fazla tehlikeli hale gelmeden kesiyor. "Sen misin tatlım?"

Gülümsemeye zorlayarak dönüyorum. "Selam Dot. Nasıl gidiyor?"

Dottie gülüyor, budaklı ellerini belirgin bir zevkle cırpıyor. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum! Yüzünü bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, kızım. Bu kasabadan bir silahtan çıkan kurşun gibi fırladın." Uzanıp beni kucaklıyor ve yüzümü saç spreyi sıkılmış sarı ve gri buklelerden oluşan bir yuvanın içine hapsediyor. "Mutlu Noeller, bebeğim."

"Sen de," diye homurdanıyorum, çok derin nefes almamaya çalışarak.

"Nasılsın? Pittsburgh nasıl?" Beni ileri geri sallıyor, sırtımı sıvazlıyor. "Annen hep senden ve üniversite bursundan bahsediyordu. Çok gurur duyardı."

"Şu anda Washington'dayım aslında." Bir kahkaha atarak kendimi kurtarıyorum ve daha derin bir nefes çekerek yeni doldurduğum kahve fincanıma uzanıyorum. "Orada bir gazete için çalışıyorum."

"Ama tatil için eve geldin," diyor bana gülümseyerek. "Bu harika bir şey. Güzel yüzünü görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Dot," diye yalan söylüyorum, gülümsemem hızla uyuşan dudaklarıma yapışıyor.

Bana annemi bu kadar çok hatırlatması ya da annemin çirkin tarafını hiç görmemiş olması Dottie'nin suçu değil. Kapı kapanana ve perdeler çekilene kadar bunu sakladı. Kardeşim ve ben yatak odamızda toplanmış, üvey babam bilmem kaç numaranın annemi mutlu edecek bir şeylerle eve gelmesini umarken, annem kendisinden çok daha yaşlı olan babamla evlenip onun çocuklarını doğurmaya başladığında çocuklarının onun kurtuluşu olamayacağını düşündüğü için cezalandırılmaktan çok geç olmadan kurtuldu.

Belki babam daha uzun yaşasaydı, kara ciğer benimkinden birkaç yıl önce hayatını kaybetmeseydi, her şey daha farklı olabilirdi. Ama yaşamadı ve yaşamadılar ve Aqua Net ve Camel Lights'ın kokusu gömülü tutmayı tercih ettiğim anıları geri getiriyor.

Geriye dönüşler daha iyi bir kelime sanırım - içime öyle hızlı hücum eden psişik travma kırıntıları ki, kaçmak için çok mücadele ettiğim çirkinlik tarafından süpürülüp götürüleceğimden korkuyorum.

"Buralarda işler nasıl?" Şişmiş paniğime dair tek ipucu, sütölü olmayan kremayı kahveme karıştırırken elimin hafifçe titremesi. Şiddet yanlısı, öngörülemez ebeveyn figürleri tarafından büyütölen çoğu çocuk gibi ben de gizlenme konusunda uzmanım. "Büyük değışikliklerin yolda olduğunu duydum."

"Aman Tanrım, evet." Dottie yumruğuna gizlice vurmak için duraklıyor. Sigara içerkenki öksürüğö bile anneminkinin mükemmele yakın bir kopyası. "Şu yeni kodlama okulu geçen yaz açıldı ve şimdiden bazı insanlar gerçekten iyi işler bulmaya başladı. Bazılarının saati yirmi doların üzerinde. Sully'lerin ikisi de şu anda bir takımın yöneticisi. Tim ve karısı, biliyorsunuz. Sully'leri hatırlıyor musun? Tepedeki eski kamp evlerinden birinde yaşıyorlardı?"

Sully'leri hatırladığımı başımla onaylıyorum -Rebecca Sully liseden arkadaşımıdı- ve Dottie devam etmekte olan tüm harika değışiklikleri coşkuyla anlatmaya devam ediyor. Bir tıbbi faturalama sınıfı, bir yetişkin okuma yazma kulübü, en yeni oyuncakların ve öğrenme araçlarının bulunduğu kooperatif tarzı bir çocuk bakım merkezi, yeni bir toplum merkezi ve tam zamanlı bir doktor ve hemşirelerin çalıştığı bir detoks programı var.

Dottie skandal yaratacak bir fısıltıyla, "Ve hepsi bedava," diye ekliyor, soluk yeşil gözleri ince yüzünde kocaman açılıyor. "Düşünebiliyor musun, tatlım? Bedava. Her şey bedava. Aylardır buralarda Noel gibi hissediyorum. Baharda da yeni yollarımız olacak. Ana caddedeki her dükkânın boyası da bedava olacak!"

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum, bu mucize için uygun bir huşu taklidi yapıyorum. "Acaba tüm bunların arkasında kim var?"

"Herkesin bir teorisi vardır elbette." Dottie bir elini kıpırdamayan saçlarının üzerinde gezdirirken dudaklarını büzüyor. "Ben şahsen burada büyümüş, buradan ayrılmış ve kendine iyi bakmış biri olduğunu düşünüyorum. Şimdi de onları yetiştiren kasabaya borçlarını ödüyorlar."

Onları travmatize etmenin daha doğru olduğunu düşünsem de başımı sallıyorum.

Harry'den gelen tek mülteci ben değilim.

bir ıgın altında kalmaktan daha iyi olurdu. Sadece birkaç eski arkadaşımla görüştüm ama hepsi de buradan uzak durmaya en az benim kadar kararlı. Evet, büyürken geçirdiğim güzel zamanlar da oldu ama kötü, üzücü ve çirkin olanlardan sayıca çok daha fazlaydılar.

"Peki ya Hawk Dağı'nda otel inşa eden müteahhit?" Kahvemini zerine bir kapak bastırıyorum. "Sence onun bu işle bir ilgisi olabilir mi? Belki de gelecek yaz misafirler gelmeye başlamadan önce kasabayı düzeltmek istiyordur? Korkup kaçmalarını önlemek için?"

Dottie huffs. "O kadar da korkutucu olduğumuzu sanmıyorum." Kaşlarını kaldırıyorum ve o da i çekiyor.

"Evet, sanırım bazı zamanlar-" Dot sözünü kesiyor, kapı açılıp turuncu paltolu uzun boylu bir adam içeri girerken omzunun üzerinden bakıyor ve soğuk bir hava püskürüyor.

"Hiç propanın var mı, Dottie?" diye sorar adam.

"Koridorda, gazoz soğutucularının arkasında, Bill," diye sesleniyor Dottie. "Hava sıcaklığı düşmeye başlayınca onları içeri taşıdım. Bu gece on beş dereceye kadar düşmesi bekleniyor."

"Bunu duydum. Teşekkürler." Bill soğutuculara doğru ilerliyor, ama bana meraklı meraklı yan gözlerle bakmadan önce değil. Bill buralarda bir yabancı olduğunu pek bilmiyor. İyi ya da kötü, Harry'deki aile bağlarım 1904'e kadar uzanıyor.

Dottie bana dönüyor, kâğıt gibi ince derisi kalemle çizilmiş kaşlarının arasında çatılmış. "Ne hakkında konuşuyorduk, tatlım?"

"Tatil köyü ve spa'yı inşa eden müteahhit," diye hatırlatıyorum ona. "Biraz araştırma yaptım, ama söyleyebileceğim kadarıyla Warren Industries paravan bir şirket. Bu yazın sonlarına doğru birdenbire ortaya çıktı, sizin iyilikseverin buralarda değişiklikler yapmaya başlamasından kısa bir süre sonra."

Kaşlarının atılması derinleşiyor. "Ben bunu değişiklik yapmak olarak görmüyorum. Bu sadece insanlara seçenek sunmak. Biz bağımsızız

buradaki insanlar, Dee. Bunu biliyorsun. Kimse annene ne yapacağını ya da kiminle yapacağını söyleyemez, bundan emin olabilirsin." Gülüyor ve bir öksürük krizine daha giriyor, bu da bana daha karmaşık bir yanıt vermek yerine sırtını sıvazlama ve yumuşak, endişeli sesler çıkarma şansı veriyor.

Evet, annem etrafta dolaşıyordu ve sanırım on altı yaşından beri aynı adamla evli olan Dottie gibi insanlara bunu eğlenceli gösteriyordu. Ama kasabadaki her erkeğin peşinden koştuğu vahşi, güzel bir anneyle büyümek hiç de eğlenceli değildi. Annemle özel zaman geçirebilmek için kış geceleri Üvey Baba Üç tarafından evden kovulmak, Üvey Baba Dört tarafından dünyanın en ucuz yaz İncil kampına gönderilmek ya da Bo temel eğitim için ayrıldıktan ve annem ilk kez aşırı doz aldıktan sonra Üvey Baba Altı tarafından yatak odamda köşeye sıkıştırılmak eğlenceli değildi.

Aşırı doz ilk ve tek kez bir rehabilitasyon merkezinde kalmamı tetikledi. Annem eve dönene kadar Mick Baba'dan uzak durmak için ne gerekiyorsa yaparak üç haftanın tamamını kanepede sörf yaparak ya da terk edilmiş okuldaki farelerle kamp kurarak geçirdim.

Ve başardım, ama zar zor. Dişimi tırnağıma takarak.

"Al, biraz su iç." Dot'a fiskiye makinesinden bir bardak getiriyorum ve yavaşça eline tutuşturuyorum. İçiyor, öksürüyor ve tekrar içiyor, sonunda ciğerlerini tekrar kontrol altına alıyor.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Dottie titreyen eliyle kolumu okşuyor, geçirdiği krizin ardından ağır ağır nefes alıyor. "Senin iyi bir kalbin var, kızım. Hep öyleydin. Kardeşine olanları duyunca çok üzüldüm."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Ben de öyle. O en iyisiydi."

En iyisiydi ve sonra Afganistan'da tozlu bir yolda yanlış bir adım attı ve gitti.

Annemin eski kocalarından beşinin Harry'den kurtulup iyi bir iş bulması, dünyada adaletin olmadığını kanıtlıyor.

Dottie sempatik bir ses çıkarır. "Tanrı iyileri genç yaşta alıyor gibi görünüyor, değil mi? Ve anneni de çok kısa bir süre sonra. Doğru görünmüyor."

"Evet. Neyse, gitsem iyi olacak." Göğsümdeki ağırlık daha da artmadan buradan çıkmam gerektiği için mağazanın ön tarafını işaret ediyorum. "Hâlâ yirmi mil yolum var ve yollar bu haldeyken bu bir saat sürer."

"Nereye gidiyorsun?" Dot soruyor. "Büyükbabanın eski evine mi? Marian'ın orayı uzun zaman önce sattığını sanıyordum."

"Hayır, yeni otelin inşaat alanını kontrol edeceğim." Ceketimin cebinden cüzdanımı çıkararak kasaya doğru ilerliyorum.

"Oh, bunu yapmak istemezsin, bebeğim! Bu havada olmaz. Ya yukarı çıkarken ya da aşağı inerken yolda kalırsın. Sözlerime kulak ver, böyle fırtınalı havalarda o yollar çok kötü olur. Orada güvenlik olduğunu duydum, elektrikli çitler, kameralar ve her şey varmış."

Tezgâhın üzerine bir beşlik koyarken gülümsüyorum. "Sorun değil. Sadece kapıdan bir göz atacağım, araziye girmeye çalışmayacağım."

Yalanlar. Tabii ki mülke girmeye çalışacağım, ama suç niyetimi Dottie kadar dedikodudan hoşlanan biriyle paylaşmamam gerektiğini biliyorum.

"Ve yeni kar lastiklerim var," diye ekliyorum, o daha fazla yaygara koparamadan. "İyi olacağım ve karanlık çökmeden kasabaya döneceğim. Eski banka binasındaki yeni oda ve kahvaltıda kalıyorum. Web sitesinde çok şirin görünüyordu."

Dottie teatral bir solukla ve elini kalbine bastırarak, "Aman Tanrım, bu çok tatlı," diyor. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli. Oraya bayılacaksın kızım. Odalar çok rahat, bisküvileri ve sosları ise ölmeye değer."

"Harika. Sabırsızlanıyorum. Kahve için teşekkürler, Dot."

"Rica ederim tatlım, ama buraya gel ve bu parayı al." Ben kapıya doğru ilerlerken beşliği bana doğru sallayarak kaldırıyor. "Senin paran burada geçmez! Hem de şehre döndüğün ilk günde. En azından para üstünü al."

"Sende kalsın. Israr ediyorum. Büyürken aldığım bedava şekerlerin karşılığı olarak." Kapının koluna uzandım, bir anlığına bir deja vu ağına yakalandım.

Çocukken elimde bir nane şekeriyile kaç kez bu kapıdan geri döndüm? Ya da bir genç olarak okula gitmek için elli sentlik bir kahve içerken? Yüzlerce. Binlerce belki. Ve neredeyse her seferinde, en azından o an için, elimde tatlı veya kafeinli bir şey olduğu ve Dottie tezgahın arkasından el salladığı için mutluydum, minnettardım.

O kadar da kötü değildi. Ama bu beni daha da kötü hissettirmiyorsa lanet olsun.

Dot yumuşak bir sesle, "Seni tekrar ziyaret etmek güzel, tatlım," diye ekliyor. "Ve umarım daha uzun vadeli bir şeyler düşünürsün. Daha fazla iyi insanın burada kalmasına ihtiyacımız var ve şimdi kalmaya değer bir şey var."

Gülümsemesi o kadar içten, o kadar umutlu ki, ona Harry'ye geri dönmemin mümkün olmadığını, hikayemi alır almaz gideceğimi ve beni içimden vuran bu yerden çok ama çok uzaklara kaçacağımı söyleyecek yüreğim yok.

Bunun yerine ona bir öpücük verip karların içine geri dönüyorum, hayaletler arabamda bekliyor, hatıralar şeridinde bir gezinti için kemerlerini bağlamışlar.

İkinci Bölüm

"Bana söylemediğin bir ölüm arzun mu var?" Tennyson, yatırım ortağım ve en eski dostum, hiçbir zaman lafını esirgemeyen biri olmamıştır. Ama bu gece, nadir görülen bir formda.

"Ölüm arzusuna yakın bir şey değil." Yemeğimle kirlettiğim bulaşıkları elde yıkarken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. Otelin mutfağında endüstriyel bir bulaşık makinesi var ama onu doldurmak için bir ay boyunca tek başıma yemek yemem gerekir. "Açılmadan önce tesislerde zaman geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun, misafir deneyimi hakkında bir fikir edinmek için."

"Hiçbir misafir kar fırtınasında orada tek başına mahsur kalmayacak, Garrett. Korku filmi senaryosu yaşıyorsun. Eksantrik New Yorklu milyarder, Outer Bumfuck'ın ortasında kimsenin çığlıklarını duyamayacağı terk edilmiş bir otelde tek başına."

"Terk edilmiş değil; hiç kullanılmamış," diye düzeltiyorum. "Arada bir fark var. Hem neden çığlık atayım ki? Elektrikler kesilirse, odamı ısıtacak bir jeneratörüm ve uzun bir hafta sonu bir yana, haftalarca yetecek kadar yiyecek, su ve okuma materyalim var."

Ten, diğer büyük metropollere yaptığı iş seyahatleri dışında yıllardır şehir dışına çıkmamış bir adamın ciddiyetiyle, "Çığlık atıyor olacaksın çünkü vahşi doğada aklını kaçırmış olacaksın," diyor. "The Shining'i izlemedin mi?"

Gülümsüyorum, ellerimi lavabonun yanındaki havluya kuruluyorum. "Onu gördüm. Ama sanırım güvendesin. Şimdiye kadar Hawk Dağı perili gibi görünmüyor."

"Daha önce de seni tuzağa düşürüp merhametine bırakmamıştı."

"Bilmesem ciddi olduğunu düşüneceğim." Havluyu tezgâhın üzerine atıp mutfağın diğer tarafındaki pencerelere doğru ilerliyorum, karla kaplı dağlara ve batıda beliren koyu gri bulutlara bakıyorum. Appalachia Sıradağları Rockies kadar dramatik değil, ama Hawk Mountain Resort and Spa mimarlarının mükemmel bir şekilde çerçevelediği daha yumuşak, daha eski bir güzelliğe sahipler. Oteldeki her pencere, çevredeki manzarayı en iyi şekilde gösterecek şekilde dikkatlice planlandı.

Çoğu zaman yalnızca mutfak personeli ve garsonların görebileceği bu pencerenin bile ilham vermesi amaçlanmıştır.

"Tabii ki ciddi değilim," diyor Ten, daha kasvetli bir tonda eklemekten önce, "Ama endişeliyim. Orada her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Her şey mükemmel. İnşaat planlandığı gibi tamamlandı ve tasarım ekibi tatilden sonra tiyatro ve diğer ortak alanları bitirmek için tekrar çalışmaya başlayacak. Peyzajcılar bahara kadar pek bir şey yapamayacaklar ama havuzlar çoktan döküldü ve-"

"Otelden bahsetmiyorum Garrett," diye araya giriyor Ten nazikçe. "Senden bahsediyorum. Yalnız kalmaktan hoşlandığını biliyorum ama bugün Noel Arifesi."

"Bunun farkındayım." Ağaçların arasından zar zor görülebilen bir renk ve hareket parıltısı gözlerini kısarak dağdan aşağıya, tatil köyü yolunun ormanın içinden geçerek zirveye ulaştığı yere bakmamı sağlıyor.

Ten, "Ve bu genellikle insanların arkadaşları ve aileleriyle birlikte keyif aldığı bir şeydir," diyor, "kocaman, boş bir otele tek başına kapanmak değil."

"Uzun süre yalnız kalmayabilirim," diye mırıldanıyorum, açık mavi bir sedan benim görüş noktamdan görünen yola girdiğinde nabzım hızlanıyor. "Birileri kapıya doğru geliyor."

"Muhtemelen buranın yerlilerinden biri, şantiye tatil için terk edilmişken ne çalabileceklerine bakmaya geliyordur."

"Hiç sanmıyorum." Mermer döşemenin üzerinde adımlarken, arabanın keskin bir virajdan yavaşça dönüp kar yüklü ağaçların örtüsü altına girmesini izliyorum. "Yerel halk güvenliğini sağladığını biliyor. Birkaçı elektrikli çitleri zor yoldan öğrendi."

Tennyson homurdanıyor. "Belki de bir kez daha denemeye karar vermişlerdir. Uyuşturucu bağımlılarının ne yapacağı belli olmaz."

"Kasabadaki herkes bağımlı değil," diyorum ve mutfaktan çıkıp spiral merdivenlerden aşağı iniyorum.

dördüncü katın batı kenarında.

"Yeterince var. Asil niyetini takdir ediyorum Garrett, ama bu durumda iyi niyetin yeterli olmayabileceği hiç aklına geldi mi? O kasabadaki insanlar hayırseverliğin bir nebze bile fark yaratamayacağı kadar ileri gitmiş olabilirler."

Haklı olduğumu umarak, "Hiç kimse çok uzağa gitmez," diyorum. Kaybedilmiş davalara inanmak istemiyorum, özellikle de insan hayatları söz konusu olduğunda. Ve özellikle de şimdi, en büyük yanlışımı ve en içten pişmanlığımı düzeltmeye çalışırken altı ay ve milyonlarca dolar harcarken.

Dakota.

İsmi kafamın içinde dolaşıyor, sanki biri göğsümde bir kapı açmış da kış havası içeri giriyormuş gibi hissettiriyor.

Deli olmadığımı bilsem de, Tennyson ne düşünürse düşünsün, içimde atamadığım bir his var. Noel arifesinde kapıma gelen bu kişinin dört uzun yıldır kalbimden çıkaramadığım kadın olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum. Ama güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğimi de biliyorum.

Ne olur ne olmaz.

Kapıyı iterek sadece güvenlik kamerası monitörlerinin ışığıyla aydınlanan gölgeli kontrol odasına giriyorum ve odanın uzak tarafındaki panele geçiyorum.

"Pekâlâ," diyor Ten teslim olmuş bir sesle, kaybedilmiş davalar hakkında bir iki şey bildiğini belli ederek. "Bunca yıldan sonra, senden mantıklı olmanı beklemekten daha iyisini bilmeliydim."

"Gerçekten yapmalısın." Anahtarlara dokunarak ön kapıyı orta ekrana getiriyorum. Açık mavi arabanın -eski bir Honda Civic- buranın özel mülk olduğunu belirten tabelanın önünde durması için sadece birkaç dakika beklemem gerekiyor.

Ziyaretçim geldi ve aniden sınırlarım oteli çevreleyen çitler kadar elektriklendi.

Tamam, belki biraz deliyim. Çünkü şu anda Dakota'yı yakınımnda hissedebildiğime, onu dalgaların altında saklı bir hazine gibi hissedebildiğime, metal dedektörümün çatırdamasına ve uğuldamasına neden olduğuna yemin edebilirim.

"Gitmem gerek Tennyson," diye mırıldanıyorum, gözlerim ekrana yapışmış bir halde. "Mutlu Noeller."

"Sen de. Şehre dönme konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver. Sana bir içki ısmarlarım ve tatillerde bekar olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu konuşuruz."

Dudaklarım aralanıyor, ama ben cevap veremedem sürücü sedandan iniyor, dar omuzlarına dökülen kalın kahverengi bukleleri ortaya çıkıyor ve benim uğuldayan sinirlerimi tam anlamıyla bir acil durum alarmıyla harekete geçiriyor. Daha gözlerini kısarak, çitlerin elektrikli olduğunu ve izinsiz girenlerin yasaların izin verdiği ölçüde yargılanacağını belirten başka bir tabelanın bulunduğu kapının tepesine bakmadan önce, onun olduğunu anlıyorum.

Bu o. Dakota. O burada.

"Hoşça kal Ten," diyorum ve başparmağımı hafifçe vurarak aramayı sonlandırıyorum.

Bir an sonra merdivenlerden koşarak iniyor, boş, yankılı lobideki kanepenin arkasından ceketimi kapıyor ve tam bir deparla kapıdan çıkıyorum.

Bir BDSM romantizmi [olan The Naughty List](#)'i doğrudan Lili'nin yazar mağazasından alın!

Ya da bu ateşli romantizmin sansürlenmediği satıcılarda arayın.

about the author

Altmıştan fazla romanın yazarı, USA Today Bestseller **Lili Valente**, buharlı gerilimden kahkaha dolu romantik komedilere kadar her şeyi yazıyor. Sıkı bir romantik olan Valente, aşkın kazandığı bir hikâyeye karşı koyamaz. Çünkü aşk her zaman kazanmalıdır. Dünyada umutları, hayalleri ve Hambone adında hayali bir kediyle yaşıyor.

Ayrıca Bella Jacobs adıyla paranormal romantizm, Everly Stone adıyla karanlık romantizm ve Logan Riley adıyla genç yetişkin kitapları yazmaktadır.

Lili'yi şurada bulabilirsiniz...

www.lilivalente.com

also by lili valente

McGuire Kardeşler

Menfaatsiz Patron
Bugün Patron Değil
Patron Benim
When It Pours (novella)
Seksi Bir Pislik
Parladığında (novella)
Bir Tür Sıcak
Karışıklık Bir Tür Kirli
Konuşmacı
Cızırdadığı Zaman
Biraz Kötü Bir Fikir

Yasak Milyarderler

Al Beni, Ben Seninim
Beni Senin Yap
Seninmişim Gibi Davranmak

Bakire Oyun Kitabı

Puanlandı
Becerildi
Baştan
çıkarıldı
Kıvılcımlandı
Kepçelendi

Ateşli Kraliyet

Romantizmi Playboy

Prens Huysuz Prens
Patron Prens

Yüksek Sesle Güldüren Rocker Rom Komedileri

Bangover
Bang Teorisi

Düşmana Çakmak
Rock Yıldızının Bebek Pazarlığı

Bliss Nehri Küçük Kasaba Serisi

Kaçamağa Aşık Olmak
Eski Sevgiliye Aşık
Olmak
Kötü Çocuğa Aşık Olmak

Avcı Kardeşler

Bebek Yapıcı Baş
Belası Kalp Kırıcı
Külot Eritici

Bad Motherpuckers Serisi

Puck kadar ateşli
Seksi Anne Emici
Puck-Akolik
Puck me Baby
Pucked Up Love
Puck Buddies

Big O Arkadaşlık Uzmanları

Romantik Komediler

Kiralık Ateşli İntikam
Kiralık Ateşli
Şövalye Kiralık
Ateşli Karışıklık
Kiralık Ateşli Hayalet Avcısı

Yalnız Nokta Serisi (Seksi

Kovboylar) Deri ve
Dantel Eyerler ve
Günah
Elmaslar ve Tozlar
Noel'in 12 Günü
Parıltı ve Kum
Güneşli ve Gerçek Aşk Şansı

Chaps and Chance

İpler ve İntikam 8

Second Angel

İyi Aşk Serisi

(Lauren Blakely ile birlikte

yazılmıştır) The V Card

Elleriyle İyi Kötü Olmak

İyi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.